

Yttranden vid Stockholms kommunfullmäktiges sammanträde den 6 september 2004*§ 4 Interpellation om internationella kontakter (nr 2003:91)*

Anförande nr 1

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Ordförande! Jag ber att få hänvisa till det utdelade svaret.

Anförande nr 2

H a r d y H e d m a n (kd): Det har gått ett tag sedan det här hände, men jag får tacka för det utdelade svaret..

Jag blev lite förvånad över avslutningen i borgarrådets text: ”För stockholmarnas skull är det angeläget att dessa mål kan sättas i fokus, framför populism och ett kortsiktigt behov av att knipa billiga partipolitiska poäng.”

Jag skrev den här interpellationen därför att det finns trosfränder till mig som sitter i fängelse i Kina. De sitter i fängelse därför att de mänskliga rättigheterna inte fungerar. Det är då det blir intressant, när man använder sådant som ordning och annat för att tala i ett land som är en diktatur.

Författaren Lars Gustafsson skrev för några år sedan så här: Sådana begrepp som solidaritet, fred, jämlikhet, rättvisa är inget annat än relationsbegrepp som får sin etiska vikt först i det ögonblick vi vet vilka deras relata är – alltså vad de jämförs med. Solidaritet med den ariska rasen är otvivelaktigt också en form av solidaritet. Den stillhet som rådde i Warszawaghettoen sedan det judiska upproret slagits ned var otvivelaktigt också en form av fred. Jämlikheten mellan slaverna i en sibirisk guldgruva kan tänkas komma den absoluta jämlikheten mycket nära. Om A bestraffas med nackskott för svartabörshandel kräver givetvis rättvisan att också B bestraffas så. Alla dessa exempel är exempel på solidaritet, fred, jämlikhet, rättvisa men inte på den solidaritet, fred, jämlikhet eller rättvisa som är värd att kämpa för. De rymmer i sig inga värden. – Lika lite som begreppet effektivitet gör det. En mordbrännare kan vara mer effektiv än en brandkår.

Jag undrar om borgarrådet med det perspektivet – vem av oss som än hade varit i Kina kunde obetänksamt ha sagt ungefär samma saker – kan ha förståelse för att man blir lite upprörd när man har trosfränder som sitter i fängelse i Kina.

Anförande nr 3

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Herr ordförande! Till dig, Hardy Hedman, skulle jag vilja säga att jag har en mycket djup och innerlig förståelse för den problematik som du här ger uttryck för. Det du har sagt är väldigt sant, att det har gått en tid nu; det är nästan ett år sedan jag var i Kina på Jacob Wallenbergs initiativ. Det är klart

att det är väldigt viktigt för oss att noga följa utvecklingen i Kina, inte bara ur ett näringspolitiskt perspektiv utan framför allt ur ett demokratiskt perspektiv.

Det jag också funderar över i dessa dagar, med precis avslutade olympiska spel i Aten bakom oss, är om de olympiska spelen i Peking 2008 kan driva på och vara en injektion för demokratiseringen. Det är naturligtvis viktigt att fundera över detta. Min principiella hållning är den att det är bättre att föra samtal, att föra en dialog, och på det sättet medverka till förändringar än att stå utanför och inte delta.

Återigen vill jag på det här sättet också säga till dig, Hardy Hedman, att jag har en djup och innerlig förståelse för dina ståndpunkter. Jag delar dem helt och fullt.

Anförande nr 4

H a r d y H e d m a n (kd): Tack för de orden. Det som kan vara intressant en sådan här gång är var gränsen går för att gynna näringslivet. Det har hänt många gånger i historien att man i stater och kommuner har tyckt att man ska gynna näringslivet och därför vara lite tystare om vad som händer, eller också vara lite mer berömande – kungen råkade ut för detta för ett tag sedan.

Det skulle vara intressant om finansborgarrådet kunde utveckla detta lite: Hur långt kan man gå när det gäller att gynna näringslivet? Jag delar helt uppfattningen att demokratin gynnas av täta kontakter och också av ett OS, men var går gränsen? Näringslivet trycker på ibland, och då gäller det för politikerna att hålla emot lite grann. Det skulle vara intressant om borgarrådet ville utveckla detta lite.

Anförande nr 5

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (mp): Jag tycker att Hardy Hedman lyfter upp en väldigt viktig fråga just i den sista frågeställningen. Det är en fråga som jag tror sysselsätter många politiker runtom i världen, hur man ska förhålla sig till stater som uppenbarligen trampar på de mänskliga fri- och rättigheterna.

På vilket sätt ska man samarbeta? Ska man samarbeta inom näringsliv och affärsliv? Och om man ska göra det, hur långt ska man gå i de relationerna? Jag är rätt tveksam till att man gör storsatsningar, inte bara från Sverige utan också från annat håll, på Kina i olika relationer och affärsrelationer.

Om man inte kan få en positiv utveckling när det gäller mänskliga fri- och rättigheter i ett längre perspektiv, om man inte kan komma framåt när det gäller att få till stånd en ordentlig, åtminstone som vi menar, västerländsk demokrati eller någon typ av demokratiskt system i Kina, kan jag känna att jag inte vet om jag vill ha den välfärd som svenska företag skapar åt oss här i Sverige eller för andra om det inte leder till några viktiga framsteg på det demokratiska området i stater som till exempel Kina.

Jag tycker att det är jättesvårt, men det är viktigt att man i alla relationer och vart man än åker, till både stora och små stater som inte har en välutvecklad demokrati, ställer sig frågan: Gör jag rätt nu? Är det rätt att åka hit? Är det rätt personer jag pratar med nu? Hur ser hela Sveriges politik ut gentemot det här landet? Jag tycker att det är svårt. Jag kan känna att det är nästan för mycket av affärssamarbete, och det

är inte speciellt kritiskt. Jag tycker inte att näringslivets företrädare har lyft upp de här frågorna kritiskt. Men jag förstår om de tänker att ju fler relationer de har, ju fler människor de pratar med i totalitära länder, desto bättre är det – det kan inte bli sämre.

Men jag känner, som sagt, att det finns en gräns för hur vi bygger upp vår välfärd i olika affärsrelationer med olika totalitära stater om man inte får en positiv utveckling i de staterna.

Anförande nr 6

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Ordförande, fullmäktige! Jag tycker att det är en oerhört intressant frågeställning som du tar upp, Hardy Hedman, och som kräver väldigt mycket av eftertanke. Den korta stund som vi i dag har på oss för att reflektera över detta har jag satt upp några punkter i en form av struktur.

Den första frågan man måste ställa sig är hur rollfördelningen ser ut mellan näringsliv och politik, hur den ser ut på lokal nivå, hur den ser ut på nationell nivå och framför allt hur den ser ut på internationell nivå. Det finns väldigt många olika traditioner av samspel eller mer eller mindre avsaknad av samverkan och samarbete. På samma sätt som jag tror att idrotten och idrottsrörelsen eller, som jag gav exempel på tidigare, olympiska spel kraftigt kan bidra till en demokratisering, tror jag att ett genomtänkt, väl förankrat samarbete mellan politik och näringsliv på nationell nivå kan ge goda avtryck internationellt.

Det jag de facto upplevde var en tradition som inte är så gammal men som ändå är 15-årig i det så kallade Shanghaimötet. Borgmästaren i Shanghai har bjudit in 15–20 multinationella företagsledare världen över för att diskutera viktiga framtidsfrågor för regionen. En del sker i plenum, och en del sker utan åhörare. Det jag tror är viktigt i de sammanhangen är att också våga framföra synpunkter kring demokratiseringen, sättet att organisera arbetet, sättet att organisera och diskutera utbildningen och utbildningens kvalitet.

Den tredje punkten som jag har satt upp så här bara på din direkta fråga är just internationaliseringen. Ett påtagligt problem för kineserna är att väldigt många får en gedigen utbildning i USA och väljer att stanna kvar, med tanke på det demokratiska samhälle som man upplever, möjligheten till utveckling och till bra karriärmöjligheter, och väljer att inte åka tillbaka för att på det sättet bidra till en fördjupad demokratisering, med de erfarenheter man har fått under studietiden under fem eller sex år.

På det sättet kan jag inte ge dig något distinkt och tydligt svar i dag, att för mig personligen går gränsen där eller där. Men jag tror att det är viktigt, precis som du tar upp, att fullfölja de här resonemangen, allt i syfte att medverka till en demokratisering.

Anförande nr 7

H a r d y H e d m a n (kd): Det är väl bra punkter att börja med, och det är bra om vi kan få vår internationella avdelning att förbereda sådant inför kommande

kontakter med länder. Jag tror att det är bra att i sådana här sammanhang framföra en del av det vi, eller i varje fall jag, inte gillar i Kina. De har ett konventikelplakat, som vi hade i Sverige förut. Man får inte träffas hur man vill. Man måste tillhöra vissa bestämda organisationer för att få träffas. Jag är inte säker på att näringslivet känner till detta, att det finns ett konventikelplakat.

Sedan har man internflyktingar i Kina som inte tillåts flytta på sig. I FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna står det att har man fått uppehållstillstånd i ett land får man uppehålla sig var som helst. Om en person från landsbygden i Kina vill flytta in till staden får han inte göra det utan vidare. Om det så småningom blir OS är det viktigt att Sverige verkligen lägger sig i detta, och om vi kan acceptera ett land som inte följer ens de fem första paragraferna i FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna. Men denna fråga kan väl återkomma senare.

§ 5 Interpellation om skattechockens konsekvenser (nr 2003:93)

Anförande nr 8

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Ordförande! Jag ber att få hänvisa till det utdelade svaret.

Anförande nr 9

Borgarrådet A x é n O l i n (m): Herr ordförande, fullmäktige! Jag är orolig över tillväxten i Stockholm. Jag är orolig över huvud taget för den ekonomiska situation som vår stad befinner sig i. Även om det förvisso på en del håll nu finns tecken som tyder på att det kanske går lite bättre, och det finns en del personer som har en önskan att dessutom föra ut ett budskap om att det går bättre, är jag fortfarande väldigt orolig.

Den här interpellationen skrev jag i och för sig för snart ett år sedan, men jag tittar på en del siffror som jag fick i dag som fortfarande gör mig väldigt orolig för tillväxten och hur det ser ut.

Jag kan bara titta på företagsregistret och jämföra med antalet anställda i privat sektor för två år sedan jämfört med i dag. Det är 25 065 färre anställda i privat sektor i dag än för två år sedan.

Jag kan också titta på en annan siffra, även om man inte ska rabbla för mycket sådant, herr ordförande. Jag fick i dag de senaste siffrorna från USK, stadens utrednings- och statistikkontor, där man ser att bara det senaste året har socialbidragsökningen varit 8,12 procent.

Med anledning av den situation som jag nu beskriver skrev jag ett antal frågor till finansborgarrådet, bland annat att man höjde skatten med 2:45 kronor, diskussionen om biltullar, skatteutjämning och annat. Jag frågade finansborgarrådet vad hon ansåg att man borde göra för att komma till rätta med tillväxten och hur hon såg på detta med att höja skatten med 2:45 och över huvud taget den situation vi har i Stockholm.

Herr ordförande! Jag ska naturligtvis tacka för svaret. Däremot tycker jag att det är lite skrämmande läsning, därför att finansborgarrådet tycker inte att det är något bekymmer med biltullar och skattehöjningar, utan tycker på rent allvar skriftligen i svaret till mig att det är bra för Stockholm och till och med kunde vara en lösning på tillväxtproblemet att införa biltullar.

Herr ordförande! Jag har fått skriftliga svar på en del av mina frågor, men jag tycker inte att de har avslöjat vidden av mina frågor. Därför skulle jag vilja höra hur finansborgarrådet ser på den situation som Stockholm befinner sig i och vad finansborgarrådet anser att man borde göra i Stockholm för att få fart på tillväxten igen.

Anförande nr 10

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Ordförande, fullmäktige! Jag har fått ett antal skatteinterpellationer av Kristina Axén Olin, och jag tycker att det är viktigt att vi ofta och mycket för den här typen av debatter och diskussioner.

Man ska göra klart för sig att Stockholm och Sverige gick in i en internationell lågkonjunktur 1999–2000. Sedan har Moderaterna på ett ganska oseriöst sätt påstått att denna lågkonjunktur är hemmasnickrad – jag tror att det är det uttryck ni använder.

Vi ser nu tydliga tecken på att vi är på väg in i en konjunkturuppgång, dels i Handelskammarens senaste rapport, dels i Konjunkturinstitutets senaste rapport, och dessutom genom att lönesumman ökar, sysselsättningen totalt ökar och konkurserna minskar. Det som släpar efter är arbetslösheten – så är det vid konjunkturuppgångar. Men då är det intressant att just ställa frågan: Vad kan man göra från det kommunala hållet?

Först och främst är det alldeles klart att vi satsar oss ur lågkonjunkturen, på det sättet att vi under mandatperioden satsar 20 miljarder kronor på infrastruktur och bostadsförsörjning. Jag behöver inte gå in på de enskilda delarna i infrastrukturen, men det är både E 18, Klarastrandsleden och Norra länken, som ska börja byggas, och så vidare. Det man ska och kan göra är att skapa så goda förutsättningar som möjligt för den privata sektorn att utvecklas, så att det dels blir nyanställningar, dels människor får arbete. Det som är viktigt i det perspektivet är att sätta in det här i ett skattepolitiskt sammanhang.

Vi socialdemokrater gick till val på en skattehöjning på 50 öre. Vi vann valet på kommunal nivå, landstingsnivå och nationell nivå, där väljarna mycket tydligt sade nej till Moderaternas skattepolitik, det vill säga att sänka skatterna nationellt med 130 miljarder. Där har Fredrik Reinfeldt som ny partiordförande sagt att Moderaternas egen skattepolitik inte var trovärdig. Nu vet inte jag om det skiljer i er syn på skattepolitiken mellan den lokala nivån och den nationella nivån., men jag tycker att det är väldigt spännande och intressant att den här självkritiska inställningen finns.

Vi såg behovet hos barn och unga när vi gick till val 2002, och vi levererar nu reformer för att möjliggöra den typen av utveckling. Vi var väldigt tydliga med 50-öringen. I en lågkonjunktur är det naturligtvis viktigt att kommunen tar ansvar för att skapa förutsättningar för tillväxt, och det är det vi också kommer att fullfölja konsekvent.

Anförande nr 11

Borgarrådet A x é n O l i n (m): Herr ordförande! Det är inte så att vi moderater anser att enbart Socialdemokraterna är skyldiga till lågkonjunkturen. Däremot har vi sagt att vi tycker att ni späder på lågkonjunkturen genom den politik ni för, så att den delvis på det sättet är hemmasnickrad. Det var bland annat därför som jag skrev den här interpellationen, som sagt var. Vi kanske alla härinne nu kan vara överens om att det var lågkonjunktur 2002 när vi hade val, att det såg illa ut för en del stockholmare, och man såg tecken på att det var problem med tillväxten.

Det var just därför jag ställde interpellationen kring de frågorna: Tror man då att en höjning av skatten med 2:45 gör det bättre? Tror man att människor får större köpkraft, kan konsumera mer, resa mer, handla mer och hjälpa företagen och affärerna i den här staden genom att man höjer skatten med 2:45?

Nej, jag är ganska övertygad om att det självklart har påverkat det hela negativt. Det innebar att en vanlig familj fick 4 000–5 000 kronor mindre att handla för, gå på bio och restaurang för eller vad det nu är. Det är klart att det påverkar konjunkturen negativt, och det gör att företagen går sämre och tvingas antingen säga upp fler eller inte anställa några nya.

Jag skulle också bara vilja säga att även om vi förvisso förlorade valet i såväl landstinget och staden som riket, som du säger är ett tydligt bevis på att väljarna ville höja skatten, tycker jag att du ska påminna dig om att majoriteten av stockholmarna röstade för borgerliga partier. Majoriteten av stockholmarna ville alltså inte höja skatten. Även om ni sedan av olika tekniska skäl, som du känner till, vann valet var det så att majoriteten av stockholmarna ville ha oförändrad skatt.

Ditt sätt att se på detta gör mig väldigt orolig. Du svarar till exempel inte på frågan kring skatteutjämning, som du och jag har varit överens om är förödande för Stockholm. Det skulle ju vara ett sätt att delvis vända konjunkturen och öka möjligheten för Stockholm och stockholmarna. I dag betalar vi 5 400 kronor per invånare till andra delar i landet. Hur tänker du påverka det?

Jag vet att du inte sitter i partiledningen för Socialdemokraterna. Men apropå infrastruktur och annat, som jag också tycker är otroligt viktigt – där är vi i Moderaterna glada att ni socialdemokrater ofta stöttar oss i våra förslag om utbyggnad av vägar och allt annat – sitter man i dag i regeringsförhandlingar och pratar om att senarelägga infrastruktursatsningar bland annat kring E 18. Det har jag fått information om. Det har också i dag meddelats i nyheterna att man på allvar diskuterar bensinskatt höjning och dieselskatt höjning, inklusive höjning av fordonsskatten. Gör man det med 30 öre per liter och dessutom senarelägger satsningarna på E 18, tror du då på allvar inte att det kommer att påverka tillväxten för vår stad?

Anförande nr 12

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Jag måste bara säga, Kristina Axén Olin, att jag inte har en lika förenklad syn på tillväxten och den ekonomiska utvecklingen som du, som tror att det är skattepolitiken som är helt avgörande för en regions ekonomiska utveckling. Så enkelt är det inte.

Vi gick in i en lågkonjunktur 2000. Vi var under hela 90-talet oerhört tunga på IT-sektorn. Det var en ekonomisk, finansiell krasch i IT-bubblan som gjorde att vi drabbades speciellt hårt. Och vad gjorde ni de två sista åren i majoritet när det gällde Kista och företagens utbyggnad? Vad gjorde ni när det gällde de små IT-företagen, de medelstora IT-företagen och de riktigt stora på marknaden, som Ericsson? Svaret är som vanligt noll och intet. Ni fattade inte nödvändiga beslut om infrastrukturutbyggnaden i slutet på er högkonjunktur. Ni fattade inte nödvändiga beslut när det gällde bostadsförsörjningen. Och här står du och förfasar dig över att socialdemokratin gick till val på att höja skatten med 50 öre, när vi såg allvarliga

brister i barnomsorgen, i omsorgen om våra äldre, när det gäller missbrukarvården och hemlösheten, som du vanligtvis är djupt och innerligt engagerad i.

Sätt ihop det till en helhet och ta inte ut en liten del i den ekonomiska politiken! Allt har ett samband. Ser man då inte att det vi gör i dag genom att satsa våra 20 miljarder på det som är basen för ekonomisk utveckling, nämligen infrastruktur och bostadsförsörjning och därtill ett mycket aktivt näringslivspolitiskt arbete, är grundförutsättningen för att ta om hand och vara beredda inför den högkonjunktur som förhoppningsvis kommer och som vi ser uttryck för redan i dag men som kanske kommer på allvar under 2005? Det är klart att det är det som är en del av lösningen.

Hur kan ni i det sammanhanget bortse från det ni lämnade efter er i Stockholms läns landsting? Det Ingela Nylund Watz har gjort tillsammans med sina partikamrater och koalitionskamrater däruppe på Hantverkargatan är att få ett landsting som i dag är i ekonomisk balans, för första gången på sex år. Och du har oförsämldheten att prata om att vi skulle strunta i att ta ansvar för ekonomin både här i staden och i landstinget!

Det vi funderar över är om du, som sitter i partiledningen, kan säga att ni verkligen har en enhetlig moderat politik mellan den lokala nivån och den nationella. Det skulle vara väldigt intressant att få svar på den frågan, tycker jag.

Anförande nr 13

Borgarrådet A x é n O l i n (m): Herr ordförande! Jo, Annika Billström, det är faktiskt det vi har. Det är därför som vi samarbetar bland annat för att nu lägga fram alternativa förslag om skatteutjämningen och annat. Men du har fortfarande inte svarat mig på frågan vad du har gjort för att påverka den otroligt besvärliga situation som Stockholms stad har och som är helt oacceptabel, där vi betalar så många miljarder till andra delar i landet och du inte har lyckats påverka förslaget ett enda dugg till det bättre, utan det är faktiskt sämre.

Om du vill prata om helheten gör jag gärna det. Du tar landstinget som exempel. Vi fick senast häromdagen höra att kvinnor inte längre får gå på årliga gynekologkontroller därför att vi överkonsumerar detta. Nu ska man höja gynavgiften till 600 eller 700 kronor per år för att skrämma bort kvinnorna från detta. Om du tycker att det är ett seriöst sätt att sköta ett landsting på, som vi betalar Sveriges högsta landstingsskatt för, får det stå för dig, men jag tycker inte det.

Du pratar om helheten och säger att ni har höjt skatten med 50 öre för att satsa på bland annat hemlösa. Nu är inte Margareta Olofsson här, men jag tänkte prata med henne lite senare, och även någon annan interpellant. Inte en enda bostad för hemlösa har tillkommit sedan Margareta Olofsson blev socialborgarråd och ni tog över i det här huset. Alla bostäder som har tillkommit den här perioden, som Margareta Olofsson i och för sig har invigt, är sådana som vi hade beslutat om. Ni har tvärtom försämrat arbetet för hemlösa. Om du vill påstå att ni har använt 50 öres skattehöjning för att förbättra för de hemlösa tycker jag att du borde skämmas. Om du inte har fått Rolf Nilssons långa brev, som han skriver till mig nästintill dagligen, ska jag se till att du får dem, så att du får uppleva hur Hemlösas förening tycker att er majoritet sköter arbetet med de hemlösa.

Du har fortfarande inte svarat på min fråga vad du anser, men jag tycker ändå att det är ganska tydligt. Förvisso handlar det inte bara om skatten när vi pratar om tillväxt – nej, det gör det inte. Men ni höjer skatten med 2:45 och gör så att folk får mindre att konsumera för. Ni bygger inte mer än vad vi gjorde. Ni har inte gjort några infrastruktursatsningar som inte vi gjorde. Vi satsade på att fatta de nödvändiga besluten under förra perioden, och nu ligger de under byggnation. Beslut om Österleden, där ni från Socialdemokraterna inte har bestämt vad ni ska tycka, ligger dessvärre lite längre fram.

Att slå sig för bröstet och säga att ni har höjt skatten med 2:45 och att ni fattar en massa andra beslut som påverkar infrastrukturen och tillväxten för Stockholm positivt tycker i alla fall inte jag överensstämmer med den världsbild som jag har.

Anförande nr 14

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Nej, Kristina Axén Olin, jag förstår att det inte överensstämmer med din världsbild. Vi kan stå här i talarstolen och slåss verbalt om vem som har gjort vad. Men det som kommer att synas är handling och resultat, och det är det vi kommer att mätas utifrån.

Ni lämnade efter er ett underskott i Stockholms stad på drygt 300 miljoner kronor, och ni lämnade efter er ett gigantiskt underskott i landstinget, en ekonomi i fritt fall. Man pratade om att det fanns ett årligt underskott på tre och en halv miljarder och ett ackumulerat underskott på mellan sex och sju miljarder, och ibland nämndes siffran tio miljarder.

Om ni hade vunnit valet, vad hade du gjort då? Hade du sänkt skatten också i landstinget? Och hur hade du ordnat landstingets verksamhet? Det är intressant, för om Reinfeldt nationellt är självkritisk och säger ”Ingen trodde på vår nationella skattepolitik”, då funderar jag över de 65 öre som du vill sänka skatten med i Stockholm, om vi tar bort dina så kallade dynamiska effekter och tittar på realiteterna. När man analyserar det moderata budgetförslaget är det rätt intressant att konstatera att det är barn, unga och de som är sämst ställda – medelklassen – som ska betala, medan den övre medelklassen får skattesänkningar.

Du står för en rak högerpolitik. Det hedrar dig. Men den korresponderar inte med den nationella politiken. Därför tycker jag att det är viktigt att medborgarna i Stockholm tänker på att om de konsekvent röstar på moderaterna – lokalt, regionalt och nationellt – måste de veta vilken skattepolitik ni ska föra. Det tycker jag är viktigt.

Vi kommer att vara konsekventa i beskedet kring det allvarliga underskott som landstinget hade och ställa oss frågan: Hur hade Kristina Axén Olin löst den problematiken, som tänkt finanslandstingsråd?

När det gäller infrastruktur och bostadsförsörjning vet du lika väl som jag att ni inte fattade nödvändiga beslut. Det var en del av den maktöverenskommelse som ni hade med Stockholmspartiet. Det som nu har hänt under den här mandatperioden är att vi har fattat beslut om E 18, om Norra Länken, om Klarastrandsleden och om en mängd andra nödvändiga infrastrukturprojekt. Vi har också fördubblat takten i

bostadsförsörjningen, vilket skapar de bästa förutsättningarna för tillväxt. Det är en del av det som är viktigt för att – för att säga det igen – se till att Stockholm så snart som möjligt blir Sveriges tillväxtmotor.

Anförande nr 15

C h r i s t e r Ö h g r e n (mp): Herr ordförande! Jag ska inte hoppa på dig, Kristina Axén Olin, men jag vill ge svar beträffande något att det du har nämnt.

I ditt inlägg pratade du mycket om hemlösa. Det är viktigt att ha klart för sig att pengar och insatser för boende löser en del av problemet men egentligen inte är det stora problemet, utan det stora problemet gäller att arbeta med hemlösa på ett sådant sätt att man skapar kontakt och faktiskt kan göra insatser.

(Förste vice ordföranden: Ursäkta, men debatt om hemlöshet kommer vi att ha senare.)

Eftersom Kristina Axén Olin tog upp frågan tänkte jag säga fortsätta den diskussionen.

(Förste vice ordföranden: Jag uppfattade inte att hon tog upp frågan på det sättet, och vi återkommer till den debatten, så det vore bra om du håller dig till ämnet.)

(Borgarrådet Billström (s): Det får inte stå oemotsagt, herr ordförande. Christer Öhgren har ju rätt att delta i interpellationsdebatten hur mycket han vill.)

(Förste vice ordföranden: Jo, i och för sig, men jag bara påpekar att det är bra om man håller sig till ämnet.)

Jag ska försöka göra det – jag tycker att hemlöshetsfrågan är en del av ämnet, men då ska jag bara väldigt kort beröra den och konstatera att det som är väsentligt i den frågan är att ha ett arbetssätt så att man når de hemlösa. Jag tror inte att det så mycket handlar om skattefrågan och hur mycket man sysslar med den.

Något annat som Kristina Axén Olin tog upp och tyckte var katastrofalt för Stockholm, tyckte jag mig höra, var den gröna skatteväxlingen. Det är lite intressant. Vi har alltid arbetat för att man ska få en kompensation när det gäller den typen av höjningar och få sänkta inkomstskatter. Det finns alltså delar i den gröna skatteväxlingen som Kristina Axén Olin själv borde kunna tycka vore bra.

Anförande nr 16

P e t e r L u n d é n - W e l d e n (m): Ordförande! Hemlösheten tänker jag återkomma till lite senare.

De siffror som finansborgarrådet lämnade gör mig förvånad. Det bokslut som vi hade för år 2002 visade att staden i sin totala verksamhet hade ett överskott på två miljarder kronor. Det fanns nämnder som hade stora överskott, och det fanns nämnder som hade underskott. Majoriteten påminner ivrigt om att

stadsdelsnämnderna hade ett underskott totalt sett på 300 miljoner kronor. Det är fakta, liksom att staden i sin helhet hade ett överskott på två miljarder.

Sedan höjde ni skatten med 50 öre i Stockholms stad och med 1:95 kronor i landstinget. De pengarna skickade ni egentligen oavkortat till stadsdelarna. Nu har det gått två år, och ni har kommit ut med er vitbok. Samtidigt kommer prognoserna för hur situationen är i stadsdelsnämnderna. De visar på att det nu inte är ett underskott på 300 miljoner kronor, som vi hade – där ni slogs hårt för att bevisa hur urusla vi var – för nu är underskottet trots skattehöjningen 400 miljoner kronor enligt prognosen.

Beslutet om Norra länken togs under förra mandatperioden, Annika Billström – jag satt själv här och tryckte på knappen. Beslut om att satsa på de hemlösa togs under förra mandatperioden – jag satt själv här och tryckte på knappen. Beslut om bostadsbyggande togs under förra mandatperioden – jag satt själv här och tryckte på knappen.

Men bekymret är att trots skattehöjningen och trots er uttalade vilja och era 99 vallöften blir det sämre för dem som har barn på dagis, sämre för dem som har barn i skolan och sämre för dem som har sina föräldrar i äldreboende.

År 2006 kommer vi troligtvis ånyo att få ta itu med att försöka rensa upp en ekonomi i Stockholms Stadshus som är i fullständigt moras – trots skattehöjningen. Det är det bekymmersamma.

När finansborgarrådet återigen tar upp de 300 miljonerna i stadsdelsnämnderna skulle det vara intressant att i en annan debatt – eftersom borgarrådet inte har några repliker kvar i den här debatten – få höra hennes kommentar till att stadsdelsnämnderna, som alla styrs av er, nu har ett underskott på 400 miljoner kronor.

§ 7 Interpellation om Svenska Bostäders utvärdering av Skatteskrapan (nr 2003:97)

Anförande nr 17

Borgarrådet M o g e r t (s): Jag ber att få hänvisa till det utdelade svaret.

Anförande nr 18

R o l f K ö n b e r g (m): Ordförande, fullmäktige! Jag tackar för svaret. Det jag kan konstatera är att även om frågorna ställdes den 20 november och besvarades den 24 november – närmast rekordsnabbt för ett interpellationssvar – är dessa frågor fortfarande aktuella, fast med lite andra förtecken, eftersom utvärderingen av alla aspekter av den här affären inte är klar.

Jag hade möjligen kunnat vara upphetsad på mer formella grunder, liksom jag var det under november, över hur den här frågan hanteras. Men jag tycker att det är av större vikt och värde att vi i dag i fullmäktige får höra – av det återkomna gatu- och fastighetsborgarrådet, med vilken jag i ett halvår inte har haft förmånen att få debattera – vad som är status när det gäller utvärderingen av projektet med Skatteskrapan, vad som är status beslutsmässigt och framför allt hur det går med de olika miljöaspekter som vi lite till mans är oroade över.

Det tycker jag vore viktiga fakta när det gäller utvärderingen av projektet Skatteskrapan, som interpellationen ändå handlar om.

Anförande nr 19

Borgarrådet M o g e r t (s): Ordförande, fullmäktige! Det är väl trevligt med ständigt aktuella frågor.

Statusmässigt är det i fråga om tid så att vi arbetar dels med detaljplanen, dels med ett ständigt förfinande och fördjupande av kalkylen. Jag antar att det i första hand var kalkylen som du var intresserad av, Rolf.

Inom några veckor kommer det att presenteras en ny kalkyl som jag inte har tagit del av. Den är alltså inte klar än. Det jag har hört ryktesvägen, så att säga, är att en del är bättre och en del är sämre. Bland annat lär det miljömässigt vara mindre problem än vi trodde från början.

Jag hoppas att du kan vara nöjd med det svaret än så länge. Jag hoppas få tillfälle att återkomma i frågan.

Anförande nr 20

R o l f K ö n b e r g (m): Ordförande, fullmäktige! Jag uppskattar att borgarrådet delar upp svaret vad gäller detaljplanen och kalkylen, för detaljplanen får vi väl, såvitt jag kan förstå, anledning att återkomma till i den här salen, eftersom fullmäktige kommer att få möjlighet att debattera detaljplanen, vilket jag tycker är välkommet.

Det vore ytterligare välkommet med ett besked i dag om när det kommer att ske. Det är ändå en av de viktigaste detaljplanerna i närtid, med tanke på hur stora värden totalt sett som står på spel.

Vad gäller kalkylen är det fascinerande att gatu- och fastighetsborgarrådet återger rykten i stället för fakta. Jag känner lite grann att det är karakteristiskt för hur det här ärendet har hanterats. Det jag var upprörd över den 20 november var ju hur underlaget togs fram, vilka instanser som fick information och på vilket underlag olika beslut fattades.

Känslan är fortfarande att detta är ett hafsverk. Jag kan notera att det nu är över ett år sedan majoriteten gjorde den här affären, och miljökonsekvenserna är fortfarande inte tillräckligt utredda. De är fortfarande inte tydligt redovisade för någon av dessa instanser.

Jag skulle i den delen vilja fråga vilken instans som kommer att få information och när miljökonsekvenserna kommer att redovisas. Sedan vill jag bara upprepa frågan: När kommer fullmäktige att behandla detaljplanen?

Anförande nr 21

Borgarrådet M o g e r t (s): Nej, Rolf Könberg, det är inget hafsverk så till vida att det arbete som nu bedrivs på Svenska Bostäder skulle vara hafsigt – så är det inte.

Det finns ingen färdig kalkyl i den senare omgången. Det kan jag bara redovisa för dig, vilket jag tycker är artigt att göra, fast det kanske är en felaktig bedömning av mig. Det handlar om de signaler som jag har fått av olika tjänstemän som jobbar med ärendet. Att ärendet inte är klart betyder inte att det är hafsigt gjort.

Som du vet behandlas detaljplanen inte av rotel III, så därför kan jag inte ge dig något besked om tidpunkt. Men såvitt jag har förstått är det i alla fall någon gång under hösten som den ska komma fram.

Anförande nr 22

R o l f K ö n b e r g (m): Ordförande, fullmäktige! Nu gjorde borgarrådet en intressant glidning och missförstod avsiktligt vad jag sade.

Jag har inte för ett ögonblick sagt att arbetet inom Svenska Bostäder är ett hafsverk. Det var inte vad jag sade tidigare, och det är definitivt inte vad jag menade. Vad jag åsyftade var er beslutshandling under den gångna hösten, i vilket känslomässigt tillstånd jag skrev den här interpellationen – jag var något agiterad vid tillfället i fråga, minns jag.

Tjänstemannaunderlaget, som var korrekt framtaget, behandlades beslutsfälligt på ett hafsigt sätt, det vill säga det behandlades inte alls korrekt. Jag och mitt parti har ingen kritik mot hur tjänstemannaunderlag har tagits fram. Däremot har vi kraftig kritik mot hur ärendena formellt fick anhängiggöras och vilket underlag som sedermera fick läggas fram av tjänstemännen för berörda nämnder, så att det till slut i alla fall blev något slags nämndhantering.

Det har vi diskuterat tidigare, och jag vill bara påminna om att det finns en historik av hafsighet i det här ärendet. Det har ingenting att göra med hur Svenska Bostäders tjänstemän hanterar ärendet.

Det jag tycker är hafsigt behandlat och det som är viktigt att fullmäktige får behandla i absolut närtid är – förutom detaljplanen, som jag är väl medveten om inte behandlas av din rotel – de samlade miljökonsekvenserna. Det kommer att avgöra om den kommunala notan för detta, som redan är rekordstor, kommer att stanna kvar på i sammanhanget redan rekordhöga nivåer och ge Europas dyraste studentbostäder eller om de kommer att bli ännu större. Det är vad vi får återkomma till.

Anförande nr 23

Borgarrådet M o g e r t (s): Då ber jag delvis om ursäkt, för då missförstod jag dig faktiskt på riktigt.

Även om vi inte är överens handlade det i alla fall inte om någon ny kritik, och då låter vi det vila med det.

§ 9 Interpellation om insatser för de hemlösa/psykiskt sjuka (nr 2003:83)

Interpellation om nedskärningarna i stadens stöd till frivilligarbete mot hemlöshet (nr 2004:7)

Interpellation om situationen för stadens hemlösa (nr 2004:26)

Anförande nr 24

Borgarrådet O l o f s s o n (v): Jag ber att få hänvisa till de utsända svaren.

Anförande nr 25

P e t e r L u n d é n - W e l d e n (m): Ordförande! I min interpellation, som borgarrådet på ett förträffligt sätt snabbt svarade på, hade jag två frågor.

Den ena frågan gällde den situation som plötsligt uppstod vid Stadsmissionsgården, som tvingades stänga sin verksamhet på Slussen över helgerna, beroende på hur illa de psykiskt sjuka hemlösa drabbas i vår stad. Den akuta frågan är i dag i princip löst.

Den andra frågan ställde jag utifrån den debatt som fördes i massmedia och i olika församlingar och som fick regeringen att tillsätta en speciell utredare. Den gäller hur man ska kunna samverka med de resurser som finns för att samordna psykvården i framför allt Stockholm när det gäller oss. Det handlar om den möjlighet som lagstiftaren har givit oss att samverka mellan landsting och stad för att få psykvården under en huvudman.

Där måste jag säga att borgarrådets svar gör mig en smula bekymrad. Hon svarar att hon har pratat med berört ansvarigt landstingsråd och menar att vi inte bara kan vänta på en gemensam nämnd utan måste samordna vården på bästa sätt så att ingen hamnar mellan stolarna.

Det är ett svar från den 10 november förra året, och nu är det september. Jag har försökt hitta något initiativ från socialborgarrådet eller landstingsrådet i den här frågan under de tio månaderna. Jag kan naturligtvis vara både blind och döv, men jag har inte sett speciellt mycket. Och även om psykvården i dag inte ligger högst upp på dagordningen är det inte långt därifrån. Eftersom vi inte har löst de bakomliggande problemen är det inte omöjligt att vansinnesfärder på Västerlånggatan eller attacker med svärd i Åkeshov kan ske igen.

Då kommer naturligtvis våra och era väljare att titta på oss och fråga: Hur har ni hanterat den här frågan under året? Ja, det skulle vara oerhört intressant att få höra socialborgarrådets svar på hur vi har hanterat frågan.

Hur har vi mellan staden och landstinget – och jag skulle också vilja säga gentemot stadsmakten, som också har ett ansvar för institutionsvården – kommit i ett närmare samarbete så att dessa psykiskt sjuka, som kanske också är hemlösa, inte hamnar mellan stolarna utan får en adekvat vård som kan hjälpa dem?

Jag vet inte vad borgarrådet kommer att svara på det, men det är en oerhört intressant fråga.

Herr ordförande! Vi ska nu sambehandla några frågor, och eftersom våra inlägg här är begränsade måste jag använda detta mitt första inlägg för att också försöka tala lite grann om hemlösheten.

Två år har gått sedan Margareta Olofsson blev socialborgarråd. Under de två åren har frågan om att ta hand om de sämst ställdas situation, att skapa en tak-över-huvudet-garanti och att se till att bygga boenden för dem som har kommit lite längre i sin utveckling – från att ha varit en prioriterad fråga i Stockholms stad – blivit en fråga där tycker jag att allt har avstannat.

Christopher Öhgren var uppe innan borgarrådet kom in, och några har pratat om de brev och mejl som vi får från de hemlösas förening. Vi minns alla aktionen på Medborgarplatsen och den desperation som finns. Jag tycker att staden med den nya majoriteten fullständigt har tappat fokus på den här frågan.

Vad gör vi för våra hemlösa? Hur löser vi situationen? Hur skapar vi nya boenden? Hur utvecklar vi tak-över-huvudet-garantin, i stället för att avveckla den? Hur ser vi till att de som inte känner förtroende för socialtjänsten ändå får hjälp? Och hur får vi med frivilligorganisationerna i denna verksamhet?

Det är många frågor, socialborgarrådet, som ni har att svara på i dag, och jag hoppas att den här debatten ska ge oss en bild av hur du resonerar.

Anförande nr 26

A b i t D u n d a r (fp): Det är många interpellationer som behandlas samtidigt. Min interpellation handlar om stöd till ideella organisationer. Bakgrunden till interpellationen var att majoriteten avslag stöd till Stiftelsen Carisma Care, som hade ett projekt där man sökte bidrag till ett motivationscenter för narkomaner.

Motiveringen för avslaget är unikt på det sättet att man hänvisar till att majoriteten hade lagt en skrivelse till socialtjänstnämnden om att starta en verksamhet i egen regi. Därför sade man att man inte kunde ge stöd till frivilligorganisationer. Man hänvisade till att man skulle göra en utredning.

Detta motivationscenter är unikt därför att man vänder sig till narkomaner. Det är alltså inte vanlig dagverksamhet, utan i gruppen på 100 till 170 besökare per dag försöker man hitta olika aktiviteter för att motivera dem till avgiftning, behandling och så vidare. Jag har besökt verksamheten och pratat med dem. Hittills har de fått 40 narkomaner till antingen avgiftning eller behandling.

Den markering som man gjorde var en ideologisk markering mot just ideella organisationer. Man sade att grunderna för avslaget var att staden ska göra en utredning för att starta verksamhet i egen regi, utan att man hade gjort en bedömning om organisationen uppfyllde kriterierna eller inte.

Därför menar jag att svaret inte är acceptabelt ur min synvinkel och inte heller för de narkomaner som har problem och som behöver fler aktörer i det sociala arbetet.

Jag hade ställt några frågor till Margareta Olofsson utifrån den bakgrunden, men jag har tyvärr inte fått några svar. Jag tackar i och för sig för svaret, men själva innehållet är jag inte alls nöjd med.

Nu vill jag ställa frågorna en gång till, för jag tycker att borgarrådet ska få ytterligare en chans att svara på frågorna. En av frågorna var: Anser du att frivilligorganisationer ska bedriva verksamhet för hemlösa? Den andra frågan var: Vilken roll anser du att stadens frivilligorganisationer ska ha i det sociala arbetet?

Jag vill gärna ha svar – nu har du chansen!

Anförande nr 27

C h r i s t e r Ö h g r e n (mp): Jag gör ett nytt försök att prata lite grann om hemlöshet.

Oppositionen målar gärna upp en bild av att det handlar om väldigt mycket pengar, och man anser att vi i majoriteten inte satsar på de hemlösa. Det vill jag absolut avfärda, för det är inte så.

Däremot finns det olika sätt att se på hemlöshet och vad man ska göra åt situationen. Jag tror att en viktig del av lösningen – inte hela lösningen men en del av den – är just den arbetsmetodik som man använder sig av. Någon av debattörerna innan sade att hemlösa inte alltid så gärna söker upp socialtjänsten utan hellre vänder sig till frivilligorganisationer.

En liten del i det arbetet är inte att bara lägga över all verksamhet på frivilligorganisationerna utan att skicka med pengar till dem, vilket ni ägnade er åt, utan det är att ha synsättet att man ska samverka med frivilligorganisationerna, att vi ska arbeta tillsammans och ska lära oss.

Vi i kommunen har mycket att lära oss av det arbete som frivilligorganisationerna lägger ner, och säkert har också frivilligorganisationerna mycket som de kan lära sig av oss. Det är alltså viktigt att så att säga få till stånd en befruktning mellan de två olika typerna av verksamheter, och jag kan lova er att det för närvarande pågår fruktsamma samtal som jag själv har varit med i när det gäller den här gruppen.

En annan del av problemet och lösningen i fråga om arbetet med hemlösa är att delvis förändra den metodik som man har från socialtjänstens sida, där mer av uppsökande arbete är en viktig del. Det pågår i dag ett projekt där personal från socialtjänsten är ute på härbärgena för att träffa de hemlösa och för att också lära sig av det arbete som bedrivs ute i verksamheterna.

Problemet med allt det här arbetet är att det tar tid. Om man verkligen vill göra en genomgripande förändring som ska leda någonstans och inte stanna i att man får tillbaka samma problem i tider när vi har mindre med pengar – om man verkligen vill skapa en sådan förändring – då måste det få ta tid, så att man kan planera och få människor att känna: Nu hjälps vi åt och drar åt samma håll – allt för att göra det bästa för våra klienter och våra hemlösa.

Anförande nr 28

Borgarrådet O l o f s s o n (v): Ordförande, fullmäktige! Jag ska försöka svara på alla frågor, och annars får jag återkomma.

Om psykiatrin: Ja, det är rätt – Peter Lundén Weldens interpellation är gammal. Den har legat länge. Men landstingsrådet Birgitta Sevefjord, som är ansvarig för psykiatrin, och jag tillsatte för kanske ett år sedan en grupp dels från landstinget, dels från staden, som ska se på hur psykiatrin och stadsdelarna ska samarbeta. Man har såväl från landstingets som från stadens sida gjort en inventering av arbetsmetoder, en inventering av personer där FoU-byrån på socialtjänsten har varit inkopplad, och sedan har man speciellt sett på unga sjukskrivna människor.

Utan att ta upp allt det handlar om – det kommer snart en rapport – är det man saknar mest mellanvårdsformer, ett mellanting mellan när man är alldeles för sjuk och när man själv känner att man har behov av att komma in för att räta upp sig och få medicin och kanske ställa om sig. Slutrapporten kommer i månadsskiftet september-oktober, och jag fick så sent som den 30 augusti en genomgång av rapporten.

I fråga om de individer som man tittar på handlar det om olika saker. Där kan man se på vilka behov det finns för de enskilda.

Dessutom har det genom kompetensfonden startats gemensamma utbildningar för 1 100 personer inom psykiatrin och bland stadsdelsnämndernas personal. Det var ett önskemål såväl från min sida som från de anställdas sida, för att man ska kunna ha en gemensam grundsyn. Där försöker vi också involvera Socialhögskolan, för att man på ett tidigt stadium ska få in kunskaper som ett stöd för socialarbetarna när de möter människor som är i kris och är sjuka och som man kanske inte alltid har kompetens att bemöta.

Det blir inte mycket tid kvar för resten av frågorna, men då vill jag säga något om hemlösheten och planeringen.

Kristina Axén Olin övertog och invigde boenden för hemlösa som Lena Nyberg hade startat. Sedan jag tillträdde har jag invigt ett boende på Ny Gemenskap och boendena Basen och Gamlebo. Något annat fanns inte planerat.

Jag tror att det – oavsett vem som är socialborgarråd – gäller att inse att man måste ha en ständig planering för att hela tiden kunna fylla på.

Det vi har lyckats med – vilket också visar att vi har vänt på kuttingen – är att flerdubbla antalet försöks- och träningslägenheter. Det har rullat på bra. Det blev en kanonstart för det när de signalerna gick ut.

Jag hörde att jag blev påhoppad när jag inte var här i salen. Det är inte så att inget har byggts. Lägenheter har byggts i Stiftelsen Hotellhems regi.

Anförande nr 29

F ö r s t e v i c e o r d f ö r a n d e n : Eftersom vi sambehandlar ett flertal interpellationer kommer borgarrådet Olofsson att få ytterligare ett inlägg.

Anförande nr 30

P e t e r L u n d é n - W e l d e n (m): Ordförande! Vad stort sker i det tysta, kanske man skulle kunna säga. Med utgångspunkt i den ganska sorgliga debatten om timade händelser har borgarrådet och landstingsrådet tillsatt en grupp som ska arbeta med frågor som berör psykiatri i landstinget och i våra stadsdelsnämnder. Slutrapporten kommer om några veckor. Och så har man inlett några gemensamma utbildningar. Det är handlingskraftigt och naturligtvis också sådan som är nyttigt och viktigt. De som ska arbeta med de psykiskt sjuka ska naturligtvis ha den kompetens som behövs.

Men om vi studerar grundproblemet så ser vi faktiskt att socialborgarrådet inte gav någonting till tröst för oss som känner oro. En gemensam grupp av tjänstemän som diskuterar och några utbildningar ger ju inte i dagsläget, det har ju visat sig, de psykiskt sjuka den vård som de i så många fall nekades när de som mest behövde den. Vi får väl anledning att återkomma till frågan efter oktober månad och diskutera; det finns om inte annat en motion från några av oss i Moderaterna i denna fråga.

Så till frågan om hemlösheten. Det är en intressant bild som i dagens City debatt i den debattartikel som skrivits av Rolf Nilsson som är ordförande i Föreningen Stockholms hemlösa. När man lyssnar på socialborgarrådet skulle man kunna tro att de hemlösa nu är nöjda – till skillnad från vad fallet var när Kristina Axén Olin styrde staden så händer det nu någonting! Det kan man väl säga, även om jag nog inte ställer mig bakom det ordval som Rolf Nilsson väljer i sin debattartikel. Jag tycker att det snarare är en bild av den desperation han känner och en bild av hur lite som händer.

Vad fick vi höra? Jo, att borgarrådet visserligen hade invigt några av Kristina Axén Olins och den borgerliga majoritetens planerade boenden och att det gäller att hela tiden ha en pågående planering. Den här artikeln talar om de tusen hemlösa i Stockholm som faktiskt mår så bra att de skulle kunna ha ett eget boende och för dem har det inte hänt någonting. Min största oro är emellertid att borgarrådet ska svara de hemlösa som nu har en förening och kommer till oss i din desperation och med sina aktioner på Medborgarplatsen och sitt ständiga mejlande till oss – jag hoppas att de flesta här i fullmäktigesalen får de mejlen – på ett sätt som de hemlösas förening tycker är provokativt. Jag anser att vi måste sätta oss ner över partigränserna och försöka hitta en dialog med de hemlösa om hur vi ska kunna hjälpa dem att få ett boende, ett boende på samma villkor som alla andra i den här salen vill ha det.

Anförande nr 31

B o r g a r r å d e t A x é n O l i n (m): Herr ordförande, fullmäktige! Det stämmer att vi talade om hemlöshet för en stund sedan, Margareta, innan du kom hit. Det berodde på att Annika Billström bland annat talade om en skattehöjning med 50 öre som ett medel att förbättra förskolan och minska hemlösheten med mera. Det var därför det blev en diskussion om hemlösheten.

Jag måste verkligen erkänna av hela mitt hjärta att det är trist att påståendena inte stämmer. Ni har inte satsat mer pengar på att minska hemlösheten. Pengar är förvisso absolut ingen lösning på problemet – det handlar i stället i stor utsträckning om ledarskap och vad man gör på en rad områden. Jag kan inte påstå att jag ser att ni minskar hemlösheten eller på något sätt ökar hjälpen till de hemlösa. Det är fortfarande så, Margareta, som du själv sade, att de tre boenden som du har invigt är dem som vi fattade beslut om under den borgerliga perioden.

När vi ledde staden tillkom det mellan 350 och 400 platser. Vi öppnade en läkarmottagning, en fotvårdsmottagning och en tandläkarmottagning. Vi började verksamhet med gemensamma utbildningar, vi införde tak-över-huvudet-garantin och en rad andra saker. Det skär i hjärtat att se att det arbetet nu kastas bort med det sätt på vilket de sociala frågorna nu sköts.

Jag får mer eller mindre dagligen kontakt och brev från både Rolf Nilsson och en rad andra hemlösa som beskriver hurdant läget är. Varje morgon får jag fax från stadens härbärgen med statistik. Det har varit fullbelagt på härbärgena, Margareta. Det har varit fullt ett antal nätter då människor har avvisats av socialjouren beroende på att det är fullt. Det är visserligen väldigt olika; vissa nätter, som i natt, var det inte fullt utan det fanns ett antal platser, men planeringshemmet och ett antal andra ställen har varit fullbelagda.

Det är väl i och för sig roligt och det är positivt om gästerna tycker om våra verksamheter – planeringshemmet och andra som är otroligt bra verksamheter –, men det är trist att det inte fungerar när det är fullbelagt och att staden inte löser problemen på det sätt som vi gjorde det med att införa tak-över-huvudet-garantin och utlovade ett hotellrum i sådana fall.

Det är emellertid också trist att inte ni i er majoritet på en rad olika områden håller vad ni lovar. Inte alla men en del av de hemlösa har både psykiska sjukdomar eller funktionshinder och missbruk, och de hör till de människor i vår stad som har absolut störst behov av hjälp. De har verkligen behov av att staden och samhället fungerar. Att man till den gruppen lovar saker som man inte sedan levererar tycker jag inte är riktigt schysst. Du har vid ett flertal tillfällen lovat hemlösa och hemlösas förening att det ska byggas bostäder, du har till och med utlovat hur många det ska bli inom en viss månad – men det blir inte så! Då blir den gruppen personer otroligt besvikna och frustrerade.

Jag delar deras frustration, Margareta, även om jag vet att planeringstiden är lång. När vi byggde det första planeringshemmet, som det inte fanns något beslut om eller någon påbörjad planering för, så tog det bortåt tio månader från det att jag fattade beslut till det att paviljongen stod klar. Jag vet att de tar tid, men jag skulle ändå vilja att du här och nu talar om hur du ska lösa problemen den här natten och i morgon natt med tak-över-huvudet-garantin och berättar vilka planerade paviljonger och boenden du har – även om det kommer att ta tio månader eller fem månader eller så innan de står klara. Det beskedet tycker jag att du som socialborgarråd är skyldig både mig och de hemlösa.

Anförande nr 32

Borgarrådet Olofsson (v): Jag börjar med att vända mig till den senaste talaren. Jag förstår de hemlösas frustration, Kristina. De lägenheter som jag lovade inom loppet av en månad har vi debatterat här i salen tidigare; de blev färdiga senare, men de finns och det finns fler.

Vi har dessutom startat ett råd där de hemlösa själva är representerade, för att också studera var de själva kan hjälpa till, vad de tycker kan vara rimligt att bo i.

Det finns en komplikation i det hela eftersom det också finns bestämmelser om hur många kvadratmeter som ytan måste ha, och det kan man tycka är knäppt – det tycker jag. Det måste ju vara bättre att bo på 12 kvadratmeter än att bo ute i en trappuppgång. Det håller jag med om.

En sak bekymrar mig, Kristina Axén Olin, och det är att du inte ens orkar läsa innantill i det interpellationssvar som du har fått. Härbärgena har aldrig varit fullbelagda. Det som de redovisar i statistiken och det som står i interpellationssvaret, och som jag hoppas att alla andra kan lösa innantill om, handlar om de normala, ordinarie härbärgesplatserna. Det som vi har satt in var extraplatser. När det blev kallt såg vi till att det kom till extraplatser. Det har aldrig varit fullbelagt. Det har aldrig varit fullbelagt! Det som de redovisar i statistiken är de ordinarie platserna. Så är det.

Några personer har blivit avvisade, men det beror inte på att det har varit fullbelagt, det har skett en gång av misstag – det är mänskligt att fela även för en socialarbetare. Det har skett en gång, i övriga fall har några blivit avvisade därför att de är portade, som man säger, på härbärgena därför att de har varit för stökiga, därför att de är för påtända eller för fulla eller har använt kniv för många gånger. Det är helt enkelt portade, och det är ett sorgligt faktum, för de människorna måste också ha någonstans att bo.

Jag har också daglig kontakt med bland andra Rolf Nilsson. Ibland missförstår han saker och ting, ibland skriver väldigt duktigt och bra. Jag har väldigt mycket kontakt med honom. Det som också Peter Lundén-Welden berörde är att han hänvisar till att – jag har inte läst tidningen men jag misstänker att det är densamma som vi brukar få mejl om, det har vi fått ganska många gånger – man på enheten för hemlösa säger att ungefär hälften av dem som är inskrivna på enheten för hemlösa i dag skulle kunna ta en bostad om det fanns någon. Det handlar egentligen om att vi fortsätter vårt byggande av bostäder. De kan alltså få ett vanligt kontrakt. Det är det som man säger på enheten för hemlösa. De skulle kunna bo i ett vanligt boende.

Anförande nr 33

Abit Dundar (fp): Jag har konstaterat, och jag inte vet om det är på grund av att det är olika ämnen eller interpellationer, att borgarrådet inte har svarat på mina frågor. Jag konstaterar att jag inte har fått svar. Det finns naturligtvis även en koppling till hemlösheten när problematiken är så väldigt svår och komplicerad. Men utifrån mitt perspektiv försöker man inte heller ta emot de andra krafter som finns i det sociala arbetet, nämligen ideella organisationer som fyller en väldigt viktig funktion. Staden ensam kan inte lösa problemet, det hoppas jag att vi kan vara

överens om. De signaler som majoriteten hittills har skickat till de ideella organisationerna är emellertid de motsatta. Man har sänkt det generella bidraget med 2 procent, på torsdag ska man ta upp detta på föreningsutskottet. Man har under 2003 medvetet inte använt alla de pengar som skulle gå till frivilligorganisationer. Detta har även revisorerna påpekat i sitt protokoll.

Jag nämnde senast Carisma Care som har försökt med en jättebra idé. Mellan 100 och 170 narkomaner besöker den verksamheten. De ansöker men får nej, och motiveringen till detta är att kommunen ska starta egen verksamhet. Är inte detta en ideologisk markering? Vad är detta?

Borgarrådet har inte svarat, men jag har hittat hennes svar på annat håll. Borgarrådet har nämligen gett en intervju i tidningen Oberoende, nummer 1 år 2004. Journalisten frågar borgarrådet följande: Det är många kyrkliga frivilliga organisationer som driver daghärbargen i Stockholm, varför det? Då svarar borgarrådet följande: Ja, det är olyckligt. Vi sitter i knäet på de här organisationerna när det gäller daghärbargen för hemlösa. Därför ska vi öppna ett kommunalt daghärbarge.

I stället för att ta emot de andra krafter som finns ser majoriteten dem som problem. Jag tror inte att staden ensam löser denna problematik. Det är enbart en ideologisk markering från Vänstern, ingenting annat. Hittills har de gjort detta i både föreningsutskottet och i socialtjänstnämnden.

Anförande nr 34

H a r d y H e d m a n (kd): Ordförande! Jag blev lite förvånad när socialborgarrådet sade att härbärgena inte varit fullbelagda. En natt i somras stod jag på Götgatan tillsammans med två av Stadsmissionens uppsökare vid deras bil med en person som var nykter. Han var förtvivlad för att han inte hade någonstans att sova på natten. De kände till reglerna men hade inte fått in honom någonstans. De sade att det är fullbelagt. Så har det varit flera nätter.

Då ställde vi oss på gatan och sade att vi får försöka hitta något annat. Det kanske finns ett vandrarhem eller ett billigt hotell. Det var ett gäng personer som satte sig att samla ihop pengar, och så fick de honom att sova en natt. Det lyckades man med mitt ute på Götgatan, men kommunen hade inte lyckats ordna detta via de härbärgeplatser som fanns.

Det är inte sant att det inte funnits nätter då det varit fullt på härbärgena under sommaren. Jag inser naturligtvis att det viktiga på sikt är att få fram lägenheter. Därför kanske vi så småningom kan få veta hur många av de där 20 000 nya lägenheterna som är avsedda för sådant här bruk.

Anförande nr 35

B o r g a r r å d e t A x é n O l i n (m): Herr ordförande! Jag kan börja där Hardy Hedman slutade sitt anförande. Det är visst fullbelagt. Det finns ju en kolumn i statistiken som faktiskt visar avvisade personer, och de personerna kan ibland vara portade, men inte ens de personerna ska avvisas ut i natten till ingenting. Även personer som har betett sig stökigt någonstans borde ju ha någonstans att bo! Det är

kanske de som har allra störst behov av att ha någonstans att bo, om vi nu ska tala om det apropå råd och annat som jag, om jag ska vara alldeles ärlig, tycker är mindre intressant när vi talar om hemlösa.

Du svarade inte på min fråga om vilken planering som finns för att bygga fler platser. Du måste erkänna att det inte finns någon planering. Vi pratade om friggebodar vid Drevviken, och vi gav under den borgerliga mandatperioden socialtjänstförvaltningen i uppdrag att studera en sådan möjlighet. I övrigt känner jag inte till att ni planerar några nya boenden, vilket jag tycker är trist eftersom människor uppenbarligen avvisas från härbärgena.

Ingenting säger heller att hemlösheten sjunker, så det finns inte några kurvor som pekar åt rätt håll i det fallet heller. Dessutom är det precis så som Abit berättade beträffande er inställning till frivilligorganisationer. Jag träffar Carisma Care i övermorgon, på fredag kommer New Life. Det är fantastiska verksamheter båda två, med verksamhet för både hemlösa och misshandlade kvinnor. New Life har en fantastisk verksamhet för prostituerade kvinnor på natten. De här föreningarna, som vi gav bidrag till under den borgerliga perioden, får i dag ingenting – inte en enda krona för ett fantastiskt socialt arbete. De är förtvivlade och upplever en väldigt stor skillnad med den nuvarande majoriteten jämfört med den borgerliga majoriteten. Det är trist! Frivilligorganisationerna är naturligtvis inte den enda lösningen, självfallet ska vi hjälpas åt på olika sätt, men de är en väldigt viktig länk.

Herr ordförande, avslutningsvis ber jag Margareta Olofsson att berätta vilken planering det finns för att klara tak-över-huvudet-garantin och för att förstärka den i stället för att försämra den. Vilken planering finns för att hjälpa de hemlösa på olika sätt genom att stötta frivilligorganisationer och andra? Hur har ni använt skattehöjningen på 50 öre, som Annika Billström talade om under den förra interpellationsdebatten, till att öka arbetet med de hemlösa? Jag kan då inte se det i några siffror någonstans i statistiken om det.

Anförande nr 36

P e t e r L u n d é n - W e l d e n (m): Ordförande, fullmäktige! Den här debatten visar att det går en skiljelinje mellan den borgerliga oppositionen och den socialistiska majoriteten. Ett arbete som sattes i gång har tyvärr avstannat. Tusen hemlösa, som skulle kunna ha ett eget boende, får inte det – precis som läget är för många andra människor i Stockholm.

Borgarrådet har inte kunnat ge ett enda exempel på planering. Jag vet att borgarrådet lade en skrivelse i kommunstyrelsen ganska snart efter maktskiftet om att man i alla detaljplaner skulle spränga in sådana här bostäder. Jag kan inte påminna mig att det har fattats beslut om detta, men det kan vara så att saken har gått klart i den kommunala byråkratin och att beslut har fattats om att man i varje stadsplaneärenden ska ta upp ett antal boenden för hemlösa.

Så till frågan om andra alternativ. Jag håller verkligen med borgarrådet om att de regelverk som styr ett hem för en hemlös verkligen är hinder. Det är det jag tycker är så sorgligt – att vi bygger upp hinder i stället för att hjälpa. Jag är villig att stödja alla goda förslag från borgarrådet, om det kommer några förslag om nya boenden, om

sätt att lösa bekymmer beträffande regelverket, men jag ser tyvärr ingenting sådant. Jag skulle vilja se borgarrådet slå näven i bordet lite oftare och säga att det nu måste bli av, att vi måste göra någonting för de totalt sett kanske 4 000 hemlösa, att vi måste göra något för dem som går runt i tunnelbanan och tigger för att få pengar till en natt på ett härbärge.

Detta är en stor och komplex fråga och jag skulle vilja se lite mer *action* från borgarrådet och inte bara tal om planer – vi ser ju ingenting av planerna heller. Vi ser inte några förslag i socialtjänstnämnden om att ge i uppdrag till socialtjänstförvaltningen att komma i gång. Farten som skeppet hade för att försöka göra något har upphört. Båten ligger helt still – den driver möjligtvis med vågorna men det händer ingenting till följd av att borgarrådet har tagit initiativ för att fatta beslut för att hjälpa de sämst ställda! Detta gör mig, med tanke på min höga känsla för borgarrådet, besviken.

Anförande nr 37

Borgarrådet O l o f s s o n (v): Jag förstår att detta är lite komplicerat för Peter Lundén-Welden att inte kunna referera till fler skrivelser och fler planer eftersom han faktiskt på grund av att sitt arbete inte har varit närvarande på sammanträdena på väldigt länge. Eftersom du själv säger det så är jag tvungen att beröra den frågan. Det finns många uppdrag till socialtjänstförvaltningen som de arbetar med. Det finns många uppdrag också inom Stiftelsen Hotellhem och många uppdrag hos GFK, uppdrag hos bostadsbolagen. Det om planeringen. Jag tänker inte säga mer eftersom det blir så olyckligt att man känner frustration om löften inte infrias om att boenden ska stå färdiga den ena eller andra dagen – men det är på gång fler.

Så till det som Abit Dundar sade; han har ännu inte fått något svar. Om man läser den intervju som du hänvisar till så ser man att den bygger på en felaktighet. Carisma Care har inte fått några bidrag. Vi har inte dragit in några bidrag från dem som de tidigare har haft. De har aldrig fått bidrag. Det är också det som de brukar berätta. De har lyckats bygga upp sitt Dream Centre utan bidrag från kommunen. De har bidrag för sin härbärgesverksamhet, jag tror att det rör sig om 4 miljoner. För hela Dream Centre och verksamheten för unga, tjejer och hemlösa har de inte bidrag.

Detta är också kontentan i de svar som jag har gett dig. Jag tycker att det är viktigt att samarbeta med frivilligorganisationerna och det gör vi också. Vi har regelbundet möten med dem en gång i månaden beträffande just hemlösa, och då diskuterar vi svårigheter som kan handla om det som inte minst Hardy Hedman berörde, nämligen att någon från Stadsmissionen står där ute en kväll och det är fullbelagt på Stadsmissionsgården. Man bör ringa socialjouren. Det är de som har de extra extra platserna på härbärgena. Det vet alla organisationer, men det är inte alltid den som står på gatan förstår det. Det har inte varit fullt, däremot har påtända blivit avvisade och det är helt rätt. Då skickas de ofta till akutmottagningarna på sjukhusen. Sedan kommer de ut igen av ett skäl som vi alla känner till.

Vi har heller inte minskat bidragen. Vi har gott samarbete med frivilligorganisationerna, vill jag påstå. Det som du citerade handlade om min ilska när Stadsmissionen skulle stänga. De sade ena dagen att de skulle stänga nästa dag utan

att tidigare ha tagit kontakt. De stängde en verksamhet som de tidigare hade fått bidragit för att hålla öppen. Det tycker jag är oschyst.

Anförande nr 38

C h r i s t e r Ö h g r e n (mp): Herr ordförande! Det är naturligtvis alltid oppositionens uppgift att kritiskt granska den rådande majoriteten och det är det som de gör. Dock tycker jag att det i den här debatten finns åtminstone en fråga som jag tycker att det är väldigt tveksamt att ge så kraftfull kritik. Det är de verksamheter som vi bedriver tillsammans med frivilligorganisationer.

Jag kan konstatera, och det är väl också rimligt att inse, att det finns ideologiska skiljelinjer mellan vänster och höger när det gäller driften av verksamheter och så vidare. Jag tycker inte att den här ideologiska synen har fått påverka detta arbete. Jag tycker att vi på ett väldigt fint sätt gemensamt, i den majoritet som vi nu har, har arbetat tillsammans med frivilligorganisationerna. Jag tycker också att vi försöker att utveckla detta arbete på ett nytt sätt.

Problemet, så som jag ser det, under den föregående majoriteten var att ni gärna lade över verksamheter till frivilligorganisationerna – gott så, men sedan kändes som att ni lämnade dem vind för våg på fältet. Det är så viktigt att vi knyter ihop verksamheterna, att vi tar lärdom av de kunskaper som finns ute i frivilligorganisationerna och naturligtvis att vi ger möjlighet för frivilligorganisationerna att få kunskaper om de verksamheter som vi bedriver själva. På det viset sker faktiskt det som är allra bäst, nämligen att kunskapen ökar i alla läger.

Detta tycker jag att vi driver på ett väldigt fint sätt. Det finns ju ett uppenbart problem när det gäller till exempel daghärbarägen eftersom det enbart finns verksamheter som bedrivs av frivilligorganisationer. Jag kan inte säga att det är nödvändigt att kommunen ska lägga sig i detta, men det vore väl väldigt bra att veta och kunna mer om de verksamheterna, att kommunen skaffade sig mer kompetens. Det arbetar vi mer med just nu, och vi tycker att det är väldigt viktigt.

Anförande nr 39

A b i t D u n d a r (fp): Ordförande! Jag börjar med att vända mig till den senaste talaren och kommenterar sedan borgarrådets svar.

Ursäkta mig, Christer, men du låter som Bagdad Bob. Flera ideella organisationer har fått avslag på sina ansökningar. Jag har tagit upp denna fråga till debatt just därför att detta sker av ideologiska skäl och inget annat. Dessutom har jag en skrivelse som du själv skrev under tillsammans med företrädare för Vänstern och Socialdemokraterna i socialtjänstnämnden. Man skulle utreda en dagverksamhet i kommunal regi. Detta sker på ideologisk grund, ingenting annat. Här säger du att allt är så fint, att ni har väldigt fin kontakt. Du har i verkligheten ingen aning om vad du talar om!

När det gäller socialborgarrådet hoppas jag att intervju svaret bara är ett uttryck för ilska, jag tänker inte använda det igen. Frivilligorganisationerna är oerhört viktiga krafter oavsett vilka organisationer det handlar om. De är mycket viktiga inom det

sociala arbetet. Jag tror inte att kommunen ensam kommer att klara av alla problem. Man ska inte enbart se till problemen. De ideella krafterna fyller en väldigt viktig funktion även för narkomaner som, precis som vi andra, av olika anledningar inte uppsöker det offentliga, det vill säga daghärbergen, planeringshem eller socialtjänsten. Det är oerhört viktigt att frivilla krafter finns. De krafterna ska man stimulera och stödja och inte uppfatta som problem. De signaler som de har fått av majoriteten är tyvärr inte alls glädjande – tvärtom upplever de detta som väldigt problematiskt. Jag hoppas att vi får se till under den resterande delen av mandatperioden att få till stånd ett fortsatt gott samarbete.

Det är riktigt att Carisma Care inte har fått bidrag och blivit av med dem. Däremot har de fått avslag på grund av att det ska utredas hur man sätter i gång en dagverksamhet i kommunal regi. Detta är enbart ideologiskt betingat, inget annat.

Anförande nr 40

H a r d y H e d m a n (kd): Jag har en kort kommentar. Min första fråga till uppsökarna från Stadsmissionen var: Har ni ringt socialjouren? Ja, svarade de. Tydligt får man undersöka ordentligt hur det egentligen. Vi kan ju inte ha olika meningar i frågan om det har funnits platser eller inte. Det måste finnas en sådan statistik som är pålitlig.

Om jag står på gatan och ställer frågan och får svaret att det inte fanns någon plats så måste det väl förhålla sig på det sättet.

Anförande nr 41

A n n - K a t r i n Å s l u n d (fp): Ordförande, fullmäktige! Hemlöshetsproblemen är sådana som vi aldrig kommer att kunna lösa ensamma inom kommunen hur mycket pengar vi än anslår till det. Det tror jag att vi alla är tämligen eniga om, men det som skiljer oss är inställningen till ideella organisationer, frivilligorganisationer, som vill jobba och känna att de gör ett bra jobb.

Det är läpparnas bekännelse från både Christer Öhgren och Margareta Olofsson. Ni säger att frivilligorganisationer är bra, ni säger att de är viktiga, ni säger att ni har ett bra samarbete. Jag undrar om de skulle säga likadant. När vi talar med dem verkar det inte riktigt så.

Jag skulle vilja läsa upp de svar som Abit har fått, för det är kanske inte alla som har läst svaren på interpellationerna här. Abit frågar: "Vilken roll anser du att stadens frivilligorganisationer i den sociala sektorn ska fylla i förhållande till stadens egna verksamheter?" "Frivilligorganisationerna avgör själva vilken roll de vill fylla", svarar borgarrådet. Abit frågar också: "Anser du att frivilligorganisationer ska bedriva verksamhet för hemlösa?" Borgarrådet svarar: "Jag anser att frivilligorganisationer får bedriva vilken verksamhet de vill."

Frivilligorganisationer fungerar som en budgetregulator i socialtjänstnämnden. Förra året drog ni in 4 miljoner till just frivilligorganisationer för att budgeten skulle komma i balans. Så är det!

Anförande nr 42

B o r g a r r å d e t A x é n O l i n (m): Herr ordförande! Jag tycker att det här är en givande och intressant diskussion som jag kommer att minnas mycket av.

Jag håller med Hardy Hedman. Jag tror inte att hela anledningen till att det sägs vara fullt på nätterna är att det brister i informationen. Det finns nämligen olika kolumner för personer som är spärrade och kolumner för personer som avvisas av andra skäl. Men om det nu skulle vara så att Margareta Olofsson talar sanning, nämligen att det aldrig är fullt och att personalen på Stadsmissionen och andra inte vet om det, då är det ändå ditt ansvar som socialborgarråd att se till att Stadsmissionens personal och volontärer vet vart de ska vända sig för att hitta andra platser. Det är ju inte någon annans ansvar. Det är er majoritet som inte lyckas.

Enligt den statistik som jag får och den som andra som jag känner får så är det fullbelagt ibland på nätterna även om du inte har fått information om det.

Jag reagerar när Christer talar om att det saknas kommunal dagverksamhet. Om det saknas kommunal dagverksamhet och ni tycker att det är ett problem, vilket ni tydligen gör, varför fattar ni då inte beslut om att inrätta en sådan i så fall? Det är ju så ni måste göra. Det är inte någon annan som kommer att lägga fram förslagen åt er och fatta besluten. Ni får väl lägga uppdrag och fatta beslut om nya boendeplatser och dagverksamhet och läkarmottagningar och så vidare. Ni gör inte det. Ni fattar inte de nödvändiga besluten!

Mest reagerar jag på att vi blir beskyllda för att ha lämpat över verksamheter till frivilligorganisationerna och sedan lämna organisationerna vind för våg, som Christer säger. När jag var socialborgarråd fanns det ett par kommunala natthärbärgen som stod mer eller mindre halvtomma. Hvilan, som då var ett kvinnohärbärge och helt kommunalt drivet, var inte ens halvfullt på nätterna. Vi pratade då med hemlösa för att ta reda på hurdant läget var och fick reda på att det fanns väldigt mycket synpunkter på Hvilan och socialtjänsten; de hemlösa var tvungna att uppge personnummer, och de hade en mängd andra synpunkter.

Så började vi att knoppa av härbärgen.

Vi byggde, som jag sade tidigare, ut antalet boendeplatser med 350–400 totalt sett. Nu är det Stadsmissionen, Frälsningsarmén, Stockholm Karisma Center, Ny gemenskap och ett antal olika organisationer som driver verksamheter. Det sista härbärget som vi knoppade av tror jag var planeringshemmet vid Gullmarsplan. Ni har själva varit med om att nominera den verksamheten till stadens kvalitetspris eftersom ni tycker att verksamheten är så bra. Är detta att lämna verksamheterna vid för våg till olika privata och frivilligorganisationer? Nej, det är att möta de hemlösas önskan om en bättre kvalitet och differentierat utbud.

Anförande nr 43

Borgarrådet O l o f s s o n (v): Jag tycker inte att det är så konstigt att utreda dagverksamhet i egen regi. På den punkten har vi nog olika åsikter. Jag vet att frivilligorganisationerna, när jag tillträdde, sade att de fick ta ett alldeles för stort ansvar, ett ansvar som de egentligen inte var beredda att ta. De ville jobba enligt sin

föreningsfilosofi och sade att kommunen måste fortsätta att ta huvudansvaret. Det håller jag med om. Föreningarna ska vara ett komplement.

Det är inte så konstigt att det startas många föreningar, de frågar ju inte oss innan. Sedan kommer de till kommunen och söker bidrag, men det är inte alltid de får några bidrag. Pengarna är inte obegränsade och de ska fördelas, och så finns det en prioritering.

Man kan ju läsa upp mitt svar i lite olika tonläge för att få det lite illfundigt om man så vill. Faktum är att föreningar startar verksamhet och de frågar inte oss innan. Sedan söker de pengar – och ibland får de bidrag och ibland får de det inte. Det är en stor skillnad mot att gå in i ett mer organiserat samarbete vilket man bland annat har gjort i Vantör. Där har det startats en dagverksamhet i samverkan mellan stadsdelen, Convictus och kyrkan. I det läget är det ganska självklart att staden bidrar med ekonomiska resurser. En förening som själv sätter i gång en verksamhet och vill ha pengar till den är inte garanterad bidrag. Det tror jag att de flesta föreningar vet.

Jag sade inledningsvis att det mig veterligen en gång har skett att man av misstag har sagt att det var fullt på ett härbärke när det inte var fallet. Jag sade också att vi upptäckte att organisationerna inte riktigt hade klart för sig att de kunde vända sig till andra när det var fullt i de egna verksamheterna, detta har vi jobbat mycket med. Det är Socialjouren som har tillgång till extra extraplatser även om extraplatserna och de extra extraplatserna finns inom föreningarnas verksamhetsområden – det är ju de som tillhandahåller de platserna i lokaler som är möjliga att ha. Ibland betalar vi i förskott om det kan bli särskilda bekymmer.

Mig veterligt har avvisande skett, trots att det funnits platser, bara en gång, och i statistiken finns inte extraplatserna redovisade. Det är därför den är sådan som den är. Jag ska be att man tar med detta i framtiden, så att vi slipper en diskussion om påvens skägg. Det stora bekymret är fortfarande att det finns hemlösa människor i vår stad. Det är det som är utgångspunkten för den här debatten.

Jag kommer också att minnas den här debatten länge. Även om det är bra att slå ihop behandlingen av flera interpellationer så är det nämligen inte så väldigt lätt att svara på tre interpellanters frågor när var och en har tre inlägg.

Anförande nr 44

Förste vice ordföranden: Borgarrådet vet att denna behandling bygger på en överenskommelse, och borgarrådet fick fyra inlägg.

Anförande nr 45

Christer Öhgren (mp): Kristina, jag tror att ni faktiskt gjorde en del för de hemlösa – precis som vi gör i dag, även om det inte gäller alla verksamheter. När det gäller vissa verksamheter kanske ni inte gjorde det som ni borde ha gjort.

Om man studerar detta rent ideologiskt har jag en känsla av att borgerliga partier gärna driver storskaliga privata alternativ.

Det som jag tycker är intressant och de organisationer som faktiskt är intressanta att samverka med, tycker jag, är de ganska små föreningarna eller organisationerna som på ett nischat sätt vänder sig till olika verksamheter. I det fallet är det precis som Margareta Olofsson sade, nämligen ett stort problem att man lämnade över hela ansvaret när det gäller daghärbergen till frivilligorganisationerna. Detta upplever jag som att verksamheten lämnades över och att de sedan lämnades vind för våg, eftersom det inte fanns någon kommunal kompetens på området. Det är för mig som vind för våg.

Du undrar varför vi inte har någon dagverksamhet. Ni målar gärna upp ett debattklimat som säger att vi är motståndare till frivilligorganisationer och att det därför tar extra tid att föra en diskussion med dessa organisationer så att de inte ska känna sig trampade på tårna. Vi är naturligtvis ute efter att skapa någon sorts samverkan. Så egentligen är det faktiskt, även om det säkert inte är er mening, lite grand oppositionens fel att det tar extra tid.

Tyck i stället att vi bedriver en bra politik så kommer vi att få en bra politik!

*§ 12 Muntlig frågestund**Fråga nr 1. Finansborgarrådets ansvar för majoritetens politik och borgarråd*

Anförande nr 46

R o l f K ö n b e r g (m): Herr ordförande, fullmäktige! Förra onsdagen presenterade Socialdemokraterna en egen vitbok eller halvtidsrapport. Med anledning av detta måste jag ställa frågan till Annika Billström: Anser du dig inte ha något ansvar för hela majoriteten och hela dess politik som finansborgarråd och kommunstyrelsens ordförande, ett ansvar att företräda alla och inte bara några?

Anförande nr 47

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Rolf Könberg, det var ju fyndigt. Jag vill svara så här. Som finansborgarrådet och kommunstyrelsens ordförande har man alltid ansvar för helheten. Förra onsdagen redovisade jag som socialdemokratisk gruppledare vår politik både för väljarna och för våra medlemmar.

Anförande nr 48

R o l f K ö n b e r g (m): Ordförande, fullmäktige! Det var ju ett väldigt publikt sätt att redovisa något för Socialdemokraternas medlemmar. Du har i medierna sagt, med anledning av att den frågan har ställts till dig innan jag gjorde det nyss, att du främst är ansvarig för de socialdemokratiska borgarråden. Det sade du till medierna, inte bara till medlemmarna.

Detta väcker ju en mängd frågor.

En fråga är: Har majoriteten ingen socialpolitik, har majoriteten ingen miljöpolitik? Detta fanns ju inte med i vitboken? Finns det en majoritetspolitik eller finns det tre? Har det nu blivit Vänsterpartiets och Miljöpartiets sak att själva presentera sin politik och när sker i så fall det? Avser majoriteten att lägga fram ett budgetförslag i höst eller blir det tre, och hur kommer då i så fall andra än Socialdemokraternas medlemmar att få veta detta?

Anförande nr 49

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Jag kanske gör dig besviken, Rolf Könberg, men majoriteten lägger ett budgetförslag och majoriteten har naturligtvis i sin budget och i sitt strategiska ärende en politik som bygger på en helhet med samtliga områden som vi har ansvar för.

Anförande nr 50

R o l f K ö n b e r g (m): Jag är inte så säker på att jag blir besviken på det svaret. Det jag möjligen undrade var om det är en ny princip som håller på att knäslättas beträffande hur majoriteten marknadsför sin politik, styckevis och delat eller möjligen tillsammans.

Om jag får vara lite formell tycker jag fortfarande att det är viktigt att notera att staden har ett finansborgarrådet och att staden har en kommunstyrelseordförande. Jag är inte säker på att alla förstod Annika Billströms distinktion att hon bara talade till sina medlemmar och bara var gruppleadare förra veckan.

Fråga nr 2. Livsmedelskontroll

Anförande nr 51

L o t t a E d h o l m (fp): Herr ordförande! Det har blivit allt mer tydligt att livsmedelsinspektion faktiskt bokstavligt talat är en fråga om liv eller död. För några veckor sedan dog en människa här i Sverige på grund av dålig hantering av grönsaker. Legionärssjukan är fortfarande ett mycket stort hot mot människor i Sverige.

Mot bakgrund av det som hände och det som händer runt om i Sverige vill jag fråga om miljöborgarrådet anser att livsmedelsinspektionerna är tillräckliga i Stockholm.

Anförande nr 52

Borgarrådet G u n n a r s s o n (mp): Lotta Edholm, det som hänt när det gäller livsmedelshanteringen i de drabbade städerna är mycket tragiskt. I vår egen stad genomför vi ungefär 50 procent av de kontroller som vi borde göra om vi skulle följa Livsmedelsverkets normer för kontroll. Att vi inte genomför fler är ett resultat av flera olika faktorer. En av dem är att det är Livsmedelsverket som fattar beslut om avgiftsnivån, alltså hur hög avgift som kommunen får ta för livsmedelskontrollen. Avgiften täcker inte en kontroll per år. Det är därför kommunerna som är tvungna att betala kontrollen.

Under den förra borgerliga majoritetens tid minskade ni livsmedelskontrollen till 30 procent, och under den här perioden har vi ökat den till 50 procent igen. Jag hoppas naturligtvis att kunna nå en ännu högre nivå på kontrollerna eftersom de är viktiga.

Anförande nr 53

L o t t a E d h o l m (fp): Naturligtvis är det inte Livsmedelsverkets fel om Stockholms stad har undermålig kontroll av restauranger och butiker. Det är givetvis Viviann Gunnarssons och den styrande majoritetens fel. Miljö- och hälsoskyddsförvaltningen säger att det saknas 24,5 tjänster för livsmedelsinspektörer. Man medger att man inte är tillräckligt bra. Att livsmedelskontrollen inte är tillräckligt bra kan få mycket långtgående konsekvenser för människor i Stockholm, speciellt för gamla människor och för människor som redan är sjuka.

I stället används pengarna till helt andra saker. Miljö- och hälsoskyddsnämnden ägnar sig åt en rad olika typer av remissvar till exempel, som man kan ifrågasätta kvaliteten i. De ägnar sig åt saker som jag många gånger tycker är meningslösa, men som Miljöpartiet tycker är viktiga frågor. Och så underlåter man att sköta kontrollen av livsmedelshanteringen.

Anförande nr 54

Borgarrådet G u n n a r s s o n (mp): Jag tycker att Lotta Edholm ska betänka sitt eget partis och sin egen majoritets hantering av den här frågan under förra perioden.

Vi har arbetat kontinuerligt under två års tid med att öka livsmedelskontrollen i Stockholms stad. Det har anställts 17 nya tjänstemän för att sköta livsmedelskontrollen. Vi går också in i ett annat sätt att sköta kontrollen genom mer målstyrd kontroll där man inte ska bli så händelsestyrd som tidigare.

Hela den här kontrollapparaten bygger på att varje verksamhetsutövare har en egenkontroll, en fungerande egenkontroll. Det är verksamhetsutövaren som ska se till att kontrollen fungerar, och miljöförvaltningens uppgift är egentligen att kontrollera att egenkontrollen fungerar. På grund av att verksamhetsutövare, alltså restaurangägare, livsmedelsbutiksinnehavare och hanterare av livsmedel i övrigt, har dålig kompetens har vi skrivit till regeringen för att få fram ett kompetensbevis för livsmedelshanterare.

Anförande nr 55

L o t t a E d h o l m (fp): Herr ordförande! Det är bara att notera att Folkpartiet i förra veckan på miljö- och hälsoskyddsnämndens sammanträde krävde att nämnden skulle uttala att man behövde mer resurser till just denna del av miljö- och hälsoskyddsnämndens verksamhet, men då vägrade majoriteten att rösta för det.

Självfallet är det handlarna, restaurangägarna etcetera som är ansvariga för att det är rent och snyggt i deras verksamheter, men det är klart att när den styrande majoriteten underlåter att avsätta tillräckligt mycket pengar till den här verksamheten så blir det också lättare att komma undan den här typen av inspektioner. Det är Viviann Gunnarsson ansvarig för.

Anförande nr 56

Borgarrådet G u n n a r s s o n (mp): Lotta Edholm, vi underlåter ingenting. Vi arbetar kontinuerligt på att få till stånd bättre och förstärkt livsmedelstillsyn. En av de viktigaste åtgärderna sedan vi blev delaktiga i majoriteten har varit att se till att det finns mer pengar till detta.

Däremot tycker jag inte att man på sittande sammanträde i miljö- och hälsoskyddsnämnden kan fatta ett beslut om belopp för ökad livsmedelstillsyn. Du vet också, Lotta Edholm, att det är i budgeten som resurserna fastställs.

Det är min förhoppning att vi ska kunna fortsätta på vägen mot förbättrad livsmedelstillsyn, och det kan man göra på många olika sätt. Det krävs dels bättre kompetens bland verksamhetsutövare, dels krävs det att man arbetar utifrån EU:s olika direktiv och krav, dels krävs det att Livsmedelsverket gör sin del av arbetet. Det pågår också en effektivisering i miljö- och hälsoskyddsförvaltningen så att man arbetar mer i riktning mot en målstyrd tillsyn och med en ny typ av handdatorer, vilket kompetensutvecklingspengarna har använts till.

Fråga nr 3. Bidrag till bullerskydd för vissa fastigheter i Sundby

Anförande nr 57

H a r d y H e d m a n (kd): Det har hänt en del på sistone. De boende runt Arlanda har vunnit ett mål i miljödomstolen. Det leder till att de får bullerskydd.

Den förra majoriteten fattade beslut om ett tilläggsavtal för Bromma flygplats. Då tog man upp frågan med boende norr om flygplatsen, i Sundby. Folk får inte dela sina tomter eftersom de ligger för nära flygplatsen; samtidigt får de inte bullerskydd eftersom det inte bullrar tillräckligt mycket. Detta problem tycker vi borde lösas.

Vi har lagt en skrivelse i kommunstyrelsen, och de boende har själva skrivit. Det är mer än ett år sedan. Händer det något i frågan? Kommer de att få något bullerskydd?

Anförande nr 58

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Hardy Hedman, jag kan inte ge dig besked just nu. Med all sannolikhet är detta en fastighetsfråga, och i det sammanhanget måste vi ta reda på vad som gäller i problematiken med delningen alternativt bullerskydden. Till nästa fullmäktigesammanträde lovar jag dig att du ska få ett svar. Jag kan inte svara på frågan i dag.

Fråga nr 4. Lågprisvaruhus

Anförande nr 59

A n n - K a t r i n Å s l u n d (fp): Ordförande, fullmäktige! I framtiden ska det bli fler och billigare lågprisbutiker, säger majoriteten. Det är en sak som vi också tycker är bra. Min fråga är: Hur tror du, Annika Billström, att ni ska klara vallöftet om fler lågprisvaruhus i alla delar av Stockholm?

Anförande nr 60

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Jag tror att vi kommer att klara det riktigt bra med tanke på att det verkar finnas en bred majoritet i Stadshuset för att vi ska ha lågprisbutiker – inte varuhus. Tre öppnades i fredags av Netto. De är på gång med ytterligare fem. Lidl kommer att öppna ytterligare butiker.

Gatu- och fastighetskontoret arbetar med mellan 25 och 30 andra alternativ, så tillsammans kan vi nog ordna det här.

Anförande nr 61

A n n - K a t r i n Å s l u n d (fp): Annika Billström, det är ju bra att du själv är så positiv. Ibland handlar detta om detaljplaneändringar i stadsdelarna. I åtminstone min stadsdelsnämnd har majoriteten motsatt sig detaljplaneändringar för omvandling.

Jag vill citera vad majoriteten beslutade när man avslog ett planförslag. Lidl ville etablera sig i Spånga centrum. Där har vi de högsta matvarupriserna i hela Stockholm, enligt PRO:s undersökning. Majoriteten vill inte att Lidl ska få etablera sig i Spånga centrum. Majoriteten skriver: Vi instämmer i företagareföreningens oro över hur det unika med Spånga centrum skulle påverkas av att Lidl etablerar sig i närområdet. Med den kännedom vi har av Lidl som företag utan eller med låg miljöstrategi, svårigheter för personal att yttra sig och arbeta fackligt och med de långa transporterna som blir aktuella när man fraktar gods från Tyskland ställer vi oss mycket tveksamma till att över huvud taget erbjuda Lidl möjlighet att etablera sig. Vi kan dock se fördelar för befolkningen att få tillgång till en lågprisaffär som pressar priserna och som kan öka konkurrensen mellan affärerna i Tensta.

Anförande nr 62

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Ordförande, fullmäktige! Av 25–30 olika lägen som provas kommer inte alla att falla i god jord. Så är det ju. Det som vi garanterar är en ökad konkurrens och att vi måste få fler aktörer än bara Lidl och Netto. Vi behöver många fler. Det är också på gång, tack och lov, två tre exempel på ytterligare en kedja. Det är av godo för oss stockholmare.

Anförande nr 63

A n n - K a t r i n Å s l u n d (fp): Då är min fråga: Hur ställer du dig till det svar som majoriteten i stadsdelsnämnden Spånga–Tensta har givit om att Lidl är ett dåligt företag. Därför ska de inte få etablera sig i Spånga men väl i Tensta.

Anförande nr 64

Borgarrådet B i l l s t r ö m (s): Jag kan inte ta ställning till ett citat som du läser ur en text från en enskild stadsdelsnämnder. Det vore mycket olyckligt om jag skulle göra det. Principen om att jobba vidare med de här frågorna, att visa konkret handling på nya etableringar är jag helt övertygad om att vi kommer att klara av att tillämpa.

§ 18 Förvärv av Mälarhöjdens ishall (Wallenstamhallen) (utl. 2004:105)

Anförande nr 65

Borgarrådet B ö r j e s o n (s): Ordförande, fullmäktige! Det här ärendet handlar om förvärv av den ljusblå ishall som ligger utmed E 4 söder om centrala staden vid Mälarhöjden. Hallen är uppförd av Djurgården Hockeys ungdomsverksamhet på en gammal uterink och uppfördes av ungdomsverksamheten för att de ville bedriva sin verksamhet där.

Avtalet om förvärvet är kostnadsneutralt, vilket betyder att föreningen betalar en hyra under tio år som också täcker kapitalkostnaden. Totalsumman är 12 miljoner.

Detta är förstås ett unikt ärende. Det möjliggör ett säkerställande av Djurgårdens elitlicens och därmed lagets möjlighet att fortsätta att spela i elitserien. Att genomföra ett sådant här förvärv på de här grunderna har inte tidigare gjorts, och man kan med rätta fråga sig om det är stadens uppgift att säkerställa ett elitlags möjlighet att hålla sig kvar i elitserien. Bakgrunden är Hockeyförbundets krav på ekonomisk balans för dem som ska få spela i elitserien.

Man måste se det här avtalet i ett helhetsperspektiv. En nedflyttning av Djurgården skulle påverka Globenarenornas – och därmed stadens – ekonomi mycket negativt. Ungdomsverksamhet i hallen kommer att fungera som tidigare. Staden får givetvis en större rådighet över hallen, vilket underlättar bokning och tid för träning på infrastruktur för både föreningar och allmänhet. Med detta yrkar jag bifall till kommunstyrelsens hemställan!

Anförande nr 66

P e t e r N i l s s o n (mp): Ordförande, fullmäktige! Vi i Miljöpartiet tycker att det är ett otillräckligt beslutsunderlag som vi har att ta ställning till. Det talas om att detta är kostnadsneutralt för staden. Vi får hoppas att det stämmer, för vi tycker inte att vi har sett någon redogörelse för detta. Ej heller finns någon skriftlig ansökan från Djurgården med beskrivning av deras ekonomiska situation. Vi hade nog velat ha mer kött på benen i det här ärendet. Jag yrkar bifall till Miljöpartiets reservation i kommunstyrelsen!

§ 19 Kampanjerna "I stan utan min bil" och "Den europeiska mobilitetsveckan" (utl. 2004:106)

Anförande nr 67

Borgarrådet M o g e r t (s): Ordförande, fullmäktige! Stockholm är en tät, rationell och effektiv storstad. Vi lever i en stad där nästan 75 procent av befolkningen kan ta sig och tar sig till och från arbetet med kollektivtrafik. Inte desto mindre är vi faktiskt beroende av bilen i vår vardag. Vi är till och med, om kamraterna i Miljöpartiet håller för öronen, beroende av lastbilar för att få vårt samhälle att fungera. Den moderna staden kräver ett flexibelt transportsystem. Men det är just därför som vårt transportsystems inverkan på miljön är ett problem. Vi är beroende av ett system som har eller kan ha långtgående inverkan på vår miljö och på vårt klimat. Någon har påstått att regniga somrar ska vara ett dåligt tecken, om jag nu ska recensera den gångna sommaren.

Utifrån denna situation har vi ansett att den här kampanjdagen och den här kampanjveckan är ett bra sätt att sätta fokus på det arbete som görs i den här staden för att motverka de negativa effekterna. Det handlar om saker som vi gör och frågor i vilka vi i ganska stor utsträckning är överens om detaljerna. Det gäller bullerdämpning, bra miljö för gångtrafikanter, attraktiv kollektivtrafik, säker skolväg och så vidare. Med de orden yrkar jag bifall till kommunstyrelsens hemställan!

Anförande nr 68

U l f F r i d e b ä c k (fp): Ordförande, fullmäktige! Det var glädjande att borgarrådet tycker att den här staden behöver bilar, det tycker nämligen jag också. Jag ska utveckla lite närmare varför jag inte tycker om förslagen i just det här ärendet.

Själva ärendet handlar, Roger Mogert, om att staden ska delta i två kampanjer som heter I stan utan min bil och Den europeiska mobilitetsveckan. Bland annat innebär detta att staden ska delta i den bilfria dagen onsdagen den 22 september. I år planerar man att delvis stänga av Hornsgatan. Förra året när vi hade den här dagen, så stängdes några kvarter av på Götgatsbacken.

Den här typen av avstängningar är ganska små, relativt harmlösa och drabbar naturligtvis dem som måste fram på just de här gatorna och de drabbar de företagare som finns på just den här platsen. Det är fel signal som ni skickar ut till stockholmarna. Signalen ni skickar ut är att staden inte är till för bilister. Det är som du sade, Roger Mogert, att staden är till för alla olika trafikantslag. Vi ska tillsammans vara på gatorna, tillsammans på torgen, tillsammans på gångbanorna. På vilket sätt vi gör det ska vi bestämma själva. Vill vi gå så går vi, vill vi cykla så cyklar vi på cykelbanor om det finns sådana. Vill vi åka kollektivt så åker vi buss eller spårvagn och vill vi åka bil så åker vi bil. Det ska vi bestämma själva. Det är det som är poängen.

Men du och ditt gäng på den där sidan av salen bedriver i stället en hänsynslös jakt på bilisterna. Jag ska bara ge några exempel. Boendeparkeringen fördubblar du, från

250 till 500 kronor per månad; parkeringsavgifterna kommer att vara upp till 50 kronor per timme på vissa gator. Ni ser till att höja avgifterna på parkeringsböterna, en vanlig felparkering kan kosta 700–800 kronor. Som grädde på moset tänker ni införa trängselskatt och biltullar. Men det har vi inte riktigt sett än. Som du vet ligger ärendet om upphandling i kammarrätten; länsrätten i Dalarna sade ju nej. Men det kommer att kosta dem som använder bilen 12 000 kronor per år. Detta är inte ett sätt att värna om bilisterna. Jag yrkar avslag på hemställan!

Anförande nr 69

Borgarrådet M o g e r t (s): Ordförande, fullmäktige! Jag förstår att du blir misstänksam och drar långtgående slutsatser. När man ser att hela upplägget har som avsändare bilismens fiende nummer 1, Ingemar Skogö, generaldirektör på Vägverket, så blir väl vem som helst misstänksam, förstår jag. Man behöver kanske inte dra sådana slutsatser.

Jag har en liten saklig kommentar. När det gäller felparkeringsavgifter så har jag aviserat – vilket jag har fått väldigt mycket ovelt för av oppositionen – att jag vill höja avgiften för dem som parkerar trafikfarligt, för dem som ställer sina bilar mitt i korsningar, på busshållplatser eller på annat sätt riskerar andras liv genom olagliga uppställningar av bilar. På vilket sätt är det att värna trafikmiljön att inte göra något åt det problemet?

Anförande nr 70

U l f F r i d e b ä c k (fp): Ordförande, fullmäktige och Roger Mogert! Det jag i mitt inlägg försökte beskriva var signalsystemet och den sammanlagda effekten av alla de här åtgärderna som ni inför. Du nämnde inte med ett ord frågan om att du höjer avgifterna för parkering till 50 kronor per timme. Du nämnde inte ett ord till alla dem som förgäves kväll efter kväll kör runt i innerstaden och försöker hitta en parkeringsplats på gatan att ställa sin bil på. Vad gör du? Du gör det ännu svårare för dem. Se i stället till att ordna fler parkeringsgarage!

Jag tycker inte heller att det är särskilt begåvat att ställa sig trafikfarligt. Det är inte något som jag förespråkar. Om du har trott det så kan jag säga att det är fullständigt fel. Bilister ska naturligtvis inte ställa bilen trafikfarligt eller över huvud taget parkera fel.

Anförande nr 71

P e r B o l u n d (mp): Ordförande, ledamöter! Vi i Miljöpartiet är mycket glada för att Stockholm nu fullt ut ska vara med i den bilfria dagen och vara med på allvar och skriva under manifestet. Vi har drivit den här frågan länge och väl, även under den förra mandatperioden då tyvärr Stockholm var den enda huvudstaden i hela EU som inte var med och genomförde den här dagen. Som tur är har vi nu rättat till detta och Stockholm deltar nu i det europeiska projektet fullt ut.

Vi blir därmed en del av en världsomspännande och ständigt växande skara städer som aktivt arbetar för att minska miljöpåverkan från sina transporter. Förra året deltog nästan 1 500 städer runt om i världen, i Sydamerika, Asien och Europa, den

här dagen. Den överväldigande majoriteten av de tillfrågade under dagarna tyckte att det var väldigt positivt att genomföra bilfria dagar. Många ansåg till och med att man borde genomföra fler bilfria dagar varje år. Så långt har inte vi i Miljöpartiet kommit än, men det kanske kommer senare.

Vägverket redovisar att det i många svenska städer var 100 procent av de tillfrågade som tyckte att det här var positivt.

Förra året genomförde vi här i Stockholm ett försök då ett kvarter på Götgatan stängdes av från biltrafik. Företrädare för ett antal olika föreningar och förvaltningar i staden samtalande med medborgare, informerade om trafiksituationen och om hur transporterna kan göras mer hållbara.

Utvärderingen av dagen visar att en stor majoritet av besökarna uppskattade den. Många av bilisterna som tvingades köra en omväg runt ett kvarter tyckte också att det var positivt och att det var en rolig idé som var bra.

De som var med den dagen fick en chans att uppleva en gata i staden under en dag utan buller, utan avgaser och utan risk att bli påkörd, utan risk för trafikolyckor. Det var folkligt och glädje och en mycket positiv stämning. Det var många som kom fram och tackade mig för att jag drivit den här idén och var glada över att Stockholm äntligen kunde genomföra den bilfria dagen.

Därför är det också skrämmande att ta del av Moderaternas och Folkpartiets svar på förslaget. De två partierna har uppenbarligen en fullständig brist på förståelse för alla trafikanter som inte är bilister, detta visas tydligt av deras svar. Det verkar som om ni inte inser att bilister påverkar miljön för andra trafikanter genom buller, avgaser och genom att de utsätter andra trafikanter för olycksrisker. Det är ett skrämmande bevis på vilken polarisering det har blivit i trafikdebatten när man inte under en enda dag kan stänga av ett par kvarter på Hornsgatan utan att det blir ett ramaskri om bilistfientlighet och att vi vill få bort alla bilister från stadens gator.

Till Roger Mogert kan jag säga, om du öppnar öronen, att Miljöpartiet inte har någon ambition att bli av med alla lastbilar i den här staden. Vi tycker faktiskt att det är viktigt att stadens transporter fungerar, och det är också därför som vi arbetar mycket med att effektivisera transportsystemet och se till att de viktiga transporterna verkligen kommer fram. Jag yrkar bifall till kommunstyrelsens hemställan!

Anförande nr 72

Ulf Fridebäck (fp): Herr ordförande och fullmäktige! I mitt inlägg sade jag faktiskt att det förslag som lades förra året om den bilfria dagen på Götgatsbacken var ganska harmlöst. Effekterna var ganska små. Det drabbade bara dem som skulle köra förbi platsen. Märk väl, Per Bolund, att det på Götgatsbacken normalt råder genomfartsförbud. Normalt sett är det inga andra bilar än dem som ska till fastigheterna som äger rätt att köra där. I det här fallet vet vi att det inte är så. Därför står åtminstone jag också bakom förslaget att göra Götgatan till en gågata. Du vet ju från gatu- och fastighetsnämnden att vi är med på det förslaget.

När det gäller Hornsgatan så är det lite annorlunda. Det är en stor och mycket trafikerad gata med många bilar. Jag tror att konsekvenserna blir väsentligt större.

Anförande nr 73

P e r B o l u n d (mp): Det är intressant att höra Ulf Fridebäcks ordval. Det är harmlöst, det vill säga att det inte blir några stora skadeeffekter. Det är människor som blir drabbade och så vidare.

De människor som jag träffade på Götgatan förra året ansåg sig inte vara drabbade av någon politik från Stockholms stads sida. De ansåg sig inte drabbade av några dåliga konsekvenser av förslaget. De var väldigt glada och positiva och tyckte att det var ett utmärkt förslag.

Jag är fullständigt övertygad om att de människor som jag kommer att möta på Hornsgatan den 22 september i år kommer att dela den uppfattningen. Det visar alla utvärderingar från andra städer.

Jag vill också påpeka att den här dagen genomförs i samarbete med alla näringsidkare som finns etablerade längs gatorna och i samarbete med ett stort antal organisationer som arbetar med trafikfrågor och mobilitetsfrågor över huvud taget. Det finns en väldigt stor uppslutning från alla. Det kan poängteras en gång till att Vägverket och Naturvårdsverket står bakom dagen. Det är både miljö- och trafikintressen som tycker att det här är en bra idé och som driver på. Det är synd att Folkpartiet och Moderaterna inte vill stödja en sådan här idé.

Anförande nr 74

A n n - M a r i e S t r ö m b e r g (v): Jag är för Vänsterpartiets räkning väldigt glad över att vi nu går med i båda kampanjerna, både i I stan utan min bil och Den europeiska mobilitetsveckan. Det är väldigt trevligt att kunna fatta detta beslut. Jag tänkte börja med att läsa högt ur brevet från den tidigare omnämnde bilismens fiende nummer 1, nämligen generaldirektören för Vägverket, där han skriver om syftet med kampanjerna.

Idén med I stan utan min bil är att invånarna i kommunen på ett praktiskt och angenämt sätt ska upptäcka det positiva i att cykla, gå, åka kollektivt, nyttja bilpool eller samåka; olika sätt att färdas som sparar pengar och förbättrar hälsan. Att fler och fler gör små förändringar bidrar till ett förändrat mer hållbart resandemönster som leder till trivsammare tätortsmiljöer med renare luft, minskat buller, ökad tillgänglighet och säkrare trafikmiljöer, säger alltså bilismens fiende nummer 1.

Om man fortsätter att studera årets kampanj så märker man att temat i år är säkra gator och vägar för barnen. Trafiksäkerhet, tillgänglighet och en i övrigt god trafikmiljö för barnen ingår. Vårt eget stadsledningskontor säger om riktlinjerna för kampanjen att det handlar att uppmuntra beteenden som gynnar en hållbar utveckling och att öka insikten hos medborgarna om hur deras val av transportsätt påverkar miljön. Dessa riktlinjer stämmer enligt stadsledningskontorets mening väl överens med stadens prioriterade inriktning att göra Stockholm till en ekologiskt hållbar storstad.

Detta är faktiskt saker som jag tycker att vi alla borde kunna vara överens om. Jag är därför egentligen väldigt förvånad över den väldigt magsura reservationen från Moderaterna och Folkpartiet. Ni får detta att handla om att vår trafik- och parkeringspolitik inte har några andra syften än att göra livet så svårt som möjligt för stadens bilister. Det är fel.

Det som Ulf Fridebäck nyligen beskrev liknar jag närmast vid djungelns lag. Vår trafikpolitik syftar till en tillgänglig stad med god framkomlighet. Då måste biltrafiken minska och kollektivtrafiken måste fungera. Den bilfria dagen syftar till att visa möjligheten och att man en dag under året ska stänga av en gata för att visa hur det faktiskt skulle kunna fungera. Detta får ni att framstå som om det vore en totalkatastrof för näringslivet.

Detta är minst sagt en överreaktion. Jag börjar faktiskt undra om ni rentav är offer för den flumskola som ni känner till men som inte vi andra känner till, eftersom ni tydligen inte kan läsa. Jag förstår faktiskt inte varför vi inte allihop kan vara överens om detta utmärkta initiativ. Jag yrkar bifall till kommunstyrelsens hemställan!

Anförande nr 75

U l f F r i d e b ä c k (fp): Ordförande! De signaler som ni, Ann-Marie Strömberg, skickar ut från den politiska majoriteten i den här staden är viktiga för alla som färdas i vår stad. Det som jag pläderar för, Ann-Marie, är en stad där alla gemensamt ska kunna åka. Vill du gå så ska du gå, och du ska kunna gå säkert och tryggt. Vill du cykla så ska du kunna göra det och cykla säkert och tryggt. Vill du åka med kollektivtrafiken så ska du kunna åka med bussar och tåg och tunnelbana, och förhoppningsvis så kommer tunnelbanan också – men det kan inte vi göra något åt här i staden eftersom det är landstingets ansvar. Vill du åka med din bil ska du naturligtvis kunna göra det. Du ska kunna välja själv.

Vi menar att ni, genom att skicka ut de här signalerna om bilfria dagar, sänder ut fel signaler till stockholmarna. Det är det jag säger.

Anförande nr 76

A n n - M a r i e S t r ö m b e r g (v): Det var precis det jag menade med djungelns lag. Då blir det bilisterna som har övertaget. Jag tycker att en dag om året kunde vi som är kollektivtrafikanter och vi som går eller cyklar få känna hur det är att rå om gatuutrymmet.

Jag är själv kollektivtrafikant, och det är inte cyklister och gående som korkar igen gatorna, det är bilar, bilar och åter bilar som gör det.

Anförande nr 77

Borgarrådet N o r d i n (m): Herr ordförande! Förra mandatperioden röstade Socialdemokraterna nej till förslaget att Stockholm skulle vara med på den här bilfria dagen. Men nu är läget ett annat, nu har ni skickat Börje Vestlund till riksdagen för att försvara biltullarna. Nu levererar Roger Mogert ganska passivt beställningarna från Miljöpartiet.

Det finns väl ingen större anledning att hetsa upp sig över gatuavstängningen även om man kan undra varför fullmäktige ska stänga av en gata varje år för att Per Bolund ska kunna ställa upp sitt bokbord där. Det kunde väl Miljöpartiet ha någon annanstans på samma sätt som alla vi andra, någonstans där vi inte hindrar någon.

Själva åtgärden är inte så mycket att hetsa upp sig över. Det är den sammantagna politiken som ni bedriver när det gäller bilisternas möjligheter och villkor som är upprörande. Man kan inte slå upp tidningen utan att läsa att regeringen har gjort nya eftergifter för Miljöpartiet när det gäller bensinskatter, dieselskatter och bilskatt. Det som för två veckor sedan var en omöjlighet är i dag regeringens politik. Jag förstår faktiskt inte varför man ägnar så mycken tid till att sitta och förhandla. Det vore väl lika bra att trycka upp Miljöpartiets budgetförslag direkt och dela ut det.

Det som är problemet är att du ägnar tid åt detta, att du ägnar kraft åt att skriva fram sådana här ärenden. Jag ser att du ägnar väldigt liten kraft åt de frågor som berör bilisternas vardagssituation, behovet av framkomlighet, det faktum att utan bilen stannar Stockholm. Ni kan tänka er att ibland tala om möjligheten till framkomlighet för dem som transporterar varor till butikerna, och det är ju jättebra, men alla andra bilister är inte ute och okynnesåker med ett bensinpris på 10–11 kronor per liter som ni har ordnat till. Folk sitter inte och åker runt bara för att det är kul eller för att ställa till oreda i staden. Man kör därför att man behöver den transporten.

Nu har ni en väldig *von oben*-attityd till att folk ska uppfostras till att förstå att de ska gå eller cykla i stället. Med de transportsträckor och med det klimat vi har är det väl inte ett alternativ alltid för alla människor att göra det. Jag tror att människor i stor utsträckning kan förstå det här själva.

Jag skulle önska, Roger Mogert, att du kunde ställa dig bakom ett initiativ om att diskutera vad vi kan göra för framkomligheten här i staden, att vi kunde lägga de stora frågorna åt sidan för ett ögonblick – både biltullar och ringleder – och diskutera vad det är i våra egna åtgärder här i staden som skulle kunna förbättra framkomligheten. Hur har vi syndat i Stockholm under tjugo års tid och försämrat framkomligheten? Faktum är att väldigt mycket av den försämrade framkomligheten beror på våra egna beslut, till exempel sådana här beslut. Det handlar om små steg som leder till att framkomligheten stryps, där det alltid finns vackra argument för att bilar är fult och därför ska stängas ute från staden.

Egentligen vet du, Roger Mogert, att detta inte är en hållbar politik för framtiden för Stockholm. Därför tycker jag att det är både oärligt och fel att lägga fram den här typen av ärenden. Därför yrkar jag bifall till den borgerliga reservationen!

Anförande nr 78

P e r B o l u n d (mp): Ordförande, ledamöter! Jag tror att Sten Nordin överskattar min politiska makt en smula. Även om jag ville så skulle jag inte kunna ha bokbord i 1 500 städer jorden runt. Jag skulle ännu mindre kunna övertyga kommunfullmäktige i de 1 500 städerna att stänga av sina städer för att ha bokbord. Det kanske inte är bokbord som är huvudskälet till att städer som London, Madrid och Köpenhamn stänger av delar av sina stadskärnor för att visa medborgarna hurdan

en stad skulle kunna vara utan den biltrafik som vi har i dag. Det kanske är så att det finns andra orsaker än bokbord.

Det visade sig på Götgatan att det inte bara var bokbord som fanns där. Det var en stor mängd aktiviteter som genomfördes, och det var väldigt positivt för alla som var med.

Ibland när man hör debatten kunde man tro att detta var en höger-vänster-fråga. Så är det absolut inte. I den här staden har vi tyvärr två borgerliga partier som är väldigt senfärdiga att ta till sig ny information. I många andra städer är det en stark borgerlig majoritet som också genomför bilfria dagar, så detta är inte en höger-vänster-fråga.

Anförande nr 79

Borgarrådet N o r d i n (m): Den stora skillnaden är ju att i många andra städer, även i Sverige, bygger man ringleder och förbifarter. Och det ger faktiskt helt andra möjligheter att diskutera till exempel att införa gånggator, shoppingstråk såsom Ströget, inne i städerna. Det var ju det som var idén med den trafiköverenskommelse som vi träffade tidigare och som du gjorde ditt bästa för att sänka och lyckades med – inte du personligen men det som du representerar.

Det handlade just om att vi skulle ha avlastande trafikleder för den trafik som inte ska in i staden. Det är ju ingen människa som vill ha onödig trafik i staden. Problemet är att med den politik som du, Per Bolund, lyckas få igenom så signalerar Stockholms politiska ledning att biltrafik är ett okynne. Det går inte att komma runt att det är den signal som ni sänder ut hela tiden. Allt snack om behov av folkuppfostran och pekpinnar sänder också signalen att all biltrafik är okynne. Det är därför diskussionen blir polariserad i den här frågan.

Anförande nr 80

Borgarrådet M o g e r t (s): Ordförande, fullmäktige! Med vissa undantag tycker jag ändå att detta delvis tar sig. Vi är överens om, bortsett från det sista utfallet av borgarrådet Nordin, att detta inte är så mycket att hetsa upp sig över – man kunde kanske missta sig på slutet där.

Jag uppfattar att vi också är överens om att felparkeringar inte är bra, och farliga felparkeringar är faktiskt ännu sämre. Det är väl en bra början. Vi kanske också kan bli överens om att det är rimligt att ha en taxepolitik som stimulerar till korttidsparkering eftersom vi vill att folk ska göra sina ärenden snabbt och stimulera till långtidsparkering på andra platser. Vi kanske till och med så småningom kan bli överens om att den här konspirationen om en kampanj mot bilismen faktiskt inte finns, men det är möjligen att hoppas för mycket.

Jag vill i alla fall sluta med att säga att jag är överens med er så till vida att vi har syndat i historien och det finns sannolikt mycket vi kan göra och bara titta på framkomlighetsfrågan tillsammans. Jag bjuder gärna in till en bred fortsatt diskussion om framkomlighetsfrågan där vi lägger andra saker åt sidan.

Anförande nr 81

Borgarrådet N o r d i n (m): Nu var det Roger Mogerts tur att stänga öronen. Kritiken handlar just om helheten av politiken. Om man ovanpå den helhet som faktiskt finns på riksplanet och det som görs på det kommunala planet här i Stockholm, som innebär ständiga slag mot den enskilde bilisten, ständiga slag mot vanliga människor och deras möjligheter till transport – för det är vad det handlar om, bilen är ett transportmedel –, om man ovanpå detta stänger av gator, aldrig så oförargligt, i syfte att just rikta pekpinna så tappar man i trovärdighet beträffande det man håller på med. Då stirrar man bara på en del av trafikdebatten och tar inte ansvar för helheten.

Det är detta som är grunden för min kritik mot den sittande majoriteten, ni tar inte ansvar för helheten, och tyvärr kan ni inte heller visa upp särskilt goda resultat när det gäller förbättring för kollektivtrafiken. Vi hör ju mest om avstängningar och neddragningar.

Anförande nr 82

A n n - M a r i e S t r ö m b e r g (v): Om det förslag som vi ska ta ställning till i dag inte är så mycket att hetsa upp sig för så tycker jag att ni hetsar upp er alldeles väldigt. Det är en väldigt magsur reservation egentligen, som ni har lagt.

Vad detta handlar om är alltså att betona alternativen, att framhålla kollektivtrafiken, cyklandet, gåendet och att en dag få rå om en gata. Det är det som dessa kampanjer handlar om. De är också kombinerade med en hel rad mycket intressanta seminarier bland annat om trafiksäkerhet för barn. Jag tycker fortfarande att ni skulle kunna vara med på detta förslag.

När det sedan handlar om framkomlighet så är det just därför som vi med flera anser att vi behöver trängselavgifter i staden. Vi behöver ökad framkomlighet för kollektivtrafiken, för cyklisterna och för de gående. Då måste bilkörandet minska. Detta innebär inte att vi skulle få bort alla privatbilism – absolut icke. Den är nödvändig för många, men det går att minska den.

Anförande nr 83

Borgarrådet N o r d i n (m): Under den förra mandatperioden fick den borgerliga majoriteten på pälsten för en del cykelbanor som byggdes då. Man kanske kunde ha förväntat sig att Ann-Marie Strömberg då skulle ha stått på barrikaderna och försvarat detta. Nej, fegt tog Vänsterpartiet armlängds avstånd och sade att ni ju tycker om cyklar men att det var fel sätt och så vidare.

Ni är inte heller trovärdiga i trafikpolitiken. Vad ni ägnar er åt är också detta skygglappsbeteende. Återigen, själva åtgärden att stänga av Hornsgatan några timmar kommer att bli till förtret för många människor som behöver ta sig fram där.

Det värsta är den sammantagna politiken som ni är med om att driva fram. Ni orkar inte ens ställa upp de gånger då, i era ögon, fel majoritet vidtar andra åtgärder på trafikpolitikens område. Då är ni i Vänsterpartiet fega.

Anförande nr 84

E w a S a m u e l s s o n (kd): Ordförande, fullmäktige! Jag sällar mig nog till den kör som säger att jag har lite svårt att förstå att man kan hetsa upp sig så i den här debatten. Är det titeln på dagen I stan utan min bil som gör att det blir så oerhört anmärkningsvärt? Här stänger vi av halva staden för Stockholm Maraton, vi stänger av för Midnattsloppet, vi stänger av för S:t Eriksloppet och alla säger att det är ett folkligt nöje, att människor får träffas och det är trevligt. Sedan har vi en enda dag då en liten del av Hornsgatan ska stängas av och då blir det en sådan här debatt.

Det här är dessutom en del i ett internationellt samarbete, och jag tycker verkligen att man kan acceptera detta.

Vi i Kristdemokraterna tycker att sådana här arrangemang inte ska rulla på utan utvärdering av dem; vi måste se om de får någon effekt och om de inte har det så ska vi förändra det arbete som pågår.

Det som är intressant har Sten Nordin redan berört, nämligen att Socialdemokraterna byter fot i ytterligare en fråga. Det är intressant att vi inför valet 2002 kunde se Annika Billström måla över cykelbanorna på Hornsgatan, men nu kanske vi den här dagen kan få se att cykelbanorna utnyttjas ännu bättre än hittills eftersom bilarna är borta den dagen.

Kristdemokraterna är gärna med och för en hård debatt när det gäller politiken gentemot bilisterna inte minst när det gäller parkeringssituationen, men också beträffande planeringen av parkeringsplatserna när man gör nybyggen och särskilt när det gäller de dyra parkeringsavgifter som majoriteten redan har fattat beslut om. Den kampen kommer vi att fortsätta att delta i, men vi kommer inte att ytterligare debattera I stan utan min bil.

Anförande nr 85

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): Ordförande, fullmäktige! Jag ställer mig helt bakom de åsikter som har framförts av Ulf Fridebäck och Sten Nordin. Jag tycker att detta är ett jippo som för det första går stockholmarna spårlöst förbi, utom möjligen dem som är medlemmar i Miljöpartiet och *Reclaim the city*. Det är klart att detta inte är fullt så roligt, för nu är det helt plötsligt lagligt.

Jag minns den gång som *Reclaim the city* stängde av Hornsgatan. Folk var inte så fasligt glada över det. Bråket på Götgatsbacken var inte heller så kul.

Egentligen begärde jag ordet för att ställa en fråga, men det finns många frågor att ställa, vilket jag kommer att göra. I kväll ska vi fatta beslut om instruktionerna för stadens handikappråd, med andra ord talar vi fint om en fungerande samverkan med handikapprörelsen. Det här ärendet berör självfallet i hög grad rörelsehindrade människor och deras resande med färdtjänsten och med egna fordon, så jag undrar vad har de sagt i samverkansarbetet? Det vore bra att få veta det, Roger Mogert. Jag kan nämligen inte hitta någonting i ärendet om detta, så jag antar att ni har glömt att skriva det – det kan ju inte vara så att ni har glömt bort att höra efter vad de tycker.

Anförande nr 86

P e r B o l u n d (mp): Inge-Britt Lundin raljerar som vanligt i sina inlägg och anser att det bara är miljöpartister som kommer till den bilfria dagen. Det vore väldigt glädjande om det var så, för till Götgatan förra året kom det hysteriskt många människor. Om alla de hade varit miljöpartister så hade vi haft mer än 5 procent av väljarna i den här staden.

Jag uppmanar Inge-Britt Lundin att komma till Hornsgatan den 22 september så får vi se om det till och med kan komma en och annan folkpartist som tycker att det är trevligt att vara där när det inte är så mycket biltrafik.

När det gäller de handikappade, som Inge-Britt Lundin berörde även förra året, så är det självklart för alla inblandade parter att handikappade och rörelsehindrade som bor vid den del av Hornsgatan som stängs av har all rätt att köra fram till sina hus. Det är ingen som har sagt något annat.

Om handikappade och rörelsehindrade ska åka till andra ställen så får väl de göra som alla andra bilister och köra en liten omväg just när Hornsgatan är avstängd. Det är rimligt. Den bilfria dagen drabbar inte handikappade och rörelsehindrade.

Anförande nr 87

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): Kan du tänka dig, Per Bolund, hur det skulle kännas att sitta ensam och rörelsehindrad i en bil och försöka ta dig fram genom detta jublande folkhav av miljöpartister? Vad glada de skulle vara, så välkomnad jag skulle känna mig! Nej du, Per Bolund, det är icke så att man ens törs visa sig i närheten av detta med sin bil. Det framförde jag redan förra gången.

Jag tycker att detta är ett litet, fjuttigt – harmlöst, må så vara – men ändå jippo som inte betyder någonting, Per Bolund. Jag tycker att man ska ta krafttag för framkomligheten, för luften, för gångtrafikanterna – men det gör du inte med detta lilla jippo.

Anförande nr 88

Borgarrådet M o g e r t (s): Till Inge-Britt Lundin vill jag säga två saker. Det ena är att handikapprådets synpunkter finns i det ärende som berör sakfrågan, alltså Hornsgatan. Det här ärendet handlar ju om principen, det är därför de inte finns omnämnda här. Det andra är att det principiellt väl är en ganska liten skillnad mellan dem som hurrar och springer Stockholm Maraton – som oss emellan är något fler än de hurrande miljöpartisterna, jag vill inte vara elak – eller en demonstration för fred och detta.

Vi accepterar att man i olika former begränsar gaturummet och stör bilister, gående och cyklisterna för att genomföra politiska manifestationer, kommersiella jippon eller kulturella händelser. Principiellt har jag svårt att se att detta skiljer sig på så något upprörande sätt från de saker som tidigare har nämnts.

Anförande nr 89

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): Detta, Roger Mogert, var ju inte särskilt mycket till svar. Det är väl möjligen beroende av att du inte har något svar att ge mig. Ni har inte haft någon samverkan med handikapprörelsen, jag begriper det.

Du sade något väldigt dumt. Det lät ungefär som om du sade att handikapprörelsen inte har någonting med principfrågor att göra, i de frågorna samverkar vi inte, men de kan få vara med och tycka till, de där som bor runt Hornsgatan, vilket väl möjligen betyder stadsdelsnämnden. Jag kan inte se något om det i det här ärendet heller.

Om vi ska ta stora ord i vår mun och samverka så ska det banne mig ske en samverkan också och i ärenden som berör handikapprörelsen. Stockholm Maraton kan jag ha synpunkter på. Jag är så totalt ointresserad av det så för mig framstår gatuavstängningarna också i samband med det evenemanget som hinder, om jag ska vara riktigt ärlig. Men det beror möjligen på att tycker likadant om OS i TV. Jag hade ingen lust att betala TV-licensen den månad som OS pågick. Det roade mig inte det heller. Jag kan röra på mig utan att vara organiserad i någon rörelse. Jag anser att vi ska samverka med handikapprörelsen även i principfrågor.

Anförande nr 90

P e r B o l u n d (mp): Ordförande, ledamöter! Sten Nordin tyckte i sitt tidigare inlägg att den här majoriteten signalerade att all biltrafik är okynne. Jag ser två problem med det uttalandet. För det första är det inte sant. Vi vill inte få bort all biltrafik, vi signalerar inte heller något sådant. Jag tror att jag kan tala för alla partier i majoriteten i den frågan.

Om vi hade velat få bort all trafik så hade vi väl i sådana fall drivit frågan om att vi ville ha förbud mot trafik i staden eller något liknande – det finns faktiskt många städer som driver sådana frågor. I Aten till exempel har man fattat beslut om att bara bilar med jämna respektive ojämna slutsiffror på registreringsskylten ska få köra in i staden. Det är en typ av förbud, och det är den typen av beslut som många städer fattar nu, eftersom man har många stora och svåra miljö- och trafiksäkerhets problem i städerna och måste vidta åtgärder.

Vi i den här majoriteten är inte så positiva till förbud, vi vill hellre sända positiva och roliga signaler. Vi tycker att den bilfria dagen är ett typexempel på detta. Vi kan visa hur trevligt och bra det kan vara om inte alla åker bil in till staden.

Det finns också ett annat problem, och det gäller vilka signaler som Moderaterna och Folkpartiet skickar till stadens trafikanter och till de boende. När man alltid säger nej till alla beslut som reglerar bilismen så signalerar man att man vill ha en helt fri och oreglerad trafik i staden. Det tror jag leder till bristande respekt för de regler som vi har satt upp i den här staden och till bristande trafikmoral. Detta såg man ett väldigt tydligt exempel på under förra mandatperioden beträffande parkeringsmoralen. Den sjönk som en sten.

Det är också intressant att fråga de partier som jämt säger nej till all reglering av biltrafiken hur man har tänkt sig att man ska uppnå de miljö kvalitetsnormer som

faktiskt är svensk lag, som vi är bundna enligt lag att åstadkomma och som också är EU-direktiv, alltså något som alla länder måste åstadkomma. Hur har ni tänkt er att vi ska uppnå miljökvalitetsnormerna när det gäller kväveoxider, när det gäller partiklar? De miljökvalitetsnormerna är utarbetade med människors hälsa som utgångspunkt. Man har fastslagit, med hjälp av ingående vetenskapliga undersökningar, vilka nivåer som man kan tänka sig åtminstone inte är skadliga för människor, kanske inte helt säkra men inte fullständigt skadliga.

Moderaterna och Folkpartiet tycker att man ska strunta i miljökvalitetsnormerna, att man inte ska göra något som helst för att uppnå dem. Det tycker jag är en upprörande signal till stockholmarna.

Anförande nr 91

U l f F r i d e b ä c k (fp): Herr ordförande! Det är precis som du säger, Per Bolund, att det är viktigt att tänka på vilka signaler som vi skickar ut till medborgarna i den här staden. De signaler som du och den majoritet som du tillhör är att ni är negativa till flera trafikantgrupper i den här staden och framför allt till att det ska finnas fler bilar i staden. Vilken positiv signal är det att säga att vi ska införa biltullar? Vad är det för positiv signal att höja parkeringsavgifterna till det dubbla, upp till 50 kronor i timmen? Vad är det för positiv signal att höja boendeparkeringen från 250 till 500 kronor per månad? Är det positiva signaler, Per Bolund? Svaret är naturligtvis nej.

Se i stället till att bygga kringfartsleder. Då får du färre bilar inne i staden. Det är ett annat exempel.

Anförande nr 92

P e r B o l u n d (mp): Jag vill väldigt gärna få svar från Ulf Fridebäck i hans nästa inlägg vilka trafikantgrupper som han anser att vi försöker stänga ute ur staden. Jag kan faktiskt inte komma på en enda trafikantgrupp som vi har försökt stänga ute ur staden. Trängselavgifterna är absolut inte någon metod för att stänga ute någon trafikantgrupp ur staden. Det är en fullständig missuppfattning av vad detta går ut på.

De signaler som den här politiska majoriteten skickar ut är att vi tar stadens miljöproblem på allvar, att vi tar dem på allvar och vill göra vad vi kan för att lösa dem och se till att den luft som vi har att andas i den här staden inte är ohälsosam. Därför tycker vi också att det är viktigt att vi ska uppfylla de miljökvalitetsnormer som lagen uppställer.

Vi vill också skicka signalen att vi tar trafiksäkerhetsproblemen på allvar. Vi tycker, tydligen till skillnad från Moderaterna och Folkpartiet, att nollvisionen är värd att kämpa för och att den ska genomföras. Därför inför vi också sådant som trettiogränser i bostadsområdena vilket Moderaterna och Folkpartiet har motarbetat. Vi inför en mängd andra åtgärder just därför att vi vill åstadkomma en bättre trafiksituation och bättre miljö i den här staden. Det är de signalerna som vi skickar.

Anförande nr 93

A n n - M a r i e S t r ö m b e r g (v): Först en försenad replik till Sten Nordin om det han sade beträffande cykelbanor. Jag kan bara påminna mig en gång under förra mandatperioden då vi hade olika uppfattningar angående en cykelbana. Det gällde Hornsgatan. Vi ville ha en ordentligt avskild cykelbana och inte de cykelfält som ni genomförde. Vi tycker fortfarande att det är bättre med avskilda cykelbanor om det är möjligt, men glädjande nog har cykelfälten på Hornsgatan visat sig fungera ganska bra. Det var enda gången som vi har motsatt oss något förslag om en cykelbana. Det var dessutom en sanning med viss modifikation.

Jag blir åter väldigt fascinerad över att den bilfria dagen på en del av en gata i Stockholms stad skulle bli en sådan total katastrof för trafiken. Om det verkligen skulle innebära en katastrof så förstår jag inte varför ni i oppositionen med enfaset har motsatt er alla stora idrottsarrangemang, alla stora internationella konferenser, alla statsbesök med mera. Jag kan i och för sig förstå att ni vill motsätta er första majdemonstrationerna, för ni måste ju få jättekomplex när ni ser hur många vi är. Jag har alltså aldrig hört några protester mot det övriga. Det handlar ju om mycket större avstängningar.

Det har hållits internationella konferenser då det varit väldigt svårt att ta sig fram till Stadshuset eftersom det har varit avstängt överallt, även för kollektivtrafiken, men då har ni inte sagt någonting. Därför kan ju inte den här lilla avstängningen en dag på en del av en gata vara så fasligt besvärlig. Rörelsehindrade och handikappade är självfallet undantagna. De kommer naturligtvis att släppas fram. För dem kommer detta inte att vara något hinder. Jag yrkar åter bifall till kommunstyrelsens hemställan!

Anförande nr 94

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): Jag skulle bara vilja säga till Ann-Marie att de säkert är jättetacksamma, mina rörelsehindrade vänner i sina bilar, för att de får komma fram och trängas.

Ann-Marie Strömberg pratar om cykelfälten på Hornsgatan. När ni nu har suttit i två års tid har ni väl byggt de där cykelbanorna på Hornsgatan?

Anförande nr 95

A n n - M a r i e S t r ö m b e r g (v): Cykelfälten har fungerat bättre än jag faktiskt befarade. Okej, vi har ändrat oss. Men vi tycker fortfarande att det är bättre om det går att bygga avskilda cykelbanor. Cykelfält är dock bättre än inga cykelbanor alls. Det är den inställning vi har, både när det gäller Hornsgatan och i övrigt.

Jag väntar nu på att Inge-Britt Lundin i fortsättningen med stor enfaset kommer att motsätta sig alla stora idrottsevenemang, alla statsbesök och alla internationella konferenser.

Anförande nr 96

Borgarrådet N o r d i n (m): Herr ordförande! Det är väl ingen större risk att ni stänger av staden för bilar och bussar första maj. Ni behöver dem ju då, så att ni, var och en, kan vara med i så många demonstrationståg som möjligt under den dagen. Det kan vi känna oss trygga för.

Visst blir det debatt om det här. Men det är ett ärende av sådan tyngd och principiell kvalitet att det faktiskt behandlas av kommunfullmäktige. Det är rätt naturligt att man då diskuterar hela trafikpolitiken omkring ärendet. Det har ändå ett syfte när staden nu ska skriva under och delta i det här.

Per Bolund får det att låta som om man har börjat från noll. När jag och vi andra lämnade över fanns det inga regleringar över huvud taget i den här staden. Det är ju en sanning med viss modifikation. Sedan dess har det kommit en rätt diger lista till bilisterna, med biltullar, höjda p-avgifter, höjda p-böter, för få p-platser i bostadsområden, passivitet i frågan om en hel ringled, höjd bensinskatt på det nationella planet, höjd dieselskatt och höjd bilskatt. Listan är rätt tuff, får man säga. Det är inte så att alternativen ligger antingen i den här listan eller i ett totalt nolläge när det gäller regleringar. Det är en förenklad debatt.

Per Bolund tar upp miljökvalitetsnormerna. Det är någonting som vi borde sätta oss ned och diskutera seriöst. För närvarande är det så i Stockholm att miljökvalitetsnormerna inte stoppar bilar och bussar men de stoppar bostäder. Frågan är om det finns en realistisk nivå på de miljökvalitetsnormer som Stockholm och Sverige har. Den diskussionen borde man våga föra från majoritetens sida om man också ska vara trovärdig i att ge Stockholm nya bostäder. Men det kanske finns delar i majoriteten som inte brinner riktigt lika mycket för den frågan, vad vet jag. Vi borde ha en mer seriös debatt än att bara säga att vi ska stänga av staden för miljökvalitetsnormernas skull.

Anförande nr 97

P e r B o l u n d (mp): Sten Nordin försöker göra sig till en trafikreglerare, men det går vi inte riktigt på, vi på den här sidan. Vi vet vad som hände under förra majoriteten. Vi vet att Moderaterna med samarbetspartier tog bort hastighetsdämpande gupp i parti och minut och därmed ökade trafikosäkerheten ganska kraftigt i den här staden. Vi vet att ni gjorde er av med ett stort antal parkeringsvakter och därmed fungerade inte parkeringspolitiken över huvud taget. Parkeringsmoralen sjönk som en sten, precis som jag sade tidigare. Att ni med vett och sans tog er an den här stadens trafikpolitik och fortsatte med regleringar stämmer inte riktigt. Det var mycket av anarki som man försökte införa, som jag upplevde det.

Att miljökvalitetsnormerna stoppar bostäder är tyvärr sant i dagsläget. Det är ett problem som vi alla behöver arbeta med. Det är precis det vi gör. Det är syftet med vår politik, att försöka få människor att använda andra transportmedel. Om man lyckas få en liten andel av bilisterna att gå över till andra transportmedel så finns inga hinder för att bygga de här bostäderna. Det är det som är vår ambition.

Anförande nr 98

Borgarrådet N o r d i n (m): På det sättet är det symboliskt att det ska ske på Hornsgatan, för i närheten av den är ett bostadsprojekt stoppat, vid Hornstull. Lösningen på det kan knappast vara att Hornsgatan stängs av för biltrafik. Det måste även Miljöpartiet inse. Därför kräver det andra åtgärder.

Om man driver en politik som genom olika steg gör det svårare för bilisterna och samtidigt driver en politik som säger nej till att man bygger avlastande ringleder och förbifarter, som snart sagt varenda svensk stad utom Stockholm kan njuta av, då blir inte helheten i politiken trovärdig. Det gäller både synen på hur transportsektorn ska fungera och möjligheten att skapa de bostäder som stockholmarna behöver.

Anförande nr 99

H a r d y H e d m a n (kd): Vi brukar framhålla att vi är för trafikleder som behövs och en del andra saker i infrastrukturen. De är viktiga. Men man måste skilja på repressiva åtgärder, om vi får kalla dem så, och uppmuntrande åtgärder. I det här fallet står det faktiskt att man ska uppmuntra beteende som gynnar hållbar utveckling. Det kan väl ingen ha någonting emot, att man uppmuntrar människor till att ibland fundera över om det är rätt att ta en 350 hästkrafters bil för att köpa två mjölk i kvarteret bredvid. Det är väl inget konstigt om man påpekar det.

Sedan är det en del saker i det här ärendet som majoriteten får se upp med. Det står till exempel att man ska erbjuda invånarna möjlighet att gå, cykla eller använda kollektivtrafik och främja ”intermodalitet”, det vill säga att man ska kunna använda bilen, ställa den ifrån sig lätt och sedan byta till något annat. Det är det som inte fungerar i Stockholm i dag. Det finns en massa sunkiga infartsparkeringar där knappt någon vågar ställa bilen. Intermodalitet, det borde Miljöpartiet arbeta för i stället för att enbart arbeta för att minska biltrafiken. Det ska vara rätt biltrafik på rätt ställe.

Sedan står det faktiskt också att det i projektet ingår framkomlighetsåtgärder. Det är väl utmärkt. Om man är emot biltullar borde man vara för det här försöket för det gynnar människors frivilliga avstående från bilen för att vi ska få en bättre trafik.

Anförande nr 100

P e r B o l u n d (mp): Till att börja med vill jag svara Hardy och Kristdemokraterna och säga att vi inte arbetar för att stoppa trafiken. Det är inte det som är vår målsättning. De flesta av de åtgärder som vi genomför är snarare positiva åtgärder. Du nämnde infartsparkeringar. Det är en sådan åtgärd som vi jobbar väldigt aktivt med nu, inte minst i och med trängselavgiftsförsöket. Vår majoritet har gett i uppgift både åt staden och åt SL att hitta flera infartsparkeringar och öka kvaliteten på dem. Vi kan vara överens om att det är en väldigt viktig del.

Vi håller också på att genomföra ny kollektivtrafik. Vi ska bygga biogasbåtnät här i staden som ska förbättra kollektivtrafiken. Vi håller också på att införa ett mobilitetskontor här i staden inom gatu- och fastighetskontoret som ska jobba med information och upplysning till alla trafikanter om hur man kan resa på ett miljövänligt och hållbart sätt.

Vi arbetar med väldigt många olika verktyg, och de flesta av dem är positiva och arbetar bara med information och uppmuntran till trafikanter.

Sten Nordins och Moderaternas inlägg här är samma gamla svada som vi har hört så många gånger förut. Problemet är att alla de undersökningar som görs, när vetenskapsmän och trafikforskare tittar på det, visar att ringleder inte avlastar trafiken i regionen – inte alls. I stället visar undersökningarna att de ökar trafiken i regionen. Det finns ingen forskning som visar på motsatsen.

Vi vet också, till exempel genom regionplanekontorets undersökning RUFS, som visar på utvecklingen i Stockholmsregionen i framtiden, att även om man bygger alla de ringleder som Sten Nordin propagerar för och slår sig för bröstet för när han säger att han så gärna vill införa dem, så kommer köerna att öka här i regionen. Alla prognoser som RUFS har visar att köerna kommer att öka. Ringlederna hjälper inte för att avlasta trafiksituationen i Stockholm. Det är bevisat.

Att vi inte skulle vilja bygga bostäder är också en kär gammal myt som Moderaterna gärna vill försöka pracka på folk. Det stämmer ju inte. Inför valet förra gången hade vi det mest ambitiösa bostadsbyggnadsprogrammet av alla partier i den här staden. Vi har också arbetat aktivt i den här majoriteten för att genomföra det.

Däremot sätter vi människors hälsa och miljökvaliteten framför bostadsbyggandet. Så är det. Vi anser att de människor som bor i den här staden ska ha rätt att andas ren luft, luft som inte gör dem sjuka. Tyvärr vet vi i dag att väldigt många barn och vuxna människor drabbas av sjukdomar på grund av den luft vi har. Vi har en allergisituation som är alarmerande. Allergierna bara ökar. Cancerfrekvensen i den här staden är alldeles för hög, och det beror till stor del på luftföroreningar. Därför måste man ta krafttag för att åstadkomma de miljökvalitetsnormer som åtminstone är ett minimikrav på vad som skulle kunna kallas ren luft i den här staden. Det gör vi med en mängd olika redskap.

Tyvärr har oppositionen inte ett enda redskap för att försöka åstadkomma ren luft i den här staden.

Anförande nr 101

Borgarrådet N o r d i n (m): Herr ordförande! Vi har inget behov av att försöka pracka på folk myter, för verkligheten talar ett tillräckligt språk. Stockholmare vet vad Essingeleden betydde. Om några veckor kommer stockholmarna att se vad Södra Länken betyder i avlastning. Jag föreslår att Miljöpartiet köper reklamplats vid Södra Länken och sätter upp en skylt och berättar att ni röstade nej till den, så får vi se hur populärt det blir.

Stolta planer för bostadsbyggande, det kan vara. Men det är resultatet som räknas. Jag konstaterar bara, Per Bolund, att det finns flera bostadsprojekt som faktiskt stoppas. Tar ni detta problem på allvar? Jag har inte sett resultatet av det och det har inte stockholmarna heller gjort.

Anförande nr 102

P e r B o l u n d (mp): Ja, Sten Nordin, vi röstade nej till Södra Länken. Det berodde på att vi vet att det är den trafikinvestering här i landet som är absolut mest olönsam. Den har en helt fruktansvärd samhällsekonomisk kalkyl som visar att nyttan av vägen är så liten att inte ens driftkostnaderna täcks av den nytta som den skapar. Vi tycker att det finns betydligt bättre saker att investera infrastrukturpengar i än att bygga sådana stora skrytprojekt runt Stockholm. Vi vet också att det är möjligt att den skulle avlasta trafiken på Södermalm under en kortare period. Men i och med att man skapar nya trafikytor kommer trafiken att öka. Vi vet att man genererar nya bilister och att man därmed äter upp det utrymme som skapas.

När det gäller bostadsbyggande och att vi försöker åtgärda miljösituationen vill jag säga att vi genomfört aldrig skådade verktyg i staden. Trängselavgifterna är ett sätt att begränsa biltrafiken till nivåer som faktiskt gör att vi åtminstone är i närheten av att uppnå miljökvalitetsnormerna. Om du frågar mig så vill jag fråga tillbaka: Hur hade Moderaterna drivit det, om ni hade suttit i majoritet, för att uppnå miljökvalitetsnormerna?

Anförande nr 103

U l f F r i d e b ä c k (fp): Ordförande, fullmäktige! Det är ganska häpnadsväckande att höra Per Bolund och Miljöpartiets resonemang. De slår sig för bröstet och säger att de vill bygga flest bostäder av alla partier. Men var vill ni bygga då, Per Bolund? Jo, exempelvis Bromma flygplats. Där tycker ni att man ska stoppa flyget och bygga bostäder. Det är i den typen av områden som ni anvisar mark. Så gott som alla andra markanvisningar som vi har behandlat i gatu- och fastighetsnämnden och här har ni inte varit med på. Kom med något annat argument, Per Bolund!

Jag vill också säga något om det här med ringleder. I somras var jag i Skövde. Då åkte jag förbi Skultorp, av alla platser – ni vet, ”vägförvaltningen i Skultorp”. Vet du vad som håller på att ske där, Per Bolund? Jo, det byggs en kringfartsled runt Skultorp. Kan du tänka dig! Där är man framåt. Men här i staden har vi inget sådant, för det är olönsamt. Vad är det för kalkyler du har, Per Bolund?

Anförande nr 104

P e r B o l u n d (mp): Jag vet inte om du har märkt det, Ulf Fridebäck, men det finns vissa skillnader mellan Skultorp och Stockholm. Det är en upplysning som du kanske behöver. Skillnaden är att Stockholm är ett centrum i regionen, ett nav som många människor vill ta sig till. Så är inte fallet med Skultorp.

Kringfartsleden kring Skultorp och den kring Skene, som Jan Björklund brukar gilla att ta upp här, används för att köra förbi de här städerna. Det är många människor som inte ska till dem utan förbi dem. Däremot är det många som ska till centrum i Stockholm och det skapar stora trängsel- och miljöproblem. Trängselavgifterna är ett sätt att åtgärda det. Däremot är de nya kringfartslederna inte det.

För ett par decennier sedan kallades de matarleder, med exakt samma sträckning. Det är vad de är till för, att mata in trafik i staden. Det är ett embryo från 60-talets

planeringsteknik, att man skulle mata in trafiken. Man har nu sett att det inte fungerar. Därför hoppas jag att ni också slutar driva den här politiken.

Anförande nr 105

E w a S a m u e l s s o n (kd): Ordförande, fullmäktige! Du säger att ni ska satsa på infartsparkeringar och bostäder, Per. Jag vill bara ta ett litet exempel. I södra Stockholm, i närheten av Globen, finns det en stor infartsparkering. Den har funnits i många år. Den ska nu försvinna till förmån för bostäder. Jag vet inte hur det där går ihop riktigt.

Sedan säger du att Södra Länken är en samhällsekonomisk katastrof. Är det därför Miljöpartiet nu driver Norrbotniabanan?

Anförande nr 106

P e r B o l u n d (mp): När det gäller Norrbotniabanan finns det kalkyler som visar att den är olönsam, men det finns också kalkyler som visar att den är lönsam. Planeringen har inte kommit så pass långt än att man kan säga vad slutresultatet blir. Men det är mycket möjligt, till och med troligt, att det kommer att bli samhälls-ekonomiskt lönsamt.

När det gäller bostadsbyggande och infartsparkeringar är det visserligen sant att en infartsparkering försvinner för att vi vill bygga bostäder. Men du får gärna förklara för mig hur du, Ewa, tycker att situationen förvärras om vi samtidigt bygger ett antal nya infartsparkeringar. Menar du att man tar bort infartsparkeringsplatser på något sätt? Det är ju tvärtom. Vi arbetar intensivt, både här i staden och på SL, för att utöka och förbättra de infartsparkeringar som finns. Vi är helt säkra på att det kommer att ge ett positivt resultat tills trängselavgifterna införs.

Anförande nr 107

B e r t h o l d G u s t a v s s o n (m): Ordförande, fullmäktige! Först ska jag be om ursäkt för att jag går upp över huvud taget. Jag trodde att debatten skulle handla om ärendet. Men när Per Bolund envisas med att komma in på helt andra delar i trafikpolitiken får han inte stå helt oemotsagd. Jag får påminna om ett par saker när det gäller infartsparkeringar och allt det här positiva som han och Miljöpartiet gör för bilisterna i staden.

Vi har fått information i gatu- och fastighetsnämnden om hur de boende i Västertorp jagas av era p-vakter. Ni anställde ett stort antal nya p-vakter. Ni lade in i budgeten, var det 70 miljoner mer än tidigare som ni skulle ha in i p-avgifter och p-böter. Ni kalkylerade att ni skulle öka med 70 miljoner. Är det positivt för bilisterna?

Det finns många exempel. Det finns Västertorp, där de känner sig jagade. En granne till mig var i Fruängen häromdagen. För det första ska det byggas på den infartsparkeringen utan att det finns något förslag till någon annan i stället eller någon utvidgning eller förbättring eller vad du nu säger. Era stora ansträngningar har vi inte sett ett dyft av. Det ska byggas på infartsparkeringen i Fruängen. Min granne skulle till Fruängen. Alla parkeringsplatser var upptagna. Tidigare hade man fått

parkera tio minuter. Nu är det fem minuter. Han stod sju minuter. När han kom tillbaka hade alla bilar som stod utmed trottoarkanten utan att stå i vägen på något sätt fått p-böter.

Ute i förorterna, till exempel på infartsparkeringen i Älvsjö, om någon står en halv meter utanför anvisad p-plats, då är det p-böter. De jagar dem hela tiden där när de ställer bilarna utanför staden och försöker att följa reglerna.

Kom inte och prata om att det är positivt för bilisterna eller att ni vill att bilisterna ska ställa bilarna utanför staden och åka kollektivt. Ni jagar dem så att de inte ska kunna vara där över huvud taget. De tar bilen in till staden i stället och ställer den där. Det är lika bra som att få p-böter där ute. De kan lika gärna få det i staden.

Det är så ohederligt av Per Bolund och Miljöpartiet att påstå att ni gör någonting positivt för bilisterna eller med bostadsbyggande. Vi vet alla att ni är negativa även till det. Sluta med den här debatten så att vi kan avsluta detta ärende.

Anförande nr 108

Förste vice ordföranden: Det låg något i vad Berthold sade. Men faktum är att den reservation som ligger i kommunstyrelsen är ganska vid. Det vill jag säga till Per Bolunds försvar. Det blir så här. Men det är Hornsgatan vi ska diskutera egentligen, så det är bra om vi håller oss till det.

Anförande nr 109

Per Bolund (mp): Jag vill också poängtera att det faktiskt var Sten Nordin som förde in det här med trafikfientlig politik från början. Det var inte vi som ville debattera någonting annat än den bilfria dagen. Jag kände att jag tvingades in på banan, så att säga.

Berthold beklagar att bilister jagas i Västertorp och på andra ställen. Det kanske är värt att poängtera i den här debatten att de enda som kan jagas av parkeringsvakter är människor som inte följer reglerna och som parkerar fel. Om man parkerar enligt de regler som vi har satt upp kan jag garantera att man inte får några parkeringsböter, varken under er majoritet den förra mandatperioden, antar jag, eller vår. Det borde vara självklart, men det verkar inte som om Berthold har förstått det.

Det är också intressant att höra att samma partier som hejar på för att man ska komma åt gratisåkare i kollektivtrafiken och tycker att det är fruktansvärt att det finns smitare där tycker att det är lika fruktansvärt att man försöker ta ut avgifter av människor som parkerar fel i den här staden och som smiter från våra parkeringsavgifter. Du får gärna förklara hur det går ihop.

Trafikövervakningen är till för att trafiken ska fungera och bilisterna ska komma fram.

Anförande nr 110

B e r t h o l d G u s t a v s s o n (m): Ordförande, fullmäktige! Det kan väl finnas en rimlighet i jagandet. Om man nu står ett par minuter för länge på ett ställe där det egentligen är tillåtet är det väl inte någon större katastrof. Ni inför fler och fler regleringar. Ni inför högre och högre avgifter. Ni gör det krångligare och krångligare för bilisterna i den här staden på en mängd områden. Då är det väl inte konstigt om de känner sig jagade av er. Men ni kommer nog att få se resultatet i nästa val.

Anförande nr 111

A n n - M a r i e S t r ö m b e r g (v): Ja du, Berthold, jag är väl medveten om att det är en besvärlig parkeringssituation i Västertorp. Därför har vi från majoriteten beslutat att man i samband med planarbetet för nya bostäder också kommer att utreda behovet av parkeringsplatser och därvid särskilt beakta behovet av besöksparkering. Konstigt nog reserverade sig både Moderaterna, Folkpartiet och Kristdemokraterna mot detta beslut. Förklara det om du kan!

Anförande nr 112

B e r t h o l d G u s t a v s s o n (m): Det är inte så svårt när ni ”kuppar” på det sätt som ni gör. Det är någonting som vi egentligen inte skulle ha i den här salen. Ni kommer med era lappar tio minuter eller en kvart efter att sammanträdet har börjat för att ”kuppa igenom” att vi inte ska ta ställning till det. Men vi hade redan lagt förslag. Om vi inte hade tagit upp den här frågan om Västertorp så hade inte ni kommit med det heller. Vi har lagt fram en skrivelse om att det ska förbättras. Ni vill bara utreda det. Vi vill ha fler p-platser där. Ni har bara velat utreda frågan. Kom igen, Ann-Marie!

Anförande nr 113

Borgarrådet M o g e r t (s): Ordförande, fullmäktige! Jag tänkte inte lägga mig i den upphetsade debatten om parkering i Västertorp. Vi kanske kan återkomma till den i ett ärende som handlar om det. Min förhoppning var tvärtom att få avsluta denna, som vi är överens om, ganska icke upphetsande debatt. Jag ville bara säga att jag tycker att det är väldigt trevligt att vara tillbaka i fullmäktige efter några månaders frånvaro och få ta del av den stundtals faktiskt väldigt konstruktiva och trevliga debatten. Jag var faktiskt inte ironisk, för en gångs skull!

Man kan visserligen konstatera att det är mycket som vi är oense om. Men det är också mycket som vi är ense om i den här salen, och jag tycker att det är positivt. Det finns en gemensam vilja till ett fungerande transportsystem. Sedan är vi inte alltid överens om detaljerna. Men vi har en gemensam vilja. Utifrån det vill jag avslutningsvis säga två saker.

Det första är att jag vill instämma i det särskilda yttrande som Kristdemokraterna har lagt fram. Det är viktigt att vi utvärderar och följer det här projektet och ser att det fungerar som vi hoppas och tänker. Det andra är att jag vill instämma i borgarrådet Nordins inlägg om behovet av att samlas och ha ett brett samarbete om framkomlighet och lägga prestige åt sidan. Bifall kommunstyrelsen!

Anförande nr 114

A n n - M a r i e S t r ö m b e r g (v): Det är en replik till Berthold. Du kanske kan läsa våra förslag innan ni förutsätter att de är dåliga. Behöver ni mera tid för att läsa på så är det bara att be om det på nästa sammanträde, så att ni inte råkar avslå fler parkeringsutredningar än Västertorp och Västberga med flera. Ni kan tänka på det där talesättet, att även om ni tycker att vi är blinda höns så finner även sådana ett korn någon gång ibland.

Anförande nr 115

B e r t h o l d G u s t a v s s o n (m): Ordförande och Ann-Marie Strömberg! Jag tycker att det är bättre att bifalla fler parkeringsplatser än att bara utreda dem.

Anförande nr 116

A n n - M a r i e S t r ö m b e r g (v): Snälla Berthold, utredningen går ju ut på att man ska tillgodose behovet av parkeringsplatser, i synnerhet besöksparkering. Det är ju vad det handlar om.

Anförande nr 117

P e r B o l u n d (mp): Miljöpartiet kan också ansluta sig till det särskilda uttalande som Kristdemokraterna har gjort. Vi tycker också självklart att den bilfria dagen ska utvärderas. Det ingår i och för sig redan i planen för den bilfria dagen att man ska utvärdera den, så det är ganska okontroversiellt att ansluta sig till det uttalandet.

§ 20 Avveckling av inslussningsgrupp för flyktingelever (utl. 2004:107)

Anförande nr 118

Borgarrådet N i l s s o n (s): Ordförande, fullmäktige! I det här ärendet föreslås att fullmäktige lyfter det ansvar från utbildningsnämnden som man har haft för att driva en kommunövergripande sluss för nyanlända flyktingelever.

Jag tycker att det var riktigt när man en gång inrättade slussverksamheten. Vi hade då problem ute på skolorna. Det var ett antal elever som fick vänta oacceptabelt länge på att få skolplacering ute på skolorna. Det var en oacceptabel situation. Sedan dess har situationen förändrats. Stadsdelsnämnderna, som har ansvaret för grundskoleverksamheten, hanterar nu de nyanlända flyktingeleverna och ger omedelbart en skolplacering till nya elever. Verksamheten vid flyktingslussen har också efter hand krympt. Senast jag hörde en siffra var det cirka åtta elever som deltog i verksamheten.

Det är viktigt att försöka ha system där verksamheter för flyktingar ingår i de vanliga, generella verksamheterna, att inte samla de barnen på särskilda ställen. De ska finnas nära där de bor. De ska finnas där det finns elever av annat ursprung. Rimligen måste vi klara detta ute i stadsdelarna som har ansvaret för grundskolan. Våra stadsdelsnämnder är som mycket stora kommuner och har kapacitet att kunna hantera också snabba omställningar när man måste starta nya grupper i förberedelseklasserna. De senaste åren har man visat att man har klarat det. Flyktingmottagandet har gått ned och inte legat på de höga nivåer som har varit tidigare.

Dessutom har vi i övrigt gett individansvaret för flyktingmottagandet till stadsdelsnämnderna i ett tidigare beslut. Det är logiskt och rimligt att de också ansvarar för den här gruppen. De allra flesta elever som kommer hit som flyktingar går direkt till den skola som ligger närmast där de bor eller i den stadsdelen och får börja där i förberedelseklass. Det handlar i dag, som sagt var, bara om åtta elever i hela Stockholms stad.

Jag vill yrka bifall till kommunstyrelsens förslag.

Anförande nr 119

L o t t a E d h o l m (fp): Herr ordförande! Jag tycker att den socialdemokratiska fyrkantigheten lyser igenom ganska tydligt i det här ärendet. Utan någon som helst analys slås det fast att det ska vara stadsdelsnämnderna som i framtiden ska ha ansvaret för flyktingelevernas utbildning de första månaderna i Sverige, det är viktigt att poängtera det. Ingenting sägs i ärendet om huruvida det kommer att bli bättre eller sämre för de barn som det faktiskt gäller. Stadsdelsnämnderna ska ansvara för det, punkt slut.

Jag tycker, trots det som Erik Nilsson sade, att minnet är väldigt kort. Jag kan tänka mig att fräscha upp minnet lite och berätta om hur det såg ut ute i stadsdelsnämnderna. Det kan faktiskt vara viktigt att göra det.

Många av de flyktingbarn som kom till Sverige fick vänta månader på undervisning. Det är helt i strid med gällande lag. Många av barnen fick undermålig undervisning i lokaler som knappt var att tänka på som undervisningslokaler, till exempel källare och kulvertar. 25 procent av de lärare som undervisade barnen saknade behörighet. För det här fick Stockholms stad välförtjänt kritik. Vi kritiserades ett flertal gånger av Skolverket för att vi inte klarade av det och införde då en centraliserad undervisning. Det system som vi haft tidigare vill nu Erik Nilsson återinföra. Trots att det var fullkomligt usla erfarenheter av stadsdelsnämndernas möjligheter att ta emot barnen ska man återinföra det systemet.

Det är mycket möjligt att det finns skäl för att göra det, att man kan tro att det kommer att bli bättre den här gången. Men det finns absolut ingen som helst analys i ärendet av hur det skulle kunna gå till. Det finns inte en enda mening om att undervisningen för de här barnen kommer att bli bättre om stadsdelsnämnderna återtär ansvaret. Den enda argumentation som finns i ärendet gäller stadsdelsnämndernas ansvarsområden. Jag tycker faktiskt att det verkar som om Erik Nilsson är mer intresserad av sin egen organisationsskiss än flyktingbarnens undervisning. Därmed yrkar jag bifall till Folkpartiets reservation.

Anförande nr 120

Borgarrådet N i l s s o n (s): På Lotta Edholm låter det som om det här är en stor förändring. Jag vet inte om ni har missuppfattat det. I 99 fall av 100 är det redan så i dag, och har varit så tidigare, att en flyktingelev som är nyanländ i Sverige först går i en skola nära där man bor i en förberedelseklass. Stadsdelsnämnden har väsentligt ökat sin kvalitet och kompetens att hantera elever på det sättet. De ungefär åtta elever som fortfarande går i inslussningsgruppen är extrema undantag. Det är i allt väsentligt så att man klarar det här ute i stadsdelsnämnderna; man klarar det ute i de reguljära skolorna.

Det innebär inte att de eleverna inte får stöd. Självklart ska de få stöd, både på sitt modersmål och på svenska språket, när de kommer i förberedelseklassen. Vi har också lagt ett särskilt utvärderingsuppdrag för att följa att kvaliteten i den verksamheten är bra. Jag bryr mig väldigt mycket om kvaliteten, men jag bryr mig också om att vi inte ska segregera och hitta särskilda lösningar för flyktingeleverna.

Anförande nr 121

L o t t a E d h o l m (fp): Jag tycker att Erik Nilsson underskattar problemen. Ett stort problem med de här barnen är att man ofta inte alls vet var någonstans de bor. Bostadsbristen är så stor i Stockholm, och det gäller också flyktingfamiljer, att de här barnen tvingas flytta runt. Att då under de första månaderna i Sverige inte ha någon fast punkt, inte ens i form av en skola, tror jag faktiskt är vansinnigt. Det var precis så det var tidigare.

Det är klart att man kan säga att det är så få elever nu, så det spelar ingen roll. Men vi måste ha ett system som är uppbyggt för att det kan komma många elever återigen, som det gjorde under slutet av 90-talet. Vi måste ha ett system som är anpassat för det, med hög kompetens, så att vi inte får de ad hoc-lösningar som vi faktiskt hade när vi fick kritik.

Anförande nr 122

B i r g i t t a H o l m (m): Ordförande, fullmäktige! Det är precis som Lotta Edholm säger, att den socialdemokratiska majoriteten ser stadsdelsnämnden som allena saliggörande och det är därför som man nu ska återföra allting till stadsdelsnämnderna.

Jag har en fråga. Vi som sitter i stadsdelsnämnderna får ju svara på alla möjliga och omöjliga remisser. Vi ska tycka i Farsta vad man ska göra i Vällingby, hur gatu- och fastighetskontorets framtid ska se ut och allting. Men jag undrar varför inte någon stadsdelsnämnd har fått svara på det här. Det är nästan ingen som har fått svara på den här viktiga frågan.

Det här är ju oerhört viktigt. Här har inte stadsdelsnämnderna, som berörs, fått säga någonting. Jag tror att jag vet svaret. Förmodligen är det som du säger, Erik, att stadsdelsnämnden ska ha det för att man vill ha det till vilket pris som helst. Det handlar om organisationen. Den är viktigare än de barn som behöver den här hjälpen. Jag tycker att det är skam. Bifall till det borgerliga förslaget!

Anförande nr 123

M u j d e R a s h i d (v): Ordförande, fullmäktigeledamöter! Man startade inslussningsgruppen på grund av att det fanns ett stort antal elever som fick vänta länge på att börja på en grundskola. Då var antalet nyanlända flyktingar i Stockholm ganska stort. Genom åren har det minskat. Det har lett till att behovet av en sådan här verksamhet också har minskat. År 2003 tog man emot bara 39 elever. Nu för tiden har man ett tiotal elever.

Dessutom tydliggör man i det nya resursfördelningssystemet att ansvaret för sådan verksamhet ligger på stadsdelarna. Man har en tilläggsschablon som beräknas utifrån tre socioekonomiska variabler. Variablerna är: andel barn med förälder med låg inkomst, andel barn med förälder med låg utbildningsnivå och andel barn som själva är födda utomlands eller har förälder med utländsk bakgrund. Med detta yrkar jag bifall till kommunstyrelsens förslag.

Anförande nr 124

L o t t a E d h o l m (fp): Jag tror att Mujde kommer ihåg det något fel. De långa väntetiderna var en faktor. En annan faktor som var minst lika viktig var att många av de här flyktingbarnen faktiskt fick en undermålig undervisning. Till exempel skriver de lärare som gjorde en rapport om det här att förberedelseklass eleverna är de barn som nästan alltid får de sämsta undervisningslokalerna. 25 procent av lärarna saknade lärarutbildning. Man gjorde aldrig några tester i matematik. Man gjorde rätt sällan tester av elevernas språkbehandling i deras hemspråk och så vidare.

På många ställen i den här staden var inte undervisningen av flyktingeleverna tillräckligt bra. Detta var ett starkt argument. Vad ni gör nu är att ni återinför det system som då inte fungerade.

Anförande nr 125

M u j d e R a s h i d (v): Det är som Erik Nilsson sade, att stadsdelarnas verksamhet har förbättrats och de tar i dag hand om flyktingar. De flesta av barnen går inte igenom slussen. Det är fortfarande stadsdelarna som tar hand om dem.

Det är ingen hemlighet att vi har olika syn på lokalpolitikerna. Vi tror att lokalpolitiker i stadsdelarna kan ta hand om eleverna lika bra som en central organisation som vi har i Stockholms stad.

Anförande nr 126

H a r d y H e d m a n (kd): Ordförande, fullmäktige! Det är möjligt att det så småningom kommer att gå bra att överföra detta till stadsdelsnämnderna. Men just i det här skedet, när stadsdelsnämnderna ska få åta sig flyktingmottagandet och vi vet att det inte har fungerat särskilt bra när det gäller barnen, även de barn de tar emot direkt, vore det väl bra att vänta en tid och låta stadsdelsnämnderna försöka ta hand om så många de kan. Man blir lite orolig när det gäller kompetensen än så länge.

Det andra problemet är att vi inte har 18 stadsdelar som är väl integrerade. Någon sade här att man segregerar barnen. Är det inte så att de nya flyktingarna till somliga stadsdelar ökar segregationen i Stockholm? Det beror ju på själva strukturen i staden. Vi måste hitta något sätt att göra något åt den. Det är en återkommande debatt här.

Vem vet om det plötsligt ökar och kommer en flyktingström igen? Det har vi ingen aning om. Då är det väl bra att ha en reserv i form av den här kompetensen så att man kan lyckas. Därmed yrkar jag bifall till den borgerliga reservationen.

Anförande nr 127

C h r i s t e r Ö h g r e n (mp): Herr ordförande! Jag tror att det här är en ganska djupt ideologisk fråga. Jag delar i och för sig er kritik mot hur det fungerade under en period, men låt oss då fundera på vari problemen har bestått.

Man kan, tycker jag, säga att ett stort problem är att eleverna deltar i förberedelseklasserna under för kort tid och inte kommer in i den vanliga skolan. Om då utbildningsnämnden ansvarar för kostnader i ett läge och stadsdelsnämnden i ett annat läge är det snarare en drivkraft till att man får gå för kort tid i sin förberedelseklass. Det betyder att den ekonomiska drivkraften faktiskt blir större för stadsdelen att se till att eleverna får en bättre förberedelse när de ska in i skolan, i alla fall huvudparten. Det normala är ju att man så småningom går i en skola i närheten av där man bor även om det finns andra fall. Därför så är förslaget inte alls så dumt. Det är faktiskt ganska bra.

Man kan möjligen oroa sig över kompetensen hos olika stadsdelar. Det finns ju stadsdelar som har ett litet flyktingantal som de tar emot. Där skulle man kunna tänka sig att kompetensen och kunskaperna skulle vara mindre. Nu vet jag att stadsdelarna har byggt upp goda nätverk och att man dessutom har försökt ha samarbete i vissa integrationsfrågor mellan stadsdelar med få invandrare, till exempel.

Avslutningsvis tycker jag att det där med segregation inte nödvändigtvis behöver vara negativt, Hardy. Jag vill peka på ett exempel. När det gäller de finskspråkiga skolorna där man bara undervisar på finska har det visat sig att det faktum att eleverna går tillsammans med sin egen grupp gör att de åstadkommer ett betydligt bättre resultat.

Det finns ingen självklarhet när det gäller det här med segregation. Det kan vara både positivt och negativt. Det är viktigt att vi tar den här debatten seriöst och inte bara strör de här funderingarna kring oss som man vanligen gör. Man säger "segregation" utan att tänka så mycket på vad det faktiskt innebär. I vissa fall är det positivt och i vissa fall är det negativt. I en del typer av undervisning tror jag att det är ganska positivt.

Bifall, herr ordförande, till kommunstyrelsens förslag!

Anförande nr 128

L o t t a E d h o l m (fp): Herr ordförande! Christer slår huvudet på spiken när han säger att det kan vara problem i de stadsdelar som har ganska få flyktingbarn men inte så stora problem i de stadsdelar som har många flyktingbarn. Det var exakt så det var. De stadsdelar som redan från början hade många barn med annan språklig bakgrund klarade det här alldeles utmärkt. Det var inget problem.

Problemen uppstod i de stadsdelar som hade relativt få barn. Att de då hade de barnen berodde på att det kom väldigt många flyktingar till Stockholm. Den situationen kan uppstå från en vecka till en annan. Då kommer vi att stå där exakt lika handfallna som vi gjorde den gången. Det är inte så att beredskapen är särskilt mycket bättre i de stadsdelar i dag som har ytterst få flyktingbarn. Riskerna är betydande att precis samma problem uppstår igen. Då är vi här i fullmäktige ansvariga för det, tycker jag.

Anförande nr 129

C h r i s t e r Ö h g r e n (mp): Det var ju faktiskt det jag sade i andetag nummer två, att stadsdelarna i dag är bättre rustade enligt min uppfattning. Dessutom är det i dag förhållandevis få barn som kommer. Vad kan då vara bättre än att under den perioden, när man inte har så stora åtaganden, genomföra den här förändringen? Det måste ju, som jag sade i mitt inlägg, vara bättre att man har en ekonomisk drivkraft att faktiskt göra ett bra jobb. Det har man inte i den andra typen av organisation. Det måste du hålla med om, Lotta Edholm.

Anförande nr 130

H a r d y H e d m a n (kd): Christer Öhgren berörde segregation och integration i sitt anförande. Då är Sverigefinska skolor ett sällsynt dåligt exempel. En av de bästa Sverigefinska skolorna ligger vid Fridhemsplan. Den har elever från mängder av kommuner och stadsdelar. Det är integrerade människor som bor här och var i staden men de går i samma skola. Det är något helt annat än det som vi såg i en diskussion häromkvällen om Rosengård, där det finns kvinnor som inte har varit utanför

Rosengård på 18 år. Då kan man snacka om segregation! Ska vi bygga på den eller ska vi försöka motarbeta den? Det är en intressant fråga.

Anförande nr 131

C h r i s t e r Ö h g r e n (mp): Min reflexion var inte att segregation alltid är bra. Min reflexion var faktiskt att segregation ibland också kan vara bra. Det finns faktiskt en Sverigefinsk skola i Svartedalen i Göteborg, som ligger i en invandrarförort. Där tror jag inte alls att alla är helt socialt anpassade och tillhör en sådan grupp som du säger skulle vara så himla välanpassad som den här gruppen med barn som kommer från alla upptänkliga håll.

Det som är viktigt och väsentligt i den här frågan är att fundera över att det finns många vägar till att få en delaktighet så att människor känner att de är en del i samhället.

Anförande nr 132

G o d f r e y E t y a n g (s): Herr ordförande! Det ärende som ligger framför oss är mycket bra skrivet och i linje med den politik som vi gick till val på. När vi lade fram vår budget var vi mycket tydliga och instämde i kritiken just när det gällde förberedelseklasser, om ni kommer ihåg det. Men vi kombinerade också den kritiken med handling.

Under den gångna mandatperioden fanns det inga pengar till förberedande klasser. Det var därför de såg ut som de såg ut. I budgeten införde vi direkt flyktingschabloner just för de förberedande klasserna. Det är kanske en förklaring till att stadsdelarna har blivit väldigt bra. Nu fick de redskap. Just i det här ärendet och det ärende vi kommer att ta senare om det nya resursfördelningssystemet har vi räknat ut att det kommer att kosta stadsdelarna pengar. De pengarna finns tillagda.

Jag tycker att det här är bra därför att vi ger stadsdelarna resurser. Det är bra också därför att vi tar till vara stadsdelarnas resurser. Barnens lärande är beroende av vilka andra barn som finns i klassen. Om vi nu ska samla de svaga barnen i en viss klass så tar vi den resurs som de skulle få och ger direkt till skolorna i stadsdelarna. Jag tycker att det här är bra och kommer att motverka segregation.

Det här är också bra för att det möjliggör för stadsdelarna att se barnets hela situation inklusive familjen, i stället för att ta barnen till en skola någonstans och familjen behandlas någon annanstans. Ofta har de här familjerna också andra behov som stadsdelen måste tillgodose. Det här förslaget möjliggör både rationalisering och effektivisering i form av att man ser just det enskilda barnet. Bifall till förslaget!

Anförande nr 133

L o t t a E d h o l m (fp): Herr ordförande! Det skulle vara intressant att se hur Godfrey skulle hantera de barn som tvingades flytta en gång i månaden mellan olika stadsdelar för att de inte hade någon fast bostad. Det var så det var. Jag kan verkligen rekommendera Godfrey att läsa den rapport som utbildningsförvaltningen tog fram om hur det var.

Det är naturligtvis inte sant, det som sägs om flyktingskolpeng. Det infördes faktiskt under den förra mandatperioden. Ett viktigt skäl till det var att det fungerade så dåligt som det faktiskt gjorde.

Jag bryr mig inte särskilt mycket om ideologin i detta. Min främsta oro är att undervisningen i de stadsdelar som har relativt sett få flyktningbarn återigen kommer att försämras. Vem som är ansvarig är helt irrelevant. Men erfarenheten visar att de stadsdelar som har få flyktningbarn faktiskt inte klarade av att sköta det.

Anförande nr 134

G o d f r e y E t y a n g (s): Jag kan förstå att det kan finnas problem för de barn som tvingas flytta från plats till plats. Men vi löser inte deras problem genom att placera dem i en segregerad klass någonstans i Alby. Det vi gör för att lösa deras problem så att folk inte tvingas flytta från plats till plats är att göra alla stadsdelar i Stockholm attraktiva. Vi har en politik för det. Vi har en politik som går ut på att man bygger bostäder, en politik med stadsdelsförnyelse som gör att folk faktiskt ska trivas i alla stadsdelar i Stockholm.

Anförande nr 135

Borgarrådet N i l s s o n (s): Ordförande, fullmäktige! Efter att ha lyssnat på debatten känner jag att ni protesterar under fel ärende. Det låter som om den här debatten handlar om den reguljära undervisningen för flyktingelever. Det låter som om Lotta Edholms inlägg handlar om den tanke som fanns ett tag hos den tidigare majoriteten, att skapa särskilda flyktingskolor runt om i staden vid några knutpunkter där man skulle få en bättre kvalitet på förberedelseklasserna. Det är inte vad det här ärendet handlar om, Lotta Edholm.

Det här handlar om det akuta mottagandet, det omedelbara, så fort man kommer till landet. Målet för den här slussen är att man så fort som möjligt ska ut i förberedelseklass. Det har det varit hela tiden. Det var det när den inrättades. Det har varit det tidigare och är det nu. Målet har varit att uteslutande se till så att eleverna får skolgång direkt när de kommer. Det andra är ett annat ärende. Det har vi redan avgjort i budgeten. Vi har från den nuvarande majoritetens sida sagt att vi ska satsa på förberedelseklasser. Vi tycker att det ska finnas ute i alla stadsdelar. I en del skolor i en del stadsdelar kommer man att ha ett för litet underlag för det. Då får man samarbeta. Det sker i dag i betydligt högre utsträckning.

Det här handlar om en verksamhet på max åtta veckor. Det handlar om en nödlösning som man hade under en period därför att flyktningmottagandet var så stort att man inte kunde göra de snabba placeringarna. Det kanske var rätt då. Men det handlar inte alls om kvaliteten i förberedelseklasserna. Vi får ta ett annat ärende när vi diskuterar det.

Birgitta Holm frågade varför ingen remittering till stadsdelsnämnderna har skett. Det har att göra med detta. Avgörandet om ansvarsfördelningen för flyktningbarn har redan skett. Ställningstagandet finns i budget. Alla frågor kommer naturligtvis upp när man hanterar SPO. Det ansvaret ligger på stadsdelarna. Det här handlar om att utbildningsnämnden, som har haft en liten utförarverksamhet för de utomordentligt

få undantagsfall där man inte omedelbart har hittat en placering ute i stadsdelarna, har bett att få slippa den. Man har inte längre något underlag för den verksamheten. Det är åtta elever som finns där i dag.

Ansvarsfördelningen är glasklar. Stadsdelsnämnderna har ansvar för detta.

Lotta Edholm tar upp att det finns elever som flyttar en gång i månaden. Det är sant att många elever som är nyanlända flyttar ofta. Mitt svar på den frågan får väl bli klassiskt borgerligt: Det råder valfrihet. Är det så att man vill gå kvar i en förberedelseklass där man har kommit in, som fungerar bra, ska man ha rätt att gå kvar där. Det ska eleven och föräldrarna bestämma i samråd med skolan, var någonstans man vill gå. Om man föredrar att åka över staden i en ny boendesituation ska man ha rätt att göra det. Vill man i stället gå i en skola som ligger närmare där man bor ska vi ha en bra förberedelseklass i den skolan som ligger nära.

Jag tror att ni har missuppfattat hela frågan. Bifall till kommunstyrelsens förslag!

Anförande nr 136

L o t t a E d h o l m (fp): Ni har nu ständigt sagt att det finns beredskap i stadsdelsnämnderna. Om det inträffar en situation där det kommer många fler flyktingbarn så kommer stadsdelarna att vara fullt kompetenta att ta hand om det. Jag skulle vilja veta hur ni vet det. Ni har ju inte frågat stadsdelsnämnderna vad de tycker, vad de gör eller vad de skulle göra i en sådan situation. I varje fall framgår det inte på något sätt av ärendet att en sådan situation som den i slutet av 90-talet inte skulle kunna inträffa igen. Då var de här stadsdelarna inte beredda på det som inträffade. Sanningen var att det fick fortgå år ut och år in, den här verksamheten som inte fungerade.

Det framgår inte på något sätt att stadsdelarna skulle kunna ha bättre kompetens i dag än vad de hade då.

Anförande nr 137

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): Ordförande, fullmäktige! I likhet med Lotta tror jag inte att stadsdelarna i dag är bättre rustade att ta emot flyktingar än vad de var i går. Det är inga stora problem i de invandratäta områdena. Däremot är det problem i våra stadsdelar med få invandrare.

Om vi i Norrmalms stadsdelsnämnd, där jag är vice ordförande, helt plötsligt skulle stå med många flyktingbarn tror jag inte att vi skulle kunna klara av det i fortsättningen. Det är inte för att vi inte har personal som är duktig, för det är de. Men de är inte vana att jobba med de här problemen. Dessutom har de här barnen ofta behov av särskilda insatser. De är barn med särskilda behov. Ni kommer ju att göra stora besparingar i de resurserna, så vi på Norrmalm sitter verkligen på pottkanten genom de förslag vi ska ta senare. Ni föreslår ju ett nytt resursfördelningssystem. Det kommer inte att göra saken lättare för de här stadsdelarna att ta hand om de här barnen.

Anförande nr 138

C h r i s t e r Ö h g r e n (mp): Jag ska fatta mig väldigt kort. Jag måste fråga Inge-Britt Lundin hur hon tror att resten av Sveriges kommuner som har avsevärt mindre folkmängd än våra stadsdelar klarar av att hantera flyktingfrågor.

Anförande nr 139

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): Hur vet du, Christer Öhgren, att de klarar av det? Har du pratat med de barn som bor i Getinge eller Myggenäs eller var det nu är? Du har ingen aning om ifall de mår bra eller dåligt. Jag tror inte ett dugg på att de barnen klaras av bättre än vad vi skulle göra. Det gäller att veta vad man ska göra och dessutom satsa resurser på det, inte spara på dem som behöver allra mest.

Anförande nr 140

Borgarrådet N i l s s o n (s): Det är precis det nästa ärende handlar om. Om Inge-Britt Lundin gör lite safariresor runt om i Stockholm så kanske hon förstår vad det ärendet handlar om, just när det gäller att ge elever mer lika utgångspunkter eller möjligheter i skolverksamheten.

Återigen: Ni för diskussionen som om detta ärende handlar om kvaliteten i förberedelseklasserna. Det handlar inte om det. Det är en oerhört viktig fråga att höja kvaliteten i förberedelseklasserna. Vi har gjort det redan. Vi kommer att fortsätta arbeta med den frågan. Men här handlar det om undantaget, när man inte kan klara en omedelbar placering ute i skolorna. Vad är det som talar för att stadsdelarna klarar det? Jo, att de har gjort det, att de gör det och att de har lärt sig hur de ska arbeta med de här frågorna.

Det handlar om att vi inte tillåter rektorer att säga: Nej, jag tar inte emot de här eleverna. Det gjorde man faktiskt förut, men det är inte tillåtet i dag. Man har ansvar för alla elever som finns i upptagningsområdet. Det är det som är skillnaden. Det är det normala, i stället för att vi ska ha en mycket udda, speciell verksamhet just för flyktingelever.

Anförande nr 141

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): "Lika möjligheter" säger du, Erik. Du talar om lika möjligheter för barnen. Det du gör med det här förslaget och nästa ärende är möjligen att du gör det lika jäkligt för de här ungarna. Alla ska väl ha det lika uselt. Jag kan bara se hur mycket det slår mot barnen i Norrmalm. Det ni har gjort slår oerhört hårt. Att då tro att vi ska ha resurser över och kunna ha ett bra mottagande av flyktingbarn och andra barn med stora problem är ett hån mot de barnen och deras föräldrar.

*§ 21 Översyn av resursfördelningssystem för förskola, grundskola, barn med behov av särskilt stöd samt verksamhet för barn och ungdom
Förberedelseklasser och flyktingkolschablon (utl. 2004:108)*

Anförande nr 1

Borgarrådet Nilsson (s): Ordförande, fullmäktige! Eftersom det begärs minoritetsåterremiss kanske vi får tillfälle att debattera det här vid två fullmäktigesammanträden. Det gläder mig oerhört. De som känner mig vet att det finns få frågor som engagerar mig lika mycket som resursfördelningsmodeller.

Men jag vill först säga någonting om varför vi gör den förändring som nu föreslås.

Det viktigaste valet i livet får inte vara valet av föräldrar. Jag har sagt det flera gånger i den här salen, och jag säger det återigen. Fortfarande är det som är mest avgörande för ett barns förutsättningar att klara skolsystemet föräldrarnas utbildningsnivå, etniska härkomst och inkomst. Det kan inte vara så, att så mycket av ens förutsättningar i livet ska vara avgjort redan innan man föds. Det måste vara så, att den egna viljan, den egna läggningen, det egna engagemanget ska styra vilka möjligheter man har. Det kan inte vara så, att det är nästan 20 gånger vanligare att ett barn i våra mest fattiga och invandrartäta områden misslyckas än ett barn i våra rikaste områden.

Om man tycker att det är okej, måste man i sådana fall dra slutsatsen att det är genetiska skillnader som gör att den här situationen uppstår. Då måste man ha uppfattningen att barnen till de lågutbildade, fattiga föräldrarna är dummare än de andra barnen.

I annat fall drar man slutsatsen att vi måste väldigt intensivt, under den period när vi möter barnen i förskola och skola, kompensera för de jättestora skillnader i förutsättningar som finns beroende på hemmets ekonomi, utbildningsnivå och språk.

En rektor jag mötte sade: "Det är inte så konstigt att det är oerhört starka krafter vi har att kämpa emot. Vi möter i skolans värld de här barnen, om man slår ut den tid man möter dem i skolan över hela året, två timmar per dag. Det är klart att det som händer de andra timmarna i ytterst hög utsträckning påverkar elevens möjlighet att lära sig. Då blir det ännu mer väsentligt att styra resurserna på de två timmarna så att vi når de barn som har de största behoven mest."

Det system som föreslås innefattar just de tre kriterier som jag nämnde: föräldrars utbildningsnivå, inkomst och utländsk bakgrund. Forskningen säger oss att de är de mest avgörande. Vi ökar den del av resurserna till förskolan som styrs efter behov från 6 procent till 9 procent. Vi ökar den del av resurserna till grundskolan som styrs efter behov från 16 procent till 19 procent.

I det här ärendet föreslås det en genomförandetid på två år för systemet. Det blir effekter – det blir till exempel minus 3 procent om man teoretiskt räknar på innevarande år för Bromma. Därför föreslår vi att genomförandet ska ske under en längre tid.

Men det grundläggande måste ändå vara: Är man beredd att satsa olika resurser på olika barn för att ge dem lika chans att klara sig i livet? Ja, det är i alla fall jag. Bifall till kommunstyrelsens förslag!

Anförande nr 142

L o t t a E d h o l m (fp): Ja, herr ordförande, vi yrkar återremiss i det här ärendet. Skälet till att vi gör det är naturligtvis att det helt och hållet saknas en analys av vad det här förslaget till beslut innebär för de elever som har problem av olika slag i de stadsdelar som kommer att råka ut för oerhört hårda besparingar enligt förslaget.

Erik Nilsson, det är ingen som argumenterar emot din långa svada. Stockholms stad har redan i dag en mycket långtgående fördelning mellan stadsdelarna. Det är ingen tillfällighet att lärartätheten är nästan dubbelt så stor i Rinkeby som den är på Östermalm. Självklart ska det vara så att elever som kommer från helt olika bakgrund också får olika stora resurser i olika stadsdelar. Men det förklarar inte varför man ska skärpa detta ytterligare. Framför allt ger det inte de föräldrar som i dag är oroliga för vad som kommer att hända, till exempel i Bromma eller Norrmalm, något som helst besked om det.

Erik Nilsson anser att vi ska fatta beslut här i dag utan att det finns några siffror, utan att vi vet hur det kommer att slå mot de eleverna. Det är därför vi yrkar på återremiss.

Anförande nr 143

Borgarrådet N i l s s o n (s): Det är fel, det finns visst analyser av effekterna i ärendet. Jag tycker att det är märkligt att man först nu känner en oro över effekterna. Innebörden av förslaget är en förändring med 10 miljoner för hela det pedagogiska området för Bromma inför nästa budgetarbete. Under de senaste åren har elevantalsfallet i våra ytterstadsstadsdelar lett till att Kista och Skärholmen har tappat 38 miljoner, men jag har inte uppfattat några skrik på konsekvensanalyser från Folkpartiet på de förändringar som har skett och som har varit mycket mera omfattande. Det här är mer begränsade förändringar.

Och resultatanalysen måste ju kopplas till den betygsstatistik och de resultat som vi ser över hela staden i dag. Kanske borde man vara mer orolig över barn med behov av särskilt stöd i till exempel Tensta, Skärholmen och Farsta än de barn som faktiskt får mer stöd i dag i Bromma och Norrmalm.

Anförande nr 144

L o t t a E d h o l m (fp): Det var ju en intressant kommentar till de föräldrar i Bromma som i dag är extremt oroliga för vad som kommer att hända med resurserna till deras barn, vilket inte går att utläsa ur det här ärendet över huvud taget!

Självklart är det så att när antalet barn minskar i en stadsdel så minskar också pengarna till den stadsdelen – men då försvinner ju också barnen, och då är det inget problem. I det här fallet vill ni ta befintliga resurser från befintliga barn och ge till

andra stadsdelar, utan att på något sätt göra en analys av vad det kommer att innebära för de barn som bor i de stadsdelar där man tar pengarna.

Anförande nr 145

Borgarrådet S ö d e r l u n d (m): Herr ordförande! Jag är så förtjust i att vältra mig i vallöften från Socialdemokraterna som man inte uppfyller att jag till och med tar mig hit trots att jag är pappaledig – vilket är ett grovt missvisande ord, för det är mysigt.

Erik Nilsson, nu har vi en lång lista på olika löften som inte har uppfyllts: minskade barngrupper, som inte har skett, tak i barngrupperna, som inte har införts, det skulle vara likvärdiga villkor med friskolorna, vilket inte har skett – tvärtom tar Erik Nilsson alla chanser han kan att försämma för dem. Jag tror också att alla 10–12-åringar skulle ha fritidsklubb, men det är inte heller infriat.

Och så kommer vi nu till semantiken, när vi närmar oss de riktigt höga nivåerna i 99-punktsprogrammet som jag sover med under huvudkudden. Där står det att det ska göras ”särskilda satsningar” för att minska skillnaderna mellan stadsdelar – smaka på den, Erik Nilsson! För mig innebär en ”särskild satsning” att man *tillför* pengar i systemet. Det kan man tycka vad man vill om, det kanske är så att man behöver lägga extra pengar på någonting. Men det är ju inte alls vad det här ärendet handlar om!

Det är nästan lite gulligt när Erik Nilsson talar om hur rektorer och lärare kommer och vittnar om hur svårt det är att förändra. Jag träffar också rektorer och lärare, mycket regelbundet, och jag kan förklara för dig att de inte är ett dugg intresserade av det här förslaget.

Den stora frågan, det som gör att människor är så upprörda – elever är upprörda, föräldrar är upprörda, lärare är upprörda, skolledare är upprörda – är att det hela är ett rent lotteri, det slår hipp som happ. Och det är kraftiga nedskärningar på en rad stadsdelar som redan står med de största barngrupperna, som också har stora svårigheter att hantera elever som har särskilda behov. Jag tycker att alla barn, oavsett om de bor vid Odenplan, i Hässelby, Älvsjö, Tensta eller Rinkeby, ska ha rätt till en bra undervisning. Sådant är inte det här förslaget, utan det handlar om att utjämna genom att ta ifrån stadsdelar.

Jag tycker Erik Nilsson ska förklara hur man ska klara sig på 45 000 per elev, när man nu har i Skärholmen 81 000 och i Norrmalm och Vasastan 49 000. Ja, jag vet att det finns diverse övergångsregler, men det blir bara 45 000. Då blir det inga speciallärare kvar, då hänvisas de eleverna till särskilda klasser på andra skolor och då *ökar* segregationen på Norrmalm. Varför vill du ha ett sådant system, Erik Nilsson?

Jag skulle också vilja att du svarar på detta: Anser du att dina partivänner som har skrivit på skrivelserna från Bromma och andra stadsdelar, som är chockade över dina förslag, har fel när de är gravt oroade för vad dina förslag som du lägger i kväll ska få för konsekvenser för de här barnen och för elevernas föräldrar och lärare, som

försöker erbjuda en bra undervisning i sina stadsdelar men som du vill klämma åt? Svara på det! Har dina partivänner fel – ja eller nej?

Anförande nr 146

Borgarrådet N i l s s o n (s): Mikael Söderlund, vi försöker uppfylla de viktigaste vallöften av alla, nämligen att fler elever ska nå målen. Då måste man också våga utmana de resursstarka i samhället emellanåt. Man måste våga möta arga Brommaföräldrar.

Det du inte tänker på är att det finns en massa andra föräldrar och andra lärare, som inte har tillgång till media, som inte bor där du bor, som inte har lika mycket resurser och vars barn i dag inte når skolans mål, som misslyckas i skolan. Mer än 40 procent, på en del skolor upp till 50 procent, når inte målen. Tror du att de är genetiskt obegåvade? Vad tror du att det är för fel på dem?

Eller kan det vara så att vi inte tillräckligt vågar styra resurser just därför att man blir rädd när föräldrarna i Bromma eller de som har tillgång till media, eller de som kan överklaga, alla de resursstarka, upphäver sina röster? Då måste man som politiker faktiskt våga stå på de svagas sida.

Jag slutar där och återkommer i stället i ett inlägg för att svara på Mikael Söderlunds felaktigheter.

Anförande nr 147

Borgarrådet S ö d e r l u n d (m): Jag vet inte vad det skulle vara för felaktigheter. Erik Nilsson berättar precis som det är: det är stora skillnader mellan stadsdelarna, och det ska det vara.

Det blir inte bättre av att Erik Nilsson berättar om socialdemokratiska misslyckanden med skolpolitiken under 35 år. Det gör oss inte gladare, om du bara ödslar på med ännu mer resurser utan att en enda gång stanna upp och fundera: Är det fel på pedagogiken? Är det fel på skolsystemet? Ska vi släppa in alternativen? Ska vi låta eldsjälarna få jobba?

Vad ägnar sig Erik Nilsson åt? Jo, du lägger ned Livstycket i Tensta. Du ägnar dig åt att stoppa alla fria alternativ i Tensta-Rinkeby. Du säger nej till nyetableringar, nya pedagogiker, nya sätt att faktiskt få de här eleverna att tillgodogöra sig undervisningen.

Det säger du nej till. Jag är oerhört besviken på dig, Erik Nilsson, för du har framställt dig som någon sorts förnyare, någon som vill göra någonting av skolan. Inte ett dugg! Nu står du här som alla sossar har gjort i 35 år och säger: Om vi bara ödslar på med lite mer resurser till Tensta så blir det bra.

Förklara då för mig, Erik Nilsson: Varför förlorar Rinkeby 4 miljoner?

Anförande nr 148

Ewa Samuelsson (kd): Ordförande, fullmäktige! Kompensera för skillnader, säger Erik Nilsson. Det är precis så som det resursfördelningssystem som vi har redan i dag ser ut. Det ger olika resultat, man får olika mycket pengar till eleverna Norrmalm eller i Rinkeby och Tensta.

Lika chans kräver olika resurser – ja, det är vi också överens om. Så är det.

Den satsning som du talar om säger du utgår från att utmana de resursstarka. Men om du tittar efter så ser du att det är i de resursstarka stadsdelarna som vi också har de stora barngrupperna. Om nu de barngrupperna ska ökas ännu mer eller om personaltätheten ska minska, så drabbar det naturligtvis de svaga också i de stadsdelarna.

Därför är det intressant att enligt det förslag som du lägger fram förlorar Rinkeby över 4 miljoner, precis som Mikael säger – en av de stadsdelar som du brukar lyfta fram, även om du just i dag tog Tensta som exempel i stället.

Jag tycker också att det är viktigt att se på det här förslaget till resursfördelning utifrån att man bara ska ha två stycken belopp, grundbeloppet och tilläggsbeloppet. Det finns alltid en risk att minoritetsgrupper förlorar i ett sådant schablonsystem. Vi har nog alla i dag fått mejl från Synskadades riksförbund, som är särskilt oroade över tanken att sätta ihop alla olika behov av särskilt stöd i ett enda tilläggsbelopp. Visserligen lyfter du då fram att stadsdelarna skulle känna ett större ansvar, men jag hoppas verkligen inte att det ansvar man känner beror på vilket system man har, utan stadsdelarna ska känna ansvar för alla sina elever oavsett hur systemet ser ut.

En av de främsta forskarna i Sverige, Lennart Grosin, lyfter fram att förväntningar på barn och på vad de kan klara av har oerhört stor betydelse för deras skolresultat. Det tycker jag är en viktig sak att lyfta fram i arbetet med våra skolor. Därutöver är lärarkompetens enskilt mest betydelsefullt för elevernas resultat, också det utifrån internationell forskning. Det vore intressant om vi kunde lyfta fram det lite mera i diskussionen, att lärarnas kompetens och auktoritet syns lite mera i förhållande till de förväntningar som vi har på våra elever för att de ska nå de resultat som vi hoppas att de ska klara av.

Anförande nr 149

Borgarrådet Nilsson (s): Det var i alla fall ett inlägg som man kan svara någorlunda sakligt på.

När det gäller resurserna, är det här ingen budget utan en resursfördelningsmodell, och de utfallsprognoser som har gjorts har gjorts utifrån budgeten för 2004. Vilka resurser vi kan tillföra i förskola och skola avgörs i budgeten senare i höst, och då kommer vi också att se hur effekterna blir i verkligheten.

Du frågar om Rinkeby. Dels är siffran inte riktig om du tar med alla pedagogiska verksamheter, men det är riktigt att Rinkeby har fått väldigt mycket compensation i dagens system, som helt och hållet utgår från språkfrågan. Det är Svenska 2 och modersmålet som man kompenserar för.

Det vi har sett under flera år är att ett antal stadsdelar har tappat mycket i skolresultat. Det handlar om Hässelby-Vällingby, Farsta – områden som inte är lika skarpt segregerade som Rinkeby men där det finns en kombination av tvåspråkighet och låg utbildningsbakgrund bland föräldrarna.

Det förslag som nu ligger ansluter sig till internationell och svensk skolforskning om vad det är som ger förutsättningar för ökade kunskaper.

Om jag så bara får avsluta, tror jag icke att det bara handlar om pengar. Det är därför vi gör de andra sakerna: satsningen på tvåspråkiga elevers språkutveckling, satsningen på matematik, satsningen på lärarfortbildning. Det behövs också – men det behövs också pengar.

Anförande nr 150

E w a S a m u e l s s o n (kd): Erik, du verkar drivas av att du ska utmana de resursstarka föräldrarna. Men även resursstarka föräldrar har ibland svaga barn, som behöver extra resurser. Och om du tittar på de grupper som redan i dag är stora i de här stadsdelarna, så kommer de svaga barnen att förlora på det här resursfördelnings-system som du nu har lagt fram på förslag.

Anförande nr 151

A n d e r s B r o b e r g (kd): Ordförande, fullmäktige! Att det behövs ett utjämningssystem är vi alla här i salen överens om. Men det här förslaget kommer att ge orimliga konsekvenser. Jag tänker ta exempel från Norrmalm. Jag skulle kunna ta i ganska hårt, men den här gången tänker jag nöja mig med att citera från förvaltningen och vad de rödgröna partierna på Norrmalm tyckte om förslaget.

De rödgröna vill framhålla fyra inkonsekventa punkter, skriver de. Det första är att 40 procent av eleverna kommer utifrån, från annan stadsdel, medan det här systemet bara tar hänsyn till dem som bor i stadsdelen. Det andra är att Norrmalm får ungefär 25 procent mindre i ersättning jämfört med Östermalm, vilket rör sig om ca 6 miljoner. Det tredje är de höga hyror som råder för ”palatsskolorna”, de gamla skolor som finns i stadsdelen. Det fjärde ska jag citera innantill: ”Förslaget till resursfördelningssystem tar för lite hänsyn till de individuella svårigheterna barn kan ha oavsett familjens ekonomi och föräldrarnas utbildningsnivå. Det gäller till exempel inlärningssvårigheter och neuropsykiatriska funktionshinder.” Så konstaterar man: ”Det är viktigt att en förändring av resursfördelningssystemet, som vi stöder, grundar sig på verkliga förhållanden i stadsdelarna och också tar hänsyn till unika omständigheter eller speciella problem som råder i stadsdelarna.”

Förvaltningen är också oroad. Redan nu får Norrmalm den lägsta resurstilldelningen per elev, och man menar på att med det nya systemet tvingas man dra ned på specialundervisning och olika former av resurstjänster. Vidare riskerar förslaget att leda till en minskning med upp till fyra lärartjänster per skola, vilket kommer att leda till större klasser, och man kommer att minska antalet speciallärare och annan viktig kringpersonal. Sammanfattningsvis säger man följande: ”Detta kan innebära att grundskolorna på Norrmalm inte kommer att kunna upprätthålla samma kvalitet på

undervisningen som i dag. Det betyder i sin tur att det finns risk för att förutsättningarna för eleverna att nå godkända resultat i grundskolan försämrats.”

Därför vill jag fråga dig, Erik Nilsson, och er i den rödgröna majoriteten: Varför vill ni införa ett system som ger större klasser, färre lärare och riskerar att leda till att elever inte går ut grundskolan med godkända resultat? Och varför ska barn drabbas för att en majoritet av invånarna i stadsdelen råkar vara ensamstående utan barn som tjänar hyggligt?

Anförande nr 152

Borgarrådet Nilsson (s): För det första är det ingen större skillnad på tilläggschablonen per elev mellan Norrmalm och Östermalm. Om du vill kan du få de exakta siffrorna.

När det gäller hyressättningen på ”palatsskolorna”, var det ett hyressättningssystem som beslutades om under förra mandatperioden; i och för sig var vi med på det, men det kan knappast vara någon överraskning för dig.

Barn med behov av särskilt stöd finns utan tvekan i alla stadsdelar. Visserligen vet vi att neuropsykiatriska funktionshinder, Aspergers syndrom till exempel, är mer vanligt förekommande i socioekonomiskt svaga grupper – forskningen visar att det finns en sådan korrelation – men det finns även i Norrmalm och i Bromma. Vi har lagt in pengar, både i grundschablonen och i nivåer i tilläggschablonerna som alla får, för att klara barn med behov av särskilt stöd.

Det intressanta är att i remissyttrandena från välbärgade områden protesterar man och säger att det kommer elever inflyttande till våra skolor, som har väldigt stora behov av särskilda resurser. De stadsdelarna som har lämnat de eleverna ifrån sig säger att det här är elever som är väldigt resursstarka i förhållande till den normala nivå som man har.

Det finns nog anledning att fundera över var ett barn med behov av särskilt stöd har bäst möjligheter i dag att få ett relevant stöd.

Anförande nr 153

Anders Berg (kd): Återigen, det är jättebra om man gör insatser för att se till att så många som möjligt, helst alla i hela staden, går ut med en bra utbildning och bra kunskaper. Men i fallet Norrmalm börjar man alltså från en redan låg ersättningsnivå och ska gå ännu längre ned. Det är det som är problemet.

Frågan är: Kan du garantera att eleverna på Norrmalm åtminstone har samma resurser som de har i dag även nästa år, så att man inte riskerar, som förvaltningen säger, att få elever som går ut grundskolan utan godkända resultat? Det är ju det det handlar om. Om du satsar mer på de elever i olika delar av staden som behöver det, är det inga problem – men man måste ändå ge alla en grundnivå som är tillräcklig. Kommer Norrmalmseleverna att ha chans att klara av att gå ut skolan?

Anförande nr 154

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (mp): Det här förslaget är tänkt att förbättra ett resursfördelningssystem som, som många har varit inne på, redan finns i dag men som vi ändå tycker både bör uppdateras och förändras.

Jag kan inte garantera att det, utifrån de kostnadsökningar som kan bli, blir lika mycket resurser till Norrmalm till exempel. Men jag hoppas att vi ändå ska kunna samla så pass mycket resurser att farhågorna om stora neddragningar runt om i staden kommer på skam.

Anförande nr 155

A n d e r s B r o b e r g (kd): Grunden för vår begäran om återremiss är att vill få korten på bordet. Vad blir det här i praktiken för de enskilda eleverna? Det vill vi verkligen veta. Nu har förvaltningen fått svara utifrån årets budget, men det hade varit klädsamt om ni redan nu kunde lova att hela ersättningen till skolan kommer att höjas, så att vi kan veta vad som gäller och ingen drabbas med mindre.

Ska jag tolka dig så, Christopher, att Miljöpartiet kommer att se till att budgeten för nästa år kommer att leda till att Norrmalmseleverna inte riskerar att få gå i ännu större klasser och få kamrater som inte klarar att komma ut ur grundskolan med godkända resultat?

Anförande nr 156

Y v o n n e F e r n e l l - I n g e l s t r ö m (m): Ordförande, fullmäktige! Skatteutjämningen, utebliven storstadssatsning och ökande arbetslöshet för självfallet med sig starkt minskade intäkter för staden. Allt detta har ju det gemensamma, att det har med statens agerande att göra, eller snarare brist på agerande.

Vad gör man då? Jo, i staden startar man det största sociala experimentet någonsin genom att barnen i åtta utpekade stadsdelar ska betala ännu mer av den egna stadsdelens intäkter till barn i andra stadsdelar.

Det finns, som många redan har påpekat, en omfördelning av medel mellan stadsdelarna. Det är redan rätt stora skillnader, just med hänsyn tagen till socioekonomiska faktorer, som självklart ska ha något slags genomslag.

Vid tidpunkten för ärendets behandling här i fullmäktige finns ingen här eller utanför denna lokal som har en överblick över konsekvenserna av detta sociala experiment. Jag anser att vi som beslutande församling har rätt att ta del av vilka konsekvenser som blir följden av hur det blir för de drabbade stadsdelarna, och det innan något beslut fattas.

För till exempel Bromma, som har nämnts i debatten, innebär detta för förskola och skola 20,8 miljoner kronor, och hela 24,8 om man tar hänsyn till att hyressubventionerna från centralt håll upphör 2005. Detta motsvarar mellan 50 och 60 lärartjänster.

Jag undrar, och jag skulle vilja veta, om majoriteten har någon slutstation för det här omfördelningstänkandet. Frågan kan vara av stort värde, då jag tror att staten knappast för sista gången har utövat sin Stockholmsfientliga politik och helt enkelt lämnat över notan till staden, som måste betala.

Jag undrar också om det inte var så att stadsdelsnämnderna infördes som en närdemokratireform. Brommas majoritet och opposition har ställt sig bakom en skrivelse till Annika Billström och bett om att det här beslutet inte ska genomföras, men sedan lyssnar man uppenbarligen inte på vare sig majoritet eller opposition ute i stadsdelarna. Vad är det som har hänt med närdemokratin?

Jag yrkar bifall till återremiss.

Anförande nr 157

Borgarrådet N i l s s o n (s): Ja, Yvonne Fernell-Ingelström, jag har förklarat att det är ganska begränsade konsekvenser av det här förslaget, i alla fall om man jämför med det moderata budgetförslaget. Du säger att det är det största sociala experimentet som har skett i Stockholm. Det blir en förändring för de pedagogiska verksamheterna på 1,5 procent i Bromma.

Jag kan ge exempel på ett större socialt experiment, nämligen om den borgerliga budgeten skulle genomföras. Om moderat budget skulle genomföras så skulle det bli en neddragning på 3 procent på de pedagogiska verksamheterna över hela staden.

Yvonne Fernell-Ingelström, hur ser er analys ut av de sociala och utbildningsmässiga konsekvenserna av ett sådant dubbelt så omfattande experiment?

Anförande nr 158

Y v o n n e F e r n e l l - I n g e l s t r ö m (m): För det första tror jag att vi skulle fundera på om stadsdelsnämnderna är en bra organisation för staden och för medborgarna.

Sedan kan jag upplysa om att många av de utpekade stadsdelarna har en väldigt stram budgethållning redan i dag, utifrån att man redan nu får så mycket mindre ut av den socioekonomiska fördelningen. Jag kan bara se en lösning för att de ska klara sin budget – om det ens går – och det är att öka barngrupperna, att minska personaltillgången eller lägga ned hela enheter för att klara uppdraget om en budget i balans.

Anförande nr 159

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (mp): Någon mer långtgående förändring av den socioekonomiska fördelningen än vad som ligger i det här ärendet har i alla fall inte vi diskuterat eller beslutat om.

Men jag kan hålla med om att det nya resursfördelningssystemet i och med att de ska fungera över hela staden naturligtvis kan bli lite stelt och kantigt och att det kan leda till att en del blir vinnare och andra blir förlorare i systemet.

Man måste ändå försöka väga fördelar och nackdelar för hela staden och för vad man vill åstadkomma. Där tycker vi att fördelarna med att förändra systemet i den riktning som det här förslaget innebär överväger gentemot att inte göra någon förändring eller en mindre förändring.

Anförande nr 160

I n g e r S t a r k (v): Det talas mycket om de 1,5 procent som Bromma kommer att förlora i första vändan, och sedan är det 1,5 procent till.

Jag tycker det är viktigt att också lyfta fram att både Kista och Skärholmens stadsdelar har förlorat 38 miljoner på grund av minskat antal elever och tomma lokaler, någonting som de inte kan göra någonting åt.

Och det handlar inte om att de har sämre skolor, det är viktigt att komma ihåg. Skolorna i de ytterstadsdelar som vi nu pratar om har inte sämre skolor – men eleverna där har andra behov. Jag menar att det är en oerhört viktig fördelningspolitisk reform att göra de här omfördelningarna så att behoven får styra.

Anförande nr 161

D é s i r é e P e t h r u s E n g s t r ö m (kd): Ordförande, fullmäktigeledamöter! Vi debatterar ju resursfördelningssystem här i dag, men det känns som att ärendet ställer ideologi emot barnens bästa. Som jag ser det har barnen i Bromma satts på undantag, jag kan inte tolka förslaget på något annorlunda sätt. Utsatta barn i Bromma sätts mot andra utsatta barn i andra stadsdelar. Det här är ett utjämnings-system som är fullständigt horribelt.

Minus 20,8 miljoner handlar förslaget om för Brommas del. Förvaltningen i Bromma ser framför sig större barngrupper i förskolan, personalminskningar och avveckling av enheter i skola, skolbarnsomsorg och fritidsverksamhet – och minskade satsningar på det drogforebyggande arbetet, trots att Bromma har den högsta alkoholkonsumtionen bland ungdomar i hela staden.

De fackliga organisationerna har skrivit protestbrev. Alla partier i Bromma är överens om att det här förslaget inte är bra.

Då vill jag fråga borgarrådet Erik Nilsson: Vart tog alla era vallöften om satsningar på barnen vägen? Alla remissinstanser som har svarat på förslaget, som Föräldraalliansen och Banverket, är också emot förslaget. De tror inte att man når målet att utjämna skillnaderna. Bromma stadsdelsförvaltning menar till och med att forskningen inte heller visar att förslaget kan förväntas ge de förbättrade skolresultaten i de utsatta områdena som Erik Nilsson tror att det ska ge.

Det finns alltså inga belegg för att det ni nu föreslår kommer att gynna barn med särskilda behov. Frågan är varför barnen i Bromma nu är satta på undantag. Har inte våra barn i Bromma redan fått stå tillbaka i de förändringar som har gjorts av den nya majoriteten? Har inte barnen i Bromma också ett värde?

Jag föreslår Erik Nilsson att han går hem, nu när han får möjlighet då ärendet återremitteras, och funderar på förslaget en gång till!

Anförande nr 162

Borgarrådet N i l s s o n (s): Jag kan försäkra dig, Désirée Pethrus Engström, att jag har tänkt på det här förslaget oerhört mycket, och det är just barnens bästa som är i fokus för mig.

Det finns många barn i den här staden som aldrig får chansen, som aldrig får möjligheten, som inte har de goda villkor som kanske dina och mina barn har i Bromma. Det är de barnens bästa som jag tänker på.

Du diskuterar satsningar. Ja, jag hoppas att vi kan göra hyggliga satsningar i budgeten. Det är tufft när det är lågkonjunktur. Men en sak har jag klart för mig: det blir inte mer pengar till förskola och skola om man går in och sänker skatten. Det vi kan göra, kan vi göra tack vare att vi vågar stå för att vi har det skatteuttag som vi har.

Du har fel när det gäller forskningen. Den är ganska entydig. Jag kan till exempel hänvisa till Skolverkets forskningsöversikt över var mindre barngrupper och högre lärartäthet ger bäst resultat: i utsatta områden, för elever vars föräldrar har svag utbildningsbakgrund. Det är där du får väsentligt högre måluppfyllelse med högre resurser. När det gäller forskningen har jag nog väldigt bra på fötterna i fråga om konsekvenserna!

Anförande nr 163

D é s i r é e P e t h r u s E n g s t r ö m (kd): Men som Erik Nilsson vet finns det redan ett resursfördelningssystem som gör att barnen i Bromma har mindre resurser än barn i andra områden. Som flera har sagt är vi med på resursfördelningssystem.

Totalt sett har vi kristdemokrater satsat 100 miljoner mer till förskolan, för att vi verkligen ska kunna uppnå det som vi alla pratade om i valrörelsen, minskade barngrupper för att barnen skulle få det bättre. Det tyckte vi skulle gälla även barnen i Bromma.

Du kan inte säga att du har tänkt på barnen! Då får du erkänna att du har tänkt på alla barn utom dem i Bromma.

Anförande nr 164

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (mp): Ordförande, fullmäktige! Ett stort ärende, ett viktigt ärende, ett svårt ärende – det finns många ord som jag har hört i debatten, och jag kan hålla med om att det finns både positivt och negativt. För Miljöpartiets del har vi ändå kommit fram till att vi behöver ett nytt resursfördelningssystem. Då kan man fundera över på vilket sätt det nya systemet ska se ut. Är det vettigt att stärka de socioekonomiska faktorerna när det gäller utbildningsnivå, inkomst och invandrarbakgrund? Vi har funnit att det är vettigt att stärka det på det sättet.

Man kan diskutera om det behövs fler variabler än de tre som för närvarande är accepterade, till exempel hälsoaspekter; det kan vi tycka, men för närvarande har vi inte riktigt den variabeln färdig. Måhända kan man i en framtid lägga till en sådan variabel – det kan vara viktigt.

Hur de olika socioekonomiska faktorerna viktas tycker vi också har varit riktigt. Genomförs förslaget som det är föreslaget i två steg, så finns det möjligheter för oss politiker att följa dels vad som händer i det första steget som ju egentligen handlar om 2005, där vi måste ha 2005 års budget för att kunna se vad som händer, dels också 2006.

Tyvärr går det inte att anta budget för 2005 och 2006 före resursfördelningssystemet – det hade annars varit väldigt bra. I stället måste man ta sig en funderare på om det är vettigt att göra den här förändringen utifrån hur det ser ut i dag, beräknat på en budget som det inte kommer att gälla på, nämligen 2004 års budget. Ja, man får väga positivt och negativt och sedan se vad man tycker behöver göras. Vi tycker att man behöver göra den här förändringen. Vi tycker att det är vettigt att man stärker de socioekonomiska aspekterna. Vi tycker det är bra att man tar det i två steg, så att vi kan följa upp vad som händer dels i det första steget, dels vidare.

Alla resursfördelningssystem har både för- och nackdelar, just därför att de är system. De leder till olika resultat på olika håll. Vår stad har 18 stadsdelsnämnder. Visst kan man diskutera att förändra viktningar och så vidare, och inom majoriteten har vi funderat mycket på detta men ändå landat på att det här är det bästa alternativet. Det enda alternativ som nu finns är ju egentligen att ha kvar det gamla systemet. Vi tror att man måste ta det här steget, och vi är beredda att följa upp och se vad som händer efter första steget och även under mandatperioden titta på hur man kan förbättra systemet på olika sätt.

Men visst är det så att 2005 års budget har betydelse för om man kommer att kunna få tillräckligt med resurser i hela staden för att uppnå de mål som vi vill.

Anförande nr 165

E w a S a m u e l s s o n (kd): Jag blir lite konfunderad när jag hör hur du inleder ditt inlägg. Du håller med det som är plus, och du håller med det som är minus. Det skulle vara intressant att få lite mera konkretion i vad du egentligen tycker om det här förslaget. Är det så att du tycker det är bra att svaga elever i Bromma och Norrmalm, som redan i dag går i stora grupper, ska hamna i ännu större grupper och riskera att personaltätheten blir lägre? Är det så att du tycker det är ett plus att Rinkeby får 4 miljoner mindre till sina skolor?

Anförande nr 166

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (mp): Ja, det var en av de sakerna som är svåra i det nya resursfördelningssystemet, att det ska vara ett system som verkar lika över hela staden men som däremot kan leda till olika resultat, precis som du tar upp.

Men jag tycker inte det är bra att det blir försämringar. Jag tycker det är bra att det blir förbättringar runt om i staden med ett nytt resursfördelningssystem. Vi tycker att det här systemet är vettigt.

Ett sätt att försöka undvika en stor negativ sida är naturligtvis att vi totalt sett kan tillföra resurser i samband med 2005 års budget. Jag ser att det är svårt att göra detta, men det är självklart en del som skulle kunna mildra de svåraste konsekvenserna för vissa stadsdelsnämnder.

Systemet ska ändå gälla för 18 stadsdelsnämnder, och vi måste väga in alla 18 när vi tar beslutet.

Anförande nr 167

Borgarrådet S ö d e r l u n d (m): Herr ordförande! Det är väl hoppet om biltullarna som fortfarande lever hos Christopher Ödmann, för på något annat sätt kan man inte förstå de svassande argument som far runt mellan å ena sidan, å andra sidan. Christopher Ödmann, politik funkar så, att man måste stå för de beslut man fattar.

Vad Christopher Ödmann är med om att fatta beslut om är att folk i ett antal stadsdelar som jag faktiskt tror inte bara röstat på Erik Nilsson i tron att han skulle tillföra extra resurser utan där en del även har röstat på Christopher Ödmann därför att de vill ut i naturen och ha fler gräsmattor och lite sådant där och trott att de skulle få behålla sina friskolor och ha bra undervisning för sina elever, förväntar sig lite mer förklaringar till att du nu springer iväg med socialisterna. Som vanligt har de sin gamla vanliga plan: man gynnar de valkretsar där man har mycket väljare och missgynnar de valkretsar där man inte har väljare, och man struntar i att ta ansvar för att alla får en bra undervisning över hela staden. Det är deras gamla modell, som de alltid har kört. Men ska nu Miljöpartiet gå med på det? Ska ni sitta där lugnt och stilla och låta dem förstöra skolorna i ett antal stadsdelar?

Det måste du ändå ge svar på.

Anförande nr 168

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (mp): Nej.

Anförande nr 169

I n g e r S t a r k (v): Ordförande, fullmäktige! För att alla barn och ungdomar i Stockholms stad ska få samma chans, måste en del barn få en större del av våra gemensamma resurser. Vi har redan ett omfördelningssystem, och vi menar att det med det här förslaget är nödvändigt att förändra det.

Det är viktigt att skillnaderna, så långt det är möjligt, jämnas ut i våra stadsdelar. För Vänsterpartiet är detta en ideologisk fråga, för det handlar om vilken fördelningspolitik vi ska ha och vi menar att behoven ska styra hur resurserna fördelas.

Med det här resursfördelningssystemet utgår vi från tre variabler – de tre viktigaste variablerna: föräldrarnas utbildningsnivå, föräldrarnas inkomst och andelen barn med utländskt födelseland eller där båda föräldrarna är utrikes födda.

Det är ett viktigt mål att alla barn når målen för att komma in på gymnasiet, men det finns en del resurssvaga stadsdelar där mer än 40 procent av eleverna inte når behörighet. I andra stadsdelar, framför allt i innerstaden, är det bara 2–3 procent som inte når målen.

Det här handlar inte om att skolorna är sämre i ytterstadsdelarna, eller att barnen där inte är lika intelligenta. Nej, det handlar om att man måste fördela om resurserna.

Stadsdelarna har också ett skolpliktsansvar. Enligt förslaget ska det ligga på 3 procent. Jag hade velat att det höjdes till 4 procent, som var det ursprungliga förslaget, eftersom stadsdelarna har det ansvar de har för att alla barn ska kunna gå i en skola nära hemmet, och det kräver att man har lokaler och personal som kan uppfylla det.

Bromma förlorar 20,8 miljoner, fördelat på två år. Jag tycker att det är oerhört viktigt att vi också diskuterar att Kista och Skärholmen på tre år, på grund av elevantalutvecklingen, har förlorat 38 miljoner.

Stadsdelarna får nu också, när vi har de två schablonerna grundschablon och tillägsschablon, en möjlighet att fördela inom stadsdelen utifrån de lokala förhållandena. Det kan handla om att ha mindre klasser, särskilt lärarstöd, ämnesundervisning i modersmål eller andra åtgärder som man bedömer är lämpliga i stadsdelarna. Det tycker jag är bra.

Det nya resursfördelningssystemet är nödvändigt för att vi ska kunna ge alla barn i staden samma chans.

Slutligen är det viktigt att komma ihåg att det här är fördelningspolitik, det är en resursfördelning som vi nu beslutar om – sedan kommer budgeten, som vi beslutar om senare. Majoriteten gör en tydlig prioritering av barn och ungdomar, och det fortsätter vi att göra.

Anförande nr 170

L o t t a E d h o l m (fp): Herr ordförande! Det är verkligen fascinerande att höra den här debatten. Ibland känns det nästan som att majoriteten finner ett sadistiskt nöje i att skrämma de föräldrar som redan i dag faktiskt är mycket bekymrade över sina barns skolgång – det är ju vad ni gör.

Men det är också första gången som majoriteten faktiskt erkänner att det kommer att kosta Bromma stadsdelsnämnd 20 miljoner. Både Erik Nilsson och Christopher Ödmann har tidigare sagt att det är något som vi får se i budget, men nu vet vi svart på vitt att det kommer att kosta i de här stadsdelarna – och det kommer där att drabba de barn som faktiskt också har bekymmer!

Anförande nr 171

I n g e r S t a r k (v): Jag sade mycket tydligt att det är ett resursfördelningssystem som vi nu beslutar om. Sedan är det budgeten som gäller. De 20,8 miljonerna är räknat på 2004 års budget – det är viktigt att komma ihåg.

Fortfarande är det ändå märkligt att de 38 miljoner som Kista och Skärholmen har förlorat aldrig lyfts fram. Det är naturligtvis oerhört viktigt.

Anförande nr 172

Borgarrådet S ö d e r l u n d (m): Herr ordförande! Jag vet inte hur mycket man kan lägga ut dimridåer när man pratar om elevantalsutveckling och sådant. Här handlar det ju om att brommaborna ska klämmas åt! Ni låtsas som att det inte finns några dyslektiker, barn med särskilda behov eller andra som behöver en bra undervisning, utan har man 49 000 per elev i Norrmalm så är det 4 000 för mycket, medan Skärholmen har 81 000. Det är ju inte så att skillnaderna är små – skillnaderna är stora!

Inger Stark, jag skulle vilja att du förklarar en sak för mig nu. Lillemor Samuelsson är en partivän till dig som har skrivit på ett papper från Bromma stadsdelsnämnd där hon kräver att det här inte genomförs på grund av de drastiska konsekvenser det får för Bromma. Jag tror att Lillemor dessutom är verksam i verksamheter som är berörda och alltså vet vad hon pratar om, på alla sätt. Svara nu, Inger Stark: Har Lillemor Samuelsson fått alldeles om bakfoten det här som du ska genomföra här i kväll? Berätta!

Anförande nr 173

I n g e r S t a r k (v): Vi kommer nu att besluta om ett nytt resursfördelningssystem. Det andra är budgeten, och där är prioriteringen barn och ungdomar. Vi kommer naturligtvis att i budgeten hårt driva att schablonerna inte minskas i förskola och skola utan att skolor och förskolor ska få mer pengar.

Men det här är ett resursfördelningssystem, som jag är övertygad om är nödvändigt för att till exempel barn i Farsta ska nå målen för behörighet till gymnasiet. Vi har inte sämre skolor där, men vi behöver mer resurser.

Anförande nr 174

E w a S a m u e l s s o n (kd): Men Inger, du kan väl inte jämföra med stadsdelar som på grund av elevantalsutvecklingen får minskade resurser, att de plötsligt ska ha mer pengar? Man får väl i så fall rätta inriktningen efter att det finns färre barn i verksamheten, och så får det kosta mindre. Då får man till exempel se över lokalbehoven. Det kan ju inte vara rimligt att Bromma och Norrmalm, som redan har stora barngrupper, ska ha ännu större barngrupper så att de svaga eleverna blir utsatta.

Sedan undrar jag: Kan du lova, Inger, att det ska bli mer pengar till förskolor och skolor? Nu skjuter du fram det till budgeten och säger att då ska du kämpa för det. Men det finns stora frågetecken i det här resursfördelningssystemet, och jag undrar

om du verkligen kan lova att det ska bli mer pengar till skolor, förskolor och verksamhet för barn och unga i budgeten för 2005?

Anförande nr 175

I n g e r S t a r k (v): Jag kan inte lova hur budgeten kommer att se ut. Däremot kan jag säga att vi kommer att driva att barn och ungdomar ska vara fortsatt prioriterade och att stadsdelsnämnderna ska vara det.

Det är ett resursfördelningssystem som vi beslutar om i kväll, och det är ett resursfördelningssystem som jag menar att det är nödvändigt att vi genomför.

Anförande nr 176

M a t s G . N i l s s o n (m): Herr ordförande! Christopher Ödmann sade tidigare: "Jag tycker inte om försämringar". Det gör inte jag heller, även om jag börjar vänja mig; som kungsholmsbo förlorar man på alla förändringar i resursfördelningssystemen – vi förlorar över 25 miljoner kronor. På området skola, förskola och fritid, som vi diskuterar nu, förlorar vi 10,3 miljoner, varav 4 miljoner är utebliven hyreskompensation. Vad det gäller konsekvensbeskrivningar har vår förvaltning åtminstone konsekvensbeskrivit de 6 miljonerna. Man förklarar att 15 lärartjänster ska försvinna från Kungsholmen, om man väljer att finansiera det den vägen. Det är många föräldrar som är ganska förvånade över vad socialdemokraternas utlovade "satsningar" får för konsekvenser!

Men inte bara föräldrar är förvånade utan en helt enig stadsdelsnämnd, som har uttalat att det här får helt orimliga konsekvenser för Kungsholmens stadsdelsnämnd.

Jag skulle därmed vilja be Håkan Wahlén och Jari Visshed, som sitter här i dag för Socialdemokraterna, att knappa in sig och komma fram till denna talarstol och förklara om ni ska och hur ni i så fall kan rösta för ett system som ni själva har kallat "orimligt". Jag vill också att ni samtidigt berättar hur ni ska förklara detta för de föräldrar som ni tog i hand och utlovade ert stöd att kämpa för att förändra och förbättra för Kungsholmen.

Anförande nr 177

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (mp): Det är rätt fantastiskt, Mats, att du känner till hur 2005 års budget kommer att bli. Då vet du faktiskt mer än jag. Förmodligen har du väl en kristallkula, som du har tittat i.

Man kan faktiskt inte bygga resursfördelningssystemet på 2004 års budget, utan man måste titta på hur det blir i nästa års budget.

Men du har rätt i att Kungsholmen har en fördelningsförändring som leder till att man inte tillhör de stora vinnarna i systemet, det kan jag hålla med om. Det kommer förmodligen att bli svårt att nå upp till nollresultat på Kungsholmen.

Som jag sade i en annan replik måste vi fundera på 18 stadsdelsnämnder, det här beslutet ska gälla i hela Stockholms stad. Det är så vi har resonerat.

Anförande nr 178

M a t s G . N i l s s o n (m): Vad jag sade om dig, Christopher, var att citera det du sade om att du inte tycker om försämringar.

Jag håller inte med dig om hur svårt det blir. Tyvärr tror jag att det kommer att bli drastiska nedskärningar!

Anförande nr 179

J a r i V i s s h e d (s): Det är klart att vi inte hoppar jämfota av glädje över att vi kommer att få mindre resurser, även om det inte är i den storleksordning som Mats sade. Den sammanlagda effekten på Kungsholmen stannar vid 6 miljoner när det gäller det här ärendet. Dessutom är det ju övergångsregler inlagda, som kommer att innebära att det åtminstone 2005 stannar vid 3 miljoner. Vad som händer därefter vet vi inte riktigt, det är ju avhängigt vad man lägger in för pengar i systemet – det här är ju bara ett resursfördelningssystem. Sedan vet vi att vi på Kungsholmen också har att vänta elevantalsökningar, och det borde rimligtvis innebära att vi kommer att få ytterligare resurser.

Jag tror inte att de 3 miljoner som vi pratar om kommer att påverka utbildningens kvalitet speciellt mycket i Kungsholmsskolorna. Jag tror att barnen, eleverna och deras föräldrar kan även fortsättningsvis känna trygghet i att de kommer att få en bra utbildning och att Kungsholmen kommer att toppa betygen och behörigheten till gymnasiet även i fortsättningen. Jag är betydligt mer oroad över de 40 procent elever som saknar behörighet i våra fattigaste stadsdelar.

Anförande nr 180

M a t s G . N i l s s o n (m): Jag sade att området drabbas med 10,3 miljoner, varav 4 är för utebliven hyreskompensation. Konsekvenserna av de 6 miljoner som hänger ihop med resursfördelningssystemet är att 15 lärare mister jobbet.

Det är intressant att du säger att de 25 miljoner kronor som nu dras undan stadsdelens budget inte påverkar verksamheterna nämnvärt. Det brukar inte heta så när vi diskuterar exempelvis skattefrågan!

Avslutningsvis nämnde du inte vad du ska säga till de föräldrar som känner sig oerhört svikna av dig just nu.

Anförande nr 181

Borgarrådet N i l s s o n (s): Till det Mats G. Nilsson nämnde om hyreskompensation blir min första fråga: Har Moderaterna ändrat uppfattning, eftersom det var ni som i majoritet drev igenom det nya hyressättningssystemet 1999, som står för 4 miljoner av det där?

Min andra fråga: Om det är så att du känner denna oro och upprördhet tillsammans med föräldrarna över 6 miljoner kronor, som motsvarar 15 lärare, har du redovisat för de föräldrarna att era skattesänkningar och besparingar skulle motsvara minst

12 miljoner kronor, det vill säga 30 lärare? Du tror inte möjligen att de skulle bli upprörda över det moderata alternativet?

Anförande nr 182

M a t s G . N i l s s o n (m): Jag känner inte direkt att jag får särskilt mycket svar på mina frågor!

Vad det gäller förändringar i hyreskompensationen, var det jag gav en verklighetsbeskrivning av vad som nu sker. Ärligt talat kan jag det inte, men det tror jag inte att vi har förändrat.

Vad det gäller den moderata politiken jämfört med den socialdemokratiska är jag helt övertygad om – vilket Håkan Wahlén och Jari Visshed kan tala om för dig – att dessa föräldrar som har kommit till oss, som mejlar till oss och som vi träffar på gator och torg, vet vad de föredrar. De har berättat hur de ska rösta nästa gång, och där får du inte många röster.

Anförande nr 183

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): Ja, Erik, Kungsholmsungarna, Norrmalmsungarna och Brommaungarna får väl flytta till Tensta om de ska ha en riktig skolgång.

Ni snackar från majoritetens sida om att ni ska ge samma chans för alla barn i staden. Det säger ni om och om igen. Jag ser det snarare som så, att ni ger alla barn i staden samma risk, samma dåliga stöd; då är det rättvist.

Tala om för mig, Erik Nilsson, om du till exempel tror att blinda barn inte bor på Norrmalm och inte behöver det stödet, eftersom vi inte kommer att ha några resurser att ge de barnen något stöd.

Jag vill ställa samma fråga här som jag ställde i debatten om den avstängda Hornsgatan: Vad sade handikapporganisationerna när ni samverkade? Frågan är hypotetisk, för vi vet ju alla att ni har struntat i den samverkan även i det här ärendet. Här berörs verkligen handikapporganisationerna – men det är ju ett principärende, så då ska de väl inte behöva samverka. I fjuttärenden kan de få göra det, men inte i några principärenden.

Hela ert agerande i detta ärende är groteskt!

Sedan vill jag återgå till Norrmalm och de stora nedskärningar som vi kommer att drabbas av där. Dina majoritetskolleger på Norrmalm sade när ärendet var uppe till exempel: "Förslaget till resursfördelningssystem tar för lite hänsyn till de individuella svårigheterna barn kan ha oavsett familjens ekonomi och föräldrarnas utbildningsnivå." Det är bara en av meningarna i det som dina kolleger i majoriteten ansåg om det här förslaget, det fanns mycket, mycket annat.

På Norrmalm kommer 28 procent av de redan i dag små resurserna att försvinna. Hur många elever ska vi ha i våra klasser då? 37–40 ungar i klasserna, är det det du vill

att vi ska ha? Och vilket stöd ska vi ge våra barn som är i behov av särskilt stöd, om resurslärarna försvinner?

När det gäller vallöften: Vad sade ni till föräldrarna på Norrmalm före valet? Sade ni att barngrupperna skulle minska? I dag ökar ni dem. Sade ni att skolan ska få mer resurser? I dag skär ni ned. Sade ni till handikapporganisationerna att ni bryr er om deras frågor? I dag struntar ni i dem. Och talade ni om för föräldrarna på Norrmalm att ni ville ge skolan lika mycket ersättning i tilläggsbelopp som Östermalm, trots att Norrmalm har tusen fler elever? Det är väl ett resursfördelningssystem som inte fungerar, Erik Nilsson?

Jag förstår inte hur du har tänkt dig att vi över huvud taget ska klara det här. Men i likhet med Mats G. Nilsson från Kungsholmen tror jag inte att ni kommer att få särskilt många röster på Norrmalm i nästa val heller.

Anförande nr 184

Borgarrådet N i l s s o n (s): Inge-Britt Lundin, poängen är att vi i dag vet att de barn som är i behov av särskilt stöd i de resurssvaga områdena har mindre möjligheter att få det behovet tillgodosett än i de resursstarka områdena.

Det är bra att du engagerar dig för de blinda barnens rättigheter. Men tänk då också på de blinda barn som bor i resurssvaga områden, där konkurrensen om pengarna är större därför att det är fler barn som har behov.

När det gäller remittering till handikapporganisationerna, har det remitterats till utbildningsnämndens handikappråd, och det har också hanterats av handikappråden i stadsdelarna. Det är sant att det centrala kommunala handikapprådet inte har diskuterat detta. Jag kommer också att utnyttja den återremisstid som blir till att träffa företrädare för centrala kommunala handikapprådet.

Du kan inte räkna, Inge-Britt Lundin. Du säger att man tappar 28 procent av resurserna på Norrmalm. Nu har jag inte den exakta siffran, men jag kan tala om för dig att den ligger mellan 1 och 1,5 procent – och då är det utifrån den teoretiska modellen, innevarande års budget. Det avgörande är hur budgeten blir för 2005.

En sak är jag klar över: Om man ska sänka skatterna och dra tillbaka 3 procent från utbildningsområdet, som Moderaterna vill, ja då blir det problem! Det är väl det som ni, om ni vill vara ärliga, talar om för föräldrarna på Norrmalm? Då tror jag en och annan av dem kommer att fortsätta att rösta på Socialdemokraterna.

Anförande nr 185

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): Det kanske också kunde vara så, Erik Nilsson, att du kunde satsa lite mer på att vara ärlig mot de människor som bor i de stadsdelar som i dag drabbas av dina förslag.

Det du gör när du står här och kör skrämselfpropaganda om borgerliga nedskärningar är tio gånger värre än den mest ultrablå som inte vill ha någonting kvar av

gemensamma resurser! Du föreslår ju nedskärningar som drabbar dem som har det allra svårast.

Man pratar med len mun, men man hugger med yxan. Det är du uppenbarligen väldigt bra på, Erik Nilsson.

Anförande nr 186

S e b a s t i a n C e d e r s c h i ö l d (m): Ordförande, fullmäktige! Alla har pratat mycket om problemen på Norrmalm och i Bromma. Erik Nilsson sade att alla barn skulle ha samma möjligheter, men han glömde väl att tillägga: så länge man inte bor på Norrmalm eller i Bromma.

Frågan är hur de svaga barnen kommer att gynnas av att man slår sönder den kommunala skolan på Norrmalm. I förlängningen kan den väg majoriteten väljer underminera den kollektiva finansieringen av skolan, och det kommer ju verkligen att drabba de resurssvaga eleverna. Jag menar, vad händer med den kommunala skolan, om alla resurstarka elever lämnar den och tvingas söka sig till privata eller andra alternativ? Då kommer Erik Nilsson att ha skapat verklig segregation! När föräldrarna på Norrmalm inte kan lita på att den kommunala skolan ger en fullgod utbildning, kommer skolan att dräneras än mer på resurser.

En annan fråga som man ställer sig är om detta är i linje med likställighetsprincipen.

Vi behöver en ordentlig konsekvensanalys av det här förslaget!

Det har sagts många gånger, men det måste sägas igen: Systemet fungerar inte heller under de premisser som man har gått in i detta med. Det är så att vi har tusen fler elever på Norrmalm, men vi får ändå samma ersättning som Östermalm – och där är väl ändå de socioekonomiska faktorerna någorlunda lika. Eller stämmer inte detta? I så fall får Erik Nilsson säga att vår förvaltning har fel, så vi får detta utrett.

Norrmalm har redan i dag de största barngrupperna, och nu ska det bli ytterligare ännu sämre. Ungefär 56 lärartjänster kommer att försvinna. Hur många barn som inte kommer att få en fullgod utbildning är det ingen som vet.

Jag yrkar verkligen på återremiss!

Anförande nr 187

Borgarrådet N i l s s o n (s): Återigen: Skilj på resursfördelningssystem och budget, alla de som nu är oerhört upprörda över kommande nedskärningar! Låt oss återkomma till den debatten i budgetdiskussionen. Då får vi se hur vi ska klara av att finansiera era skattesänkningar.

Det här är en fördelningsmodell. I varje läge måste man utifrån de pengar som man har vid en viss tidpunkt fundera hur man ska fördela dem för att på bästa sätt möta problemen. Inför nästa års budget ska vi ha en intensiv diskussion. Tycker vi att det behövs mer eller mindre pengar till förskola och skola? Det ska bli intressant att se dem som går ut och ställer krav på skattesänkningar! Vi kan möjligen klara debatten

med era föräldrar på Norrmalm, men det är hela förutsätter att ni befinner er i opposition. Om ni skulle befinna er i majoritet skulle det vara en katastrof för er, om ni verkligen skulle genomföra de skattesänkningarna.

När det gäller barn med behov av särskilt stöd krävs det vissa klarlägganden. För det första är det så att i flera omgångar har man tillfört det som i början av 1990-talet kallades för barn med behov av särskilt stöd till de generella schablonerna. 50 procent av de pengar som då fördelades till barn med behov av särskilt stöd fördes in 1996 i samband med SDN-reformen. I det förslag som nu ligger här för vi in pengar från barn med behov av särskilt stöd in i den generella schablonen och höjer den. Det innebär att de 81 procent som går ut likformigt till alla elever ute i stadsdelarna inte ska användas likformigt ute i stadsdelarna, utan det ska ske en omfördelning. Man ska kunna klara behov för barn med behov av särskilt stöd inom ramen för de pengarna. Lika chans kräver olika resurser, också i fördelningen inom skolorna.

Vi vet i dag att det är svårare för en elev med särskilda behov att få sina behov tillfredsställda i de resurssvaga områdena. Varför skulle annars de resursstarka områdena protestera över att de får in elever från de resurssvaga områdena, som de avlämnande stadsdelarna menar är deras mest resursstarka elever medan de som tar emot dem säger att de är elever med jätteproblem? Det beror på att verkligheterna är så radikalt olika runt om i den här staden.

Den här debatten visar att de borgerliga ledamöterna uppenbarligen har god kunskap om situationen på Norrmalm och i Bromma, Östermalm och kanske ytterligare några stadsdelar – men ni har uppenbarligen inte god kunskap om situationen i Tensta, eller i Hässelby, eller i Farsta eller i Bagarmossen.

Jag tycker ni har glömt att ställa er frågan: Varför når då inte ytterstadsskolorna målen, varför är det inte fler elever där som når målen? Ni måste ställa er den frågan. Beror det på dålig pedagogik? Ja, det skulle man möjligen kunna hävda. Men har ni inte läst skolinspektörsrapporterna? Har ni inte besökt verksamheterna? Har ni inte sett att detta är några av våra absolut bästa skolor?

Eller är det så att ni anser att det är genetiskt svagare begåvade elever? Kanske är det som Mikael Söderlund sade i sitt första inlägg: Det är jättestora skillnader mellan stadsdelarna i dag – och det ska det vara!

Anförande nr 188

Borgarrådet Söderlund (m): Herr ordförande! Jag tycker borgarrådet Nilsson excellerar i vulgariteter nu. Att vantolka ett uttalande som handlar om att i Skärholmen får varje elev i genomsnitt 81 000 och på Norrmalm får man 49 000 och uttrycka det på det sätt som borgarrådet Nilsson nu gjorde, det tycker jag är under den värdighet som borde hållas i den här salen.

Nu, Erik Nilsson, ska jag fortsätta väldigt kort eftersom jag bara har 38 sekunder på mig. Jag tycker att du fortsätter att utvecklas mot en väldigt traditionell socialdemokrat, och det är väldigt tråkigt.

Här får vi också förklaringen till att ni har gjort om budgetordningen och skjutit upp hela budgetbehandlingen till i höst. Ni vill inte diskutera den – och jag förstår varför. Höjer man skatten som du gör, blir det också problem med ekonomin, det blir tvärstopp i Stockholm och man har minskande resurser att fördela. Det är precis vad det handlar om.

Det är underbart att Erik Nilsson för en gångs skulle inte kan använda sin vanliga retorik, herr ordförande!

Bara sex sekunder till, herr ordförande. Erik Nilsson fortsätter och påstår att vi aldrig är i olika delar av Stockholm. Typiska vulgärargument igen!

Du nämner inte Rinkeby, och jag förstår varför: Rinkeby åker ju dit i ditt system! Det visar bara hur orimligt det är. Det slår blint, fram och tillbaks på olika sätt.

Det finns noll trovärdighet i dina framställningar, och det är ett valsvek som trotsar allt förnuft.

Anförande nr 189

Borgarrådet N i l s s o n (s): Jaha, Mikael Söderlund, då missuppfattade jag dig. Du sade; Det är stora skillnader mellan stadsdelar, och så ska det vara. Du kanske menade att det är olika resurser, och så ska det vara – var det så man skulle uppfatta dig?

Men Mikael, det är också stora skillnader i resultat. Jag har inte uppfattat någonting från den borgerliga sidan som säger någonting annat än att ni tycker att så ska det vara. Vad är i sådana fall ditt förslag till hur vi kan utjämna förutsättningarna så att det inte är 20 gånger vanligare att en unge som växer upp i de fattigaste områdena misslyckas i skolan än en unge som växer upp i det rikare området?

Är det så att du tycker att det är fel, Mikael Söderlund, kanske ni skulle formulera ett alternativ till hur vi ska se till att det inte blir så olika resultat, hur vi kan se till att livschanserna blir lite jämnare fördelade i vår stad.

Anförande nr 190

E w a S a m u e l s s o n (kd): Man skulle också kunna fråga sig varför det inte redan i dag, eftersom vi har olika ersättning till stadsdelarna, har kunnat påverka utvecklingen i de här stadsdelarna. I stället föreslår ni nu som sagt ett system där Rinkeby får mindre, men du säger aldrig Rinkeby utan nämner bara Tensta och några andra.

Om det var så att det räckte med ett resursfördelningssystem, vore det ju en enkel lösning. Men nu är det inte så, utan det hänger på arbetssätt och arbetsformer, det handlar om förväntningar på elever och vilka krav man kan ställa på eleven med kompetenta, utbildade lärare. Det är sådana saker vi måste titta på, inte bara spika oss fast vid tron att den ena kronan hit eller dit är det som förändrar det hela.

Vi har redan i dag ett resursfördelningssystem som ger olika mycket till stadsdelsnämnderna.

Anförande nr 191

Borgarrådet N i l s s o n (s): Det är en rimlig fråga Ewa ställer: Vi fördelar redan om i det gamla systemet, varför löser det inte problemen? Jo, bland annat därför att du har en permanent segregationsmekanism. Du har en elevomsättning som ligger på runt 40 procent i de fattigaste områdena, där det systematiskt är de mest resursstarka eleverna, från de familjer som är mest etablerade i Sverige, som flyttar därifrån in mot mer svensktäta områden och in mot innerstaden.

Det finns möjligheter att göra någonting åt det, men inte utan att upphäva valfriheten. Jag tror att valfriheten är väldigt viktig. Då måste man i stället försöka styra med resurser och styra med utveckling.

Det snabbaste och effektivaste sättet att få upp skolresultaten i våra mest utsatta områden är att säga att de resursstarka eleverna som går där måste gå kvar där. Då skulle vi ha väsentligt mycket bättre betyg. Det är svårt att nå bra resultat i en skola där 40 procent av eleverna som började i klassen på hösten inte finns kvar där under våren. Den situationen har du inte på Norrmalms skolor, det kan jag garantera.

Du säger att vi måste satsa på kompetenta och utbildade lärare. Är det din uppfattning att vi har sämre lärare i våra mest segregerade områden? Jag måste fråga dig om du tycker det, Ewa Samuelsson.

Anförande nr 192

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): Erik Nilsson, du säger att man ska styra med resurser. Det kan faktiskt också innebära att man ger ökade resurser till områden som behöver det. Jag tror inte du vet vad det är för någonting.

Ju mer som läggs in i den generella schablonen, desto större är riskerna att barn med särskilda behov inte får det stöd som de behöver – och som de hade kunnat få om det hade fungerat med de öronmärkta pengarna.

Med de föreslagna resursfördelningarna till särskolan och till elever med fysiska funktionshinder inser jag att ni faktiskt inte bryr er om hur de här elevena har det! Alla era resursfördelningsförslag innebär stora nedskärningar för just de mest behövande barnen, oavsett var de bor, Erik. Sedan må du prata hur mycket du vill med din långa svada och dina vackra ord, men du satsar banne mig inte ett öre på de ungarna som behöver det mest!

Anförande nr 193

Borgarrådet N i l s s o n (s): Det var ett fantastiskt uttalande från dig, Inge-Britt Lundin! Du pratade mot de generella schablonerna, mot den fördelning som baserar sig på antalet elever.

Får jag fråga dig: Var du med under förra mandatperioden? Vad var det ni gjorde? Jo, ni sade: En elevpeng, lika för alla, ska skickas ut. Vi ska schablonstyra, inga särskilda behovsresurser ska fördelas om i systemet.

Vi har under den här mandatperioden ökat andelen resurser som fördelas till skolan som fördelas på andra sätt än en peng som är lika för alla.

Du har inte möjligen pratat med din partikamrat Jan Björklund? Han drev motsatt politik: en elevpeng, lika för alla, ska fördelas ut på enheterna. Han brydde sig inte om de resurssvaga, det kan jag tala om för dig!

Anförande nr 194

H å k a n W a h l é n (s): Herr ordförande! Mats G. Nilsson efterlyste att jag skulle komma upp, och jag gör gärna som Mats vill om jag kan.

Mats G. Nilsson nämnde ett uttalande som antogs av en enig stadsdelsnämnd i Kungsholmen och beskrev det som att vi sade att systemet var orimligt. Så var det nu inte; det hade nog inte jag ställt upp på. Jag har här uttalandet ordagrant. Det är bra om ni skärper era semantiska förmågor nu och lyssnar:

”Kungsholmens stadsdelsnämnd vill återigen peka på de orimligt negativa konsekvenser det föreslagna resursfördelningssystemet får för Kungsholmens skolor.”

Jag var glad att vi kunde enas om det, för det här innebär ju ingen kritik av systemet, bara de konsekvenser som vi såg. Vilken nämndledamot i vilken nämnd som helst skulle inte reagera om man befarar att man får lite mindre pengar att röra sig med? Det är ju helt naturligt.

Det har också nämnts att en stor opinion skickar en massa mejl. Jag har räknat ihop att jag har fått mejl från fyra stycken föräldrar på en av Kungsholmens fem grundskolor. Värre folkstormar har jag ridit ut tidigare.

Det är nämligen så att vi socialdemokrater på Kungsholmen står för en skolpolitik som bygger på ett solidariskt ansvar för alla barns möjligheter till goda resultat i skolan. Enkelt uttryckt betyder det att de barn som kräver mer resurser för att klara sin skolgång med bästa möjliga resultat också ska ha tillgång till dessa resurser.

Tyvärr är Stockholm i vissa delar en segregerad stad, och det märks inte minst i skolan. Vi vill inte att barn i Stockholm ska växa upp under orättvisa villkor, beroende av deras sociala förhållanden eller var de bor. Därför förespråkar vi en fördelning av skolans resurser efter elevernas behov.

Vi vill inte se ett Stockholm där segregationen skapar olika förutsättningar för barnen redan under deras första skolår. Vi vill se ett Stockholm där alla barn får goda förutsättningar för en positiv utveckling och ett gott liv, både under uppväxten och i vuxenlivet.

Och vi tar på oss ansvaret för att de barn som har behov av särskilt stöd kommer att få de resurser de behöver för att på bästa sätt klara sin skolgång. Vi tar också på oss ansvaret för att alla barn i Kungsholmens skolor kommer att få en bra utbildning med bibehållen kvalitet.

Vi vill ett rättvisare Stockholm. Därför står vi för en traditionell socialdemokratisk politik, som bygger på solidaritet människor emellan.

Bifall till kommunstyrelsens förslag!

Anförande nr 195

M a t s G . N i l s s o n (m): Tack, Håkan. I mina anteckningar har jag skrivit ”orimliga konsekvenser”, och jag hoppas att det var det jag också sade. Det var också konsekvenserna som jag diskuterade, inte själva systemets uppbyggnad.

Jag uppskattar att du vill ta ansvar. Då hoppas jag också att du har en ansvarsfull linje när vi har valrörelse 2006, för hitintills har jag inte hört någon protest eller att du har satt dig emot någonting av alla de sätt som Kungsholmen har drabbats. Jag vet inte om det finns en borte gräns för hur mycket vår stadsdel kan drabbas innan du sätter klackarna i marken, men jag hoppas också att du förmedlar det i valrörelsen 2006 så jag slipper att göra den ensam.

En sista fråga – du har en replik på mig. Förklara: Vad har du gjort för att förändra det här systemet? Det har du lovat människor, som du har tittat rakt in i ögonen. Det är möjligt att jag har kommunicerat med fler än vad du har, men dessa människor är oerhört intresserade av vad du ska göra just nu i kväll.

Anförande nr 196

H å k a n W a h l é n (s): Jag kan bara säga till Mats G. Nilsson att jag har meddelat dels de föräldrar som var närvarande på Kungsholmens stadsdelsnämnd, dels dem som har mejlat mig – vilket till 50 procent är samma personer – min inställning, som var precis densamma som jag nyss redovisade från talarstolen. Den står jag för även i valet 2006.

Anförande nr 197

E w a S a m u e l s s o n (kd): Ordförande, fullmäktige! Jag vet inte hur många gånger det har upprepats i salen här i kväll att lika chans kräver olika resurser. Det är vi ju överens om, och därför hade vi redan under förra mandatperioden stora skillnader i resursfördelningen till de olika stadsdelsnämnderna, och inte minst när det gällde barn med behov av särskilt stöd fördelades det olika.

I det förslag som nu finns, med tilläggschablonen, finns det risk för att minoriteter drabbas. När man inte öronmärker pengar till minoriteter, äts det gärna upp av andra.

Därför undrar jag över att Håkan säger sig ha ingen kritik av resursfördelnings-systemet, bara av dess konsekvenser. Kan du förklara det för mig?

Anförande nr 198

H å k a n W a h l é n (s): Fullmäktige och ordförande! Det är ju bra att jag får röra lite på mig, för jag sitter nästan hela dagarna.

Vi måste, som det har sagts tidigare, skilja på att schablonerna i resursfördelnings-systemet inte är detsamma som budget. Det är väldigt viktigt att hålla isär.

Jag vill också säga, när det gäller öronmärkta pengar, att jag, som har varit med i stadsdelsnämnderna sedan vi startade, väldigt mycket uppskattar att det inte är så mycket öronmärkta pengar för då blir vi bara transportkompani för pengar som skickas ut: ”Det här ska ni ha till det, och det här ska ni ha till den verksamheten”. Det här är en demokratisk process, som vi måste hantera. Jag tycker att det är en stor fördel om stadsdelsnämnden har ett stort inflytande över sin egen budget.

Anförande nr 199

M a r g a r e t a B j ö r k (m): Ordförande, fullmäktige! I det här utlåtandet står det att man ska tydligare ta hänsyn till barns livsvillkor. Man har en förhoppning att det nya systemet ska ge stadsdelsnämnderna större möjligheter att använda resurserna utifrån de behov som barn och unga har, men också att det ska finnas möjligheter att fördela resurserna olika mellan förskolor och skolor beroende på var behoven av de extra resurserna är störst.

I den stadsdelsnämnd där jag är aktiv, Katarina-Sofia, kommer vi att förlora 6,1 miljoner eller, uträknat per barn, 1 159 kronor. I verkligheten ser det ut så, att antingen lägger vi ned halva högstadiet på Katarina Norra skola, eller ett fyraavdelningsdaghem, eller alternativt ytterligare ett och ett halvt barn på varje avdelning, eller 18 färre lärartjänster på förskolan eller 15 på skolan. Tittar man bara på förslaget om förskolan, där vi förlorar mest av alla, är det 3,7 procent vilket innebär 0,6 barn fler på varje barngrupp och lägre lärartäthet.

Hur det här ska gå till förstår inte jag. I år *kanske* vi klarar budgeten inom barn och ungdom – för övrigt gör vi ju inte det och har väl aldrig gjort det med den nya majoriteten – men i så fall tack vare överskottet från 2002 och överskottet från 2003, inklusive Kommunals strejk.

Det konto som vi har för barn med behov av särskilt stöd ligger 6,3 miljoner back, och av det får ju skolorna själva betala 5 miljoner via pengan.

Vad säger då majoriteten till de resursstarka föräldrarna, som vi uppenbarligen har i vår stadsdel? Om vi läser vad man har sagt lokalt när man skulle svara på remissen, håller majoriteten med vår förvaltning: ”De besparingar som det föreliggande förslaget till översyn av resursfördelningen skulle medföra måste därför framför allt beröra personalkostnaderna.” Detta har majoriteten instämt i, men dessutom har man i sitt yrkande sagt så här: ”Vi delar förvaltningens oro beträffande fördelningsmodellernas konsekvenser för verksamheten i Katarina-Sofia när det gäller barn och ungdom samt stadsmiljö.” Lite längre ned skriver man så här: ”Samtliga stadsdelar i staden måste dock ha de grundläggande resurser som krävs för att bedriva verksamheten till fullgod kvalitet och enligt kommunens intentioner, till exempel beträffande barngruppernas storlek. Det är inte möjligt att genomföra detta i

Katarina-Sofia, om resurserna för barn och ungdom minskas enligt den föreslagna modellen.”

Därför vill jag förstås fråga Ann Mari Engel, som är ordförande i stadsdelsnämnden: Vad tänker du säga till de så kallade resursstarka föräldrarna? Jag trodde ändå att det handlade om barnen som har behov som vi måste hjälpa till med.

Anförande nr 200

A n n M a r i E n g e l (v): Margareta Björk, det finns en viss relation mellan föräldrar och barn, som du kanske har hört talas om.

Det är naturligtvis så att varje stadsdelsnämnd uttrycker en viss oro. Vi kan dela förvaltningens oro beträffande konsekvenser för vår verksamhet, om man genomför en nedskärning. Men nu är det ju inte budgeten vi diskuterar, Margareta, och det vet du. Jag kan hänvisa till ett särskilt uttalande från Vänsterpartiet i den här frågan, där vi särskilt framhåller – vilket ni inte verkar ha förstått på den kanten – att hur stora resurser som fördelas till stadsdelsnämnderna avgörs i höstens budgetförhandlingar. Det står också: ”Vår målsättning är att inga barn ska drabbas av några försämringar jämfört med nuvarande budget.” Det ansluter till det som du var så vänlig att läsa upp som vår majoritet sade, att vi naturligtvis tycker att det bör finnas en grundresurs för alla barn i staden, men sedan tycker vi att vissa barn behöver ytterligare mycket större resurser, och det är barnen i utsatta områden. Det är en viktig fråga för att komma till rätt med ett av de största problemen i staden, nämligen segregationen.

Anförande nr 201

M a r g a r e t a B j ö r k (m): Men, Ann Mari Engel, ni har ju inte klarat av budgeten inom barn och ungdom under de här åren som har gått. Det har ni bara gjort tack vare att det har varit överskott från 2002 och från 2003 – men det har ni ju redan nu nästan gjort av med. Hur ska ni då kunna klara budgeten sedan, om ni inte lyckas få särskilda satsningar i form av väldigt mycket mera pengar? Det tror inte jag att ni kommer att få. Det är inte vad stadens ekonomi visar.

Anförande nr 202

Borgarrådet N i l s s o n (s): Margareta, jag har inte den exakta siffran här för Katarina-Sofia, men om jag kommer ihåg det hela rätt så handlade det om en förändring på mindre än 1 procent negativt för Katarina-Sofias del. Du räknar upp konsekvenser och frågar hur i hela friden detta ska gå till.

Det budgetförslag som du har röstat för, Margareta Björk, innefattar ett besparingsbeting på utbildningssektorn – utbildningsnämnden, förskola, grundskola och gymnasieskola – på 379 miljoner kronor. Det är 3 procents besparing. Om du tycker att det som du läste upp var omöjligt och inte förstår hur det ska gå till, kan du då förklara för väljarna hur det ska gå att göra samma sak tre gånger om, med era skattesänkningar? Är det möjligare att göra, Margareta Björk?

Anförande nr 203

M a r g a r e t a B j ö r k (m): Erik Nilsson, du glömmer bort att vi har ett helt annat system i botten. Vi vill ju att pengarna ska gå direkt ut till verksamheterna och inte passera stadsdelsnämnderna. Det är ju där man har möjlighet att omfördela pengarna på ett sätt som kanske inte kommer barnen till godo.

Jag vill också påpeka att vi när vi hade majoritet förra mandatperioden särskiljde pengarna för barn med behov av särskilt stöd och höjde dem väsentligt. Bara i min egen stadsdel fick vi 33 procent mera pengar för barn med behov av särskilt stöd.

Avskaffa stadsdelsnämnderna och låt pengarna gå direkt ut till verksamheterna, så kanske vi också kan ge mera pengar för barn med behov av särskilt stöd.

Anförande nr 204

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (mp): Från Miljöpartiet vill vi säga till alla oroliga på Katarina-Sofia att vi hoppas kunna tillföra mer resurser 2005 än det som det nya resursfördelningssystemet är framräknat på, nämligen årets budget.

Anförande nr 205

A b i t D u n d a r (fp): Några stadsdelar har nämnts här. Jag tillhör också en av de stadsdelar som förlorar på systemet, nämligen Hägersten. Hägersten kommer att förlora 11,4 procent på barn och ungdom. Totalt kommer det att bli 1,7 procent. I kronor blir det ungefär 10 miljoner, om jag minns rätt. Redan i dag går Hägersten back med 25 miljoner. Inom Hägerstens stadsdel kommer det naturligtvis i sin tur att påverka de skolor som ligger i vad som traditionellt brukar kallas arbetarklass-områden, som Fruängen och Västertorp.

Nu undrar jag: Hur ska vi klara av det, när vi redan har så dåligt ekonomiskt? Jag är helt övertygad om att detta kommer att skapa ytterligare problem för både Fruängens skola och Västertorpsskolan, till exempel.

Härom dagen hade vi nämnd, och det kom en hägerstensbo. Hon arbetar i Skärholmen som lärare, men hon bor i Hägersten med två barn. Hon ställde frågan: "Var går gränsen? Jag blir orolig för att mina barn kommer att få dålig service och mindre resurser." På grund av ekonomiska svårigheter hade vi redan beslutat att lägga ned parkleken, till exempel. Där hon arbetar har man däremot utifrån socioekonomiska skäl utsikt att få mer pengar.

Ja, var går gränsen? Det är precis vad det här handlar om. Konsekvenserna av det här tänkandet kommer att innebära att grupper ställs mot varandra.

Om det var så enkelt att man skulle lösa Rinkebys, Tenstas eller Akallas problem med de här pengarna, hade jag gärna ställt upp på det. Som många har sagt har det alltid funnits socioekonomiska beräkningar. En medborgare i Rinkeby kostar ungefär 41 000, tror jag, medan en normal kostar 16 000. Men det löser ju inte problemen!

Det är därför konsekvenserna av det här synsättet i samhället för invandrare innebär att man betraktas som ett problem och görs till ett offer.

Jag blir ännu mer upprörd över att mina barn i kommunala dokument kommer att beskrivas som mindre begåvade på grund av min fru och jag är utrikes födda. Jag vänder mig till alla utrikes födda ledamöter: Känner ni igen den bilden? Är era barn mindre begåvade för att ni är invandrare?

Detta är inget annat än snack om genetik. De problem som invandrare har i det svenska samhället bygger på det synsätt som Erik Nilsson i massmedia och här inne gör gällande. Den retoriken håller inte, verkligheten är en helt annan. Jag känner många invandrare, Erik, och jag besöker Rinkeby dagligen.

Anförande nr 206

Borgarrådet Nilsson (s): Nej, Abit, det är inte så att jag tror att de är mindre begåvade. Tvärtom är det så att med den politik som ni står för blir slutsatsen den, eftersom det är så att det i mer invandratäta områden är färre som når skolans mål. Om ni anser att det inte har att göra med resursfördelning eller våra möjligheter att möta olikheter i förutsättningarna, måste det ju på något sätt handla om någon form av genetik, och det vänder jag mig mycket starkt emot.

Det vi däremot vet är att elever som inte har svenska språket som sitt modersmål behöver mer stöd, både på modersmålet och svenska språket, för att de ska få förutsättningar att lära sig lika mycket. Jättemånga elever misslyckas i matematik i våra skolor i dag, inte på grund av att de är matematiskt obegåvade men därför att de inte har hunnit få ett språk som är tillräckligt väl utvecklat för att hänga med i begreppen.

Och eftersom det är så, måste vi våga styra resurser efter behov – just därför att människor är i grunden lika, just därför att man inte är mindre begåvad om man kommer från ett annat land eller om man bor i ett fattigt område.

Resultaten ser sådana ut i dag. Det är det vi måste ändra på!

Anförande nr 207

Abit Dundar (fp): Ja, det vet jag också, men jag tycker att du förvränger verkligheten. Vi i Folkpartiet har alltid tagit med i beräkningen att man har olika förutsättningar. Alla ska få möjlighet utifrån sina förutsättningar.

Vad jag vänder mig emot är att man gör en schablonbild av att skolans problem kan lösas isolerat från det samhälle skolan befinner sig i. Arbetslöshet och utanförskap är också viktiga problem, som i sin tur påverkar elevernas situation. Här borde man lägga fokus, men det gör ni inte när ni försöker lösa problemet på ert sätt. Ni har hållit på med det i årtal men det har misslyckats totalt. Arbetslösheten är fortfarande högre och utanförskapet är större än i andra länder när man jämför invandrarnas situation. Ni tror att man kan lösa problemen med olika jippon. Det är därför jag är emot det.

Anförande nr 208

M e h d i O g u z s o y (v): Jag vet inte riktigt, men jag känner mig inte dum när man modifierar kriterierna för att fördela resurserna bättre. Jag känner mig inte dum på grund av att jag råkar vara en invandrarförälder och mina barn när de i en framtid börjar skolan kommer att få ökade resurser.

Kommunikation är det viktigaste verktyget för att lyckas i samhället. Det gäller också i skolan. Kan du inte språket så kan du inte nå framgång i skolan heller. Och är man invandrare så är man kanske per automatik inte lika duktig i svenska språket, som man är nog så beroende av.

Anförande nr 209

A b i t D u n d a r (fp): Jag kom till Sverige när jag var 20 år, i dag är jag 46. Men problemet är att man fortfarande utgår från att invandrare inte kan. Det svenska samhället ser annorlunda ut nu. Det är inte något kollektivt tänkande som kommer att lösa problemen. Jag känner många invandrabarn som är jätteduktiga och har helt andra yrken, men fortfarande utgår man från att de ska ha problem.

Jag menar att det är fel på det synsättet. I stället ska människor vara stolta över det de är, men kommunala dokument gör dem till offer, vilket i sin tur leder till det synsätt som präglar hela det svenska samhället. Det är det jag vänder mig emot.

Ni får tänka på konsekvenserna. Jag tror att det blir invandrare som får betala priset, när man gör slagträ av invandrarna. Man räknar upp socioekonomiska faktorer, familjebakgrund, utbildningsnivå – och sedan lägger man till utrikes födda! Hur kan du förklara det för mig?

Anförande nr 210

H e l e n J ä d e r l u n d E c k a r d t (fp): Jag måste börja med att säga att jag börjar bli lite irriterad. En grundbult i liberal skolpolitik – inklusive Jan Björklunds – har alltid varit att alla barn ska ha lika livschanser. Det handlar om att man ska få med sig kunskaperna, just för att kunna uppnå detta. Detta har hela tiden gått rakt igenom hela vår skolpolitik.

Vi har varit oerhört kritiska mot Socialdemokraterna, som har drivit Sveriges skolpolitik under många år och inte lyckats. Vi ser på resultaten att barnen inte får med sig kunskaperna. Väldigt många hoppar av gymnasieskolan. Allt det här leder till utsatthet.

Därför blir jag oerhört irriterad när ni står här och säger att Jan Björklund inte vill satsa extra resurser till skolor, för det är precis vad som är fallet. Vi står för en sådan politik, och i dag har vi också en fördelning efter socioekonomiska faktorer, det vet du mycket väl.

När vi tittar på fördelningarna vet vi att Rinkeby har 11,7 lärare per 100 elever, medan Östermalm har 6,6 lärare per 100 elever. Det tycker vi är riktigt, det ska vara så för att de mest utsatta eleverna ska få stöd – och de ska få stöd mycket tidigare än vad de får i dag. I dag fungerar inte det här i svensk skola, utan många elever går

igenom grundskolan och först i åttan eller nian börjar man upptäcka att det inte har gått bra och att de inte har med sig baskunskaperna. Där kommer utsattheten.

Därför är vi så kritiska mot socialdemokratisk skolpolitik.

Ni tror säkert att det här resursfördelningssystemet ska rätta till skillnaderna i resultat, men tyvärr tror jag inte att det är så enkelt. Fördelningen finns redan i dag. All forskning visar på att det är många andra saker vi måste genomföra just i skolpolitiken: lärarkompetensen, se till att läraryrket blir attraktivt, arbetssätt och att man utgår från varje individ, mer svenskundervisning och inte minst uppföljning av elevernas kunskaper. Där är jag oerhört kritisk mot Erik Nilsson och Socialdemokraterna, som har tagit bort Stockholmsproven som vi införde just för att hitta eleverna tidigt och kunna sätta in de resurser som vi pratar om. Samma sak med närvaro och skolk, det har ni också slopat fast man vet att det är just när barnen börjar skolk och inte är närvarande utan börjar skolk på grund av olika problem som de ska fångas upp direkt för att kunna fullgöra sin skolgång.

Vi är oerhört kritiska. Ni kan ta ännu mer resurser och omfördela – men ändra skolpolitiken, annars kommer ni aldrig åt de här problemen!

Jag stöder verkligen yrkandet om återremiss. Vi måste ha en konsekvensbeskrivning. Hur drabbar det här barnen ute i stadsdelarna? Det låter på er som om det finns ett överflöd ute i skolorna, men det är oerhört kärt för barnen. Vet ni hur det ser ut? Vilka konsekvenser kommer det här att få? Det kommer att drabba de mest utsatta barnen.

Anförande nr 211

Borgarrådet N i l s s o n (s): Men Helen, om det är så att ni förstår att man inte ska ha en likformig resursfördelning, varför gjorde ni resurstilldelningen mer likformig under er förra mandatperiod, varför var det en ökande andel av skolans resurser som fördelades med en elevpeng som var lika för alla i stället för att styra resurserna mer efter behov, i så fall?

Du har rätt i en sak: det är många andra saker som behöver göras för att förbättra resultaten och bättre nå målen. Varför ansluter ni er inte till det som forskningen säger är väldigt viktigt, till exempel tvåspråkiga elevers kunskapsutveckling där man använder både modersmålet och svenska språket? Varför står ni där som kunskapsfientliga motståndare till stöd på modersmålet, när forskningen är fullständigt entydig på den punkten?

Du återkommer till frågan om lärarkompetens. Jag måste ställa frågan: Är det så att ni anser att problemen i de resurssvaga områdena är att lärarna har för dålig kompetens där, är det förklaringen till de dåliga resultaten? Jag har inte den uppfattningen. Min uppfattning är att man har hög kompetens och i högre utsträckning tillämpar ett individualiserat arbetssätt, som jag tror att vi är överens om att man behöver.

Ändå ser resultaten ut som de gör.

Anförande nr 212

H e l e n J ä d e r l u n d E c k a r d t (fp): Den sista frågan var så låg. Jag tror faktiskt att lärarna förstår vad jag menar.

Det är helt riktigt som du säger att vi vill att resurserna går direkt ut till barnen. De ska inte fastna på vägen. Det nya resursfördelningssystemet medför en ännu större risk för att resurserna går till annat än till barnen.

Anförande nr 213

Borgarrådet S ö d e r l u n d (m): Man får vänta länge mellan varven här, herr ordförande!

Det har varit en intressant debatt. Jag vet att han uppfattas som något av ett högerspöke i gruppen och har en alldeles för borgerlig bakgrund, och ända till i kväll trodde jag att Erik Nilsson hade lite liberal fernissa kvar och att det låg någon sanning i detta, att du faktiskt hade liberala böjelser och var intresserad av att skapa rättvisa villkor, att du trodde på en ny skola och att det fanns någon sorts tanke om att det går att förbättra villkoren.

Men i kväll försvann den sista fernissan. På nästa möte kommer arbetarkommunen att ställa sig upp som en man eller kvinna och jubla och hurra över Erik Nilssons totala nedfall rakt ned i det svarta hål av gamla socialistiska dogmer, floskler och gammaldags tänkande där man inte kan klara sig själv med sitt skolarbete utan måste ha hjälp av Erik Nilsson i Stadshuset på Kungsholmen – samme man som återinför flumskolan, som säger nej till friskolor på varenda utbildningsnämnd, som är med och lägger ned Livstycket, som på olika sätt stoppar och hindrar nya förskolor och eldsjälur från att se till att arbete lönar sig, för nya företag och minskat socialbidragstagande, samme man som ständigt bekämpar denna utveckling har nu i kväll tagit ännu ett steg genom att föreslå det som – vilket är rätt fantastiskt – enligt valprogrammet kallas ”en resursförstärkning”. Det är väl det Orwellska nyspråket som den socialdemokratiska gruppen ägnar sig åt varje månad, att kalla någonting som är nedskärning för någon sorts upprustning. Ingen håller med om det.

Med visst allvar måste man se på de förslag som läggs i kväll. Det är klart, man kan hålla på och hela tiden hänvisa till budgetförhandlingen, som man har skjutit upp ända in i det sista. Nog skulle man vilja vara en liten fluga på väggen och höra hur det går till där inne! Det har man skjutit upp så länge det bara går för att kunna köra det här resursfördelningssystemet och annat i kväll och nästa gång vi träffas.

Nej, vi går inte på de här bluffarna, Erik Nilsson och ni andra. Det är samma gamla handfallna totala aningslöshet om vad elever behöver och vad stadsdelarna behöver. För hundra år sedan hade ni åtminstone någon pejl, då handlade det om att alla skulle ha samma rätt. Nu ska en dyslektiker vid Odenplan inte längre ha samma rätt, det är ju vad det handlar om. Det är den gamla klasskampen som är i gång igen, det är här man ser möjlighet att vinna nästa val – men det kommer ni inte att göra, det kan jag garantera, inte med den här visan!

Ordförande! Det finns inget försvar för de djupt orättfärdiga förslag som läggs i kväll. De ska bekämpas, om de så ska förhållas genom återremisser, överklaganden

eller vad ni vill. Jag kommer att prata med varenda odenplanbo, varenda människa i Hägersten, i Älvsjö och i alla andra stadsdelar som jag regelbundet besöker – inte minst Rinkeby, där jag brukar ha heldagsbesök och där jag inte tror att man känner igen Erik Nilssons bild av verkligheten.

Det här ska stoppas, herr ordförande. Förslaget ska bekämpas och vi kommer att fortsätta göra det ända till nästa val.

Anförande nr 214

Borgarrådet N i l s s o n (s): Mikael Söderlund, jag vet inte vad som innefattas i begreppet ”liberal fernissa”, men om det var sådant tramseri som du hävde ur dig är jag bara glad att tappa den liberala fernissan! Jag kan leva med det.

Det som är det vägledande för mig – och den som känner mig sedan många år vet att det har varit det hela tiden – handlar om att jag ser grundläggande orättvisor i samhället. Jag ser att barn och ungdomar inte har lika möjligheter att forma sitt eget liv.

Det skulle möjligen kunna vara en liberal idé, om det fanns några liberaler kvar, att säga att det inte är föräldrarnas arv som ska vara avgörande för det egna livet, utan det är den egna personligheten som ska få utvecklas. Det ska inte vara föräldrarnas ekonomi, etniska bakgrund eller utbildningsnivå som avgör hur det går för mig i mitt liv. En dyslektiker som bor i Rinkeby ska ha lika stor chans som en dyslektiker som bor i Östermalm.

Bifall till kommunstyrelsens förslag!

Anförande nr 215

Borgarrådet S ö d e r l u n d (m): Herr ordförande! Jag tycker Erik Nilssons första två år som skolborgarråd har kantats av någon sorts välvilja, kombinerad med – hur var det Inge-Britt uttryckte det? – yxan. Regelbundet kommer en sorts välvillig svada på sammanträdena.

Någon ställer sig upp och berättar för mig: På vilket torg stod Erik Nilsson före valet och berättade att det skulle dras ned 20 miljoner i Bromma? Var fanns Erik Nilsson och berättade på Kungsholmen och berättade att det skulle minskas med 6–8 miljoner där? Kom nu fram ur era hålor! Erkänn att ni är några av de största hycklare man kan träffa på i politiken! Hur kan man över huvud taget stå här med någon stolthet i behåll, när man för en politik som går helt på tvärs med den man gick till val på? Det är en lång rad av brutna vallöften vi har kunnat se.

Det är inte trovärdigt, Erik Nilsson.

Jag tror att det finns en och annan liberal kvar, och jag tycker vi håller fast vid liberala värderingar. Vi hade velat se, Erik Nilsson, att du ändå hade hållit fast vid några ja till friskolor, ja till Livstycket och försökt entusiasmera några eldsjälar att driva verksamhet i den här staden. Men du är helt nere i det svarta hålet av

socialistiskt tänkande på individen: ”De klarar sig inte själva. Gör ingenting – jag kommer med tusen kronor till!”

Anförande nr 216

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (mp): Jaha, det var ytterligare en moderat som vet hur nästa års budget kommer att se ut. Här fick vi höra mera sifferexercis om exakt hur det kommer att bli i vissa stadsdelsnämnder.

Visst är det så att det behöver utvecklas pedagogiska metoder, och visst är det så att det behövs mycket mera av samverkan mellan olika professioner och en massa andra förslag också. Men det behövs också att man tillför resurser på områden, på platser och för personer och barn som behöver mer resurser än vad de får tillgång till i dag. Det kan faktiskt hända ibland i politikens värld att man inte behöver välja antingen– eller utan mellan varven kan ta både–och.

Självklart är det här en del av allt som behöver göras för att förbättra möjligheterna för så många som möjligt av eleverna i Stockholm, helst alla, att nå de uppsatta målen. Det här är ett steg, men självklart finns det också många andra metoder att arbeta fram.

Men det är naivt att tro att det inte behövs mer resurser till dem som behöver dem bäst. Det är lika naivt att tro att man vet exakt hur nästa års budget ser ut. Det känns lite dammigt att ändå fortsätta en argumentation där man räknar på en gammal budget för att se vad som kommer att hända i och med det här resursfördelnings-systemet.

Anförande nr 217

I n g e r S t a r k (v): Eftersom det nu blir en återremiss, kommer vi ju att få debattera detta igen. Det ska bli väldigt kul.

Jag skulle nu vilja återigen trycka på att i de resurssvaga stadsdelarna når 40 procent av eleverna inte målen, och i de resursstarka stadsdelarna är det endast 2–3 procent som inte når målen. Hur förklarar ni det? Vad vill ni i oppositionen göra för att förändra det här? Mikael Söderlund, du vill sänka skatten. Hur ska ni både kunna sänka skatten och komma till rätta med de stora skillnader som finns mellan olika stadsdelar?

Det är ju inte så att skolorna i Tensta, Skärholmen och Farsta är dåliga. Vi har bra skolor i Farsta, det vet jag. Trots detta är det alltför många barn som inte når målen i Farsta. Vad ska vi göra åt det? Det skulle jag vilja ha ett *seriöst* svar på.

Bifall till kommunstyrelsens förslag!

Anförande nr 218

A b e b e H a i l u (s): Ordförande, kommunfullmäktige! Jag tycker att oppositionspartierna ska se till att de stadsdelar som de påstår är missgynnade enligt de nya förslagen ändrar sin bostadspolitik så att fler nyanlända flyktingfamiljer

hamnar i de stadsdelarna. För Rinkeby och Tensta skulle vi vara glada om vi kunde fördela både arbetsbörda och resurser.

År 1999, 2000, 2001 och 2002 – fyra år i rad – hamnade hundra procent av flyktingar som anlände till Stockholm i Rinkeby, kanske i Tensta och Kista. Siffrorna kommer från USK. Fortfarande har jag inte fått uppgifterna för 2003 och 2004.

Om hundra procent av flyktingfamiljer anländer till Rinkeby, är det inte självklart att vi också ska få extra resurser? Ser ni till att de stadsdelarna ändrar bostadspolitiken och att de också tar hand om flyktingbarn, så ska ni självklart också få resurser. Vi från Rinkeby är glada att både dela på bördan och dela på resurserna.

Jag tror inte att det finns något parti i den här salen som är emot att Sverige eller Stockholm tar emot flyktingar – bara de inte blir grannar. Det är precis som med bostadsbyggandet i Stockholm: Bygg – men inte här!

Anförande nr 219

E w a S a m u e l s s o n (kd): Jag försöker läsa vad ärendet handlar om: Översyn av resursfördelningssystem till skolor och förskolor.

Abebe, jag undrar bara en sak. Rinkeby får mindre resurser genom det här resursfördelningssystemet. Utifrån det du nu står här och säger har ni stort behov för att ni tar emot så många flyktingar. Att så många kommer till er på grund av bostadssituationen är en sak, men hur ska ni då klara er med mindre resurser? 4 miljoner mindre räknar man med att ni ska få enligt det här resursfördelningssystemet.

Anförande nr 220

A b e b e H a i l u (s): Det är helheten som vi ser, och vi är nöjda med helheten från Rinkebys sida.

Som jag sade, långsiktigt vill vi gärna att ni delar bördan med oss och att också de andra stadsdelarna tar hand om flyktingfamiljer och flyktingbarn. På det sättet får vi också mindre resurser.

Anförande nr 221

I n g e - B r i t t L u n d i n (fp): Ordförande, fullmäktige! Som en sann socialliberal – en riktig sådan, av varken vänster- eller högerfärg – som företräder invånarna på Norrmalm, skulle jag vilja veta vad ordföranden på Norrmalm tycker om det här förslaget från vänstermajoriteten. Jan Valeskog, du har inte deltagit i den här debatten över huvud taget. Tycker du förslaget är bra? Tycker du som Håkan Wahlén från Kungsholmen att systemet är bra men konsekvenserna är dåliga?

Det vore bra att få veta vad du tycker. Jag tror att invånarna på Norrmalm är ganska intresserade av att ha en ordförande som vågar stå för sina åsikter.

Anförande nr 222

Jan Valeskog (s): Mer än gärna! Vi har den fördelningen att det är borgarrådet som svarar på frågorna, men självklart kan jag ta Norrmalmsperspektivet, som jag som du vet också har gjort i nämnden i den här frågan. Jag kan säga samma sak nu som jag gjorde på nämndsammanträdet när frågan var uppe sist. De frågetecken som kom upp – som också finns med i handlingarna – har vi i princip alla fått uträtade.

Det handlar om dels de socioekonomiska aspekterna, nämligen att den sociala segregationen faktiskt har förändrats under åren, och självklart ska man då också förändra fördelningssystemet. Det handlar om det statistiska underlaget och den jämförelse med Östermalm som finns med i skrivningarna. Också det frågetecknet har vi fått uträtat.

Till slut måste jag säga att jag förvånas när jag hör den här debatten. Ordet hyckleri har använts flitigt. Jag tycker nästan att det är hyckleri, när man vet att hela den borgerliga sidan vill sänka skatten med 50–55 öre, som handlar om mellan 40 och 60 miljoner för till exempel Norrmalm – oerhört mycket pengar, oerhört negativa konsekvenser. Då tycker jag att det är hyckleri att klaga på de här nivåerna!

Anförande nr 223

Inge-Britt Lundin (fp): Frågorna är uträtade, säger du, Jan. Med andra ord tycker du då att de frågor som vi har haft om resursminskningarna på Norrmalm är klara? De kanske inte längre finns utan är ungefär som kärnkraften i Harrisburg? Jag börjar nästan tro att det är så det är.

Hyckleri snackar du om. Det är vad jag tycker du ägnar dig åt, Jan Valeskog! Du snackar om att du vill stötta barnen på Norrmalm, men du jobbar precis tvärtemot. Det här är ingenting annat än ett rent och skärt besparingsförslag, som kommer att drabba oerhört hårt.

Hur många barn ska du ha i barngrupperna på dagis i fortsättningen? Hur många barn ska du ha i klasserna på Norrmalm i fortsättningen, Jan Valeskog?

Sedan kan du gå upp och snacka om våra skattesänkningar – men vi klarar av både dem och att ha en bra skola!

Anförande nr 224

Lotta Edholm (fp): Herr ordförande! Jag tycker det finns två problem i den här debatten och i det här ärendet. Det ena är att man tar pengar ifrån de barn som har det ganska besvärligt, i stadsdelar som på ytan är ganska rika, och ger till andra stadsdelar. Det har redan förklarats från den andra sidan att så kommer det att bli. Bromma kommer till exempel att förlora 20 miljoner kronor.

Det andra problemet, som egentligen är ännu mer bekymmersamt, är att Erik Nilsson uppenbarligen själv tror att om man gör de här små, små skruvningarna i systemet så kommer det att lösa problemen i skolorna i de invandrartäta områdena. Så är det naturligtvis inte.

Sverige har världens dyraste skola, men vi har tämligen mediokra resultat i vår skola. Det är dessutom så, att när det kommer till barn till invandrare är resultaten i Sverige inte bara mediokra utan tämligen usla – detta trots alla de resurser som vi sätter till, detta trots alla de pedagogiska idéer som har präglat den svenska skolan under så många år.

Jag tycker att det skulle vara intressant ifall Erik Nilsson någon gång ställde sig frågan: Varför lämnar så många elever skolorna i de invandrartäta områdena?

Jag tror att jag vet svaret på den frågan, eftersom min egen son går i en sådan skola som har tagit emot väldigt många sådana elever, inte är att skolorna i Tensta, Rinkeby, Skärholmen, Norra Botkyrka och så vidare är sämre än andra skolor i vår region. Det man riktar kritik mot är den svenska skolan över huvud taget: det är brist på betyg, det är ingen ordning och reda, man vet inte vilka krav som ställs på eleverna. Man får inte veta tillräckligt tidigt att man inte klarar målen, det får man veta först i åttan.

De här och många andra problem som invandrarföräldrar ser är egentligen exakt samma problem som väldigt många svenska föräldrar ser. Men dessutom går deras barn i skolor där det finns väldigt få svenska barn.

Många av de här problemen kan vi inte lösa här i kväll, naturligtvis. Men jag tror att man gör sig själv en enorm otjänst om man tror att vi löser de här problemen i kväll genom att skruva lite på systemen och låta de 2–3 procent som Inger Stark pratade om betala hela denna reform. För det är det man gör. Elever som bor i rika områden men som har problem ska betala för att elever i andra områden ska få mer pengar. Det blir inte bra för någon av parterna.

Anförande nr 225

G o d f r e y E t y a n g (s): Jag skulle bara vilja ha klarhet. Menar Lotta att hon ser problemen men att vi ska låta bli att göra någonting? Då är det väldigt märkligt i Stockholm, eftersom vi ser problemen och gör någonting åt dem – och då får vi skulden för att vi gör någonting!

Anförande nr 226

L o t t a E d h o l m (fp): Min poäng var att detta möjligen inte bara handlar om pengar.

Om man frågar föräldrar till barn i de här områdena som har låtit sina barn lämna de skolorna, så aldrig att någon har pratat om resursbristen! Det är kravlösheten, att man inte får några betyg, att det inte är någon ordning och reda i klassen, att man har svårt att veta vad som förväntas av ens eget barn i skolan – det är problemet. Och det är precis samma problem som väldigt många svenska föräldrar vittnar om.

Anförande nr 227

Borgarrådet N i l s s o n (s): Får jag först bara säga att jag inte alls viskade ”Rinkeby” till Abebe, som ni trodde. Nej, jag viskade att Rinkeby har ett positivt

utfall av den förändring som vi nu föreslår. Om man tittar på de tre fördelningsnycklarna för förskola, barn och ungdom och grundskola, så är det en positiv utveckling i Rinkeby.

Det är inte så på grundskolans område, och det beror på att dagens omfördelning uteslutande siktar in sig på språk, på svenska som andra språk och på modersmålsschablonen, och det slår igenom skarpt för Rinkeby redan i dag. Men vi vet att det också finns stora skillnader i förutsättningar i förskolan och barn- och ungdomsverksamheten, och därför har vi i det här förslaget en omfördelning som kommer att gynna Rinkeby.

Dessutom är det ett förslag som fångar upp mer än bara det utländska språket. Vi vet att det finns stora grupper – svenskfödda eller ej, oavsett i vilket land man är född – där den låga utbildningsnivån hos föräldrarna gör att man har svårt att klara sig i skolan.

Jag håller med Abit Dundar om att det finns en debatt om invandrarbarn och andra, men jag tror att vi kommer mer och mer bort ifrån den. I stället kommer vi att titta mera på enskilda elevers förutsättningar. Det skiljer oerhört mycket mer mellan ett barn till en turkisk invandrare med låg utbildning, kanske bara folkskola eller inte ens det, och ett barn till en iransk ingenjör. Det kommer att vara mer avgörande skillnader. Det är de skillnaderna som det här systemet fångar upp, skillnader i föräldrarnas utbildningsbakgrund, oavsett om man är född i Teheran eller i Västerås eller Skärholmen.

Det är det som är grunden för klassamhället i Stockholm och i Sverige i dag. Där är resursfördelningssystemet inte den enda nyckeln, men det är en viktig nyckel för att komma åt detta.

Lotta Edholm har fel. Vi tar inte pengar från de elever som har det svårt i rika områden och ger till alla i de fattiga områdena. Vi fördelar pengar så, att man ska ha lika möjligheter att stödja elever som har sämre förutsättningar i alla delar av staden. Så är det inte i dag. Jag tycker ni borde tänka på de elever som har funktionshinder, neuropsykiatriska problem eller annat och som inte får stöd därför att konkurrensen är för hård i de utsatta områdena.

Du har fel i att jag tror att detta ska lösa alla problem, men du har rätt i att det inte är så. Vid nästa fullmäktige kommer vi att behandla en skolplan, där jag föreslår att vi ska fatta beslut om att faktiskt genomföra läroplanerna, att genomföra en modern skola som tar hänsyn till individers förutsättningar och olika sätt att lära. Det kommer inte att hjälpa med 40- och 50-talets pedagogiska idéer, som du pratar om, Lotta.

Och det är inte så att föräldrarna och eleverna lämnar skolorna av det skälet. Jag skulle vilja uttrycka det på ett annat sätt. Man vet hur klassamhället ser ut, och man väljer inte bort skolan i Tensta eller Husby därför att den är dålig – man väljer en skola i ett svensktätt område därför att man vill göra en social resa, man vill uttrycka en annan identitet. Det är huvudförklaringen.

Tycker vi att det är bra eller dåligt? Tja, så ser det ut. Men om man ska göra någonting åt det, måste man faktiskt jämma ut de klasskillnader och de statuskillnader som finns där i grunden. Annars blir det bara en individuell resa, inte en resa för flera.

Bifall till kommunstyrelsens förslag!

Anförande nr 228

L o t t a E d h o l m (fp): När man hör Erik Nilssons retorik är det ganska lätt att förstå varför han har kommit till de slutsatser som han har kommit till.

Det blir jätteintressant om ett par år, när vi ska utvärdera, att se om de här tusenlapparna extra kommer att ha gjort några stora avtryck i verksamheterna.

Erik Nilsson har fel när det gäller föräldrars val av skola. Det är inte på det sätt som du säger. Om du visste vilken kritik det finns mot den svenska skolan, oavsett om den ligger i Tensta eller på Östermalm, skulle du bli förvånad. Det handlar just om bristande kommunikation, att man inte vet vad som krävs i den svenska skolan, att man inte får några betyg, att det inte är någon ordning och reda. Den svenska skolan klassas av de egna eleverna som en av de sämsta skolorna i Europa när det gäller ordning och reda. När man frågar svenska elever, tycker de att det är uselt ställt i den svenska skolan. Och detta drabbar naturligtvis dem allra hårdast som har de största problemen.

Anförande nr 229

Borgarrådet N i l s s o n (s): Men Lotta, om det vore så att de svaga resultaten i de utsatta områdena beror på ”flumpedagogiken”, som ni så fint uttrycker det – varför är det då så stora skillnader i resultat över staden? Då skulle vi väl ha problem över hela staden, om det berodde på den allmänna socialdemokratiska flummigheten? Men det är inte så.

Läser du skolinspektörsrapporterna? Jag vet inte om du liksom jag har rätt stor tilltro till våra skolinspektörer. Skriver de om att det är flummigt, dålig pedagogik och dålig verksamhet i ytterstadens skolor? Nej, det gör de inte. De säger att vi har kommit längre mot en målstyrd skola, vi har kommit längre på att tidigt formulera vilka mål man ska uppnå och att på nya sätt arbeta med detta i flera av våra ytterstadsskolor än vad vi har gjort i de traditionella skolorna.

Så det är någonting som inte stämmer i ditt resonemang.

*§ 28 Stadens politiska organisation (SPO) - Demokrati och ledarskap
Principer för styrning, Del 1 (utl. 2004:115)*

Anförande nr 230

Borgarrådet R ö n n g r e n (s): Ordförande! I kväll ska vi börja med att ta beslut i den första delen av en serie beslut som handlar om stadens politiska organisation, om demokratin och om ledarskapet.

Under drygt ett och ett halvt år har ett omfattande utredningsarbete pågått, ett arbete som har följts av både politiska, fackliga och tjänstemannamässiga referensgrupper. Den slutgiltiga utredningen med samtliga förslag har varit ute på en bred remissrunda, där inte bara stadens egna styrelser och nämnder, våra förtroendevalda och tjänstemän har haft möjlighet att yttra sig, utan även fristående organisationer, branschföreträdare, privata intressen, föreningsliv och även andra.

Inledningsvis skulle jag därför vilja tacka de tjänstemän som har varit med i arbetet omkring utredningen, drivit på i processen och skapat många bra möten och forum för samtal, mellan politiker, mellan politiker och tjänstemän, men också med berörda verksamheter och omvärlden. Det här har varit oerhört bra, och mycket nödvändigt.

Den del som vi i dag ska behandla handlar om principer för styrning. Trots att arbetet med att förbättra styrningen och uppföljningen har pågått under många år finns det fortfarande brister, som utredningen pekar på. Det är allvarliga brister, som gör att staden och vi politiker inte fullt ut utnyttjar de möjligheter som styr- och uppföljningssystemen faktiskt medger.

Ska vi som ansvariga politiker och tjänstemännen utifrån våra olika roller klara av den utmaning som det innebär att både sätta resurser, styra och följa upp verksamheten, så måste vi ha verktyg som är på plats och som är i ordning. Det handlar i förlängningen både om effektivitet och om kvalitetsfrågorna. Det handlar om att vi ska veta förutsättningarna och sätta tydliga mål, för att därefter kunna följa upp och utvärdera.

Det låter kanske enkelt, men i praktiken finns det – vilket utredningen visar – många återvändsgränder och fallgropar i det här arbetet.

Med det här ärendet tas nu nästa steg mot en tydligare, effektivare strategisk styrning, en förbättrad styrning och en förbättrad uppföljning. Det gäller både ekonomi- och kvalitetsfrågorna. Det handlar om budgeten som styrmedel, hur vi kan effektivisera ekonomistyrsystemen. Det handlar om det integrerade ledningssystemet, hur vi ska ta till vara erfarenheterna av den tid som har gått men också hur vi ska utveckla det systemet. Det handlar om uppföljningen och utvärderingen.

Det handlar också om kvalitetsstrategin, som måste kopplas mer till det integrerade ledningssystemet. Där handlar det om att utnyttja fördelarna och främja ledarskapet, det handlar om att växla ut mer av medarbetarnas kunskap och kompetens, och det

handlar också om att ha en mycket mer levande brukardialog. För att få det måste vi ha en tydligare koppling till våra lednings- och styrsystem.

Till sist vill jag bara nämna, så här inledningsvis, att ärendet också syftar till att ta nästa steg när det gäller att förbättra styrning och uppföljning genom att se över revisionen. Det handlar om att förbättra och utveckla den oberoende granskningen. Redan i dag har vi ju stor nytta av revisionens arbete, men vi kan göra även det mycket bättre och se till att vi som förtroendevalda på ett helt annat sätt än vad vi gör nu använder revisionens granskningar och rapporter i vårt arbete med att styra och leda verksamheterna.

Med detta vill jag yrka bifall till kommunstyrelsens förslag till beslut. Sedan får jag kanske återkomma, om debatten blir så mycket längre. I grund och botten är det ett ganska enigt ärende. Trots de reservationer som finns, finns det en bred samsyn i det som utredningen visar när det gäller styr- och ledningssystemen för staden, och det tror jag bådär gott för framtiden.

Rolf Könberg (m): Ordförande, fullmäktige! Det är viktigt att vi här inne är överens om vad vi är överens om och vad vi inte är överens om. Vi är överens om styrsystemet, och det är bra. Det ger fasta spelregler och ökad tydlighet, precis som borgarrådet Rönngren sade.

Under SPO-utredningen konstaterade tjänstemännen att många hade vad man runt omkring i staden kallade för en "avslappnad inställning" till styrsystemet. Det är ändå ganska sunt, tycker jag. Varför det är sunt tycker jag framgår väl av den borgerliga reservationen i en mig närliggande stadsdel, Kista, på sidan 379. Där skriver de tre oppositionspartierna: "Människor vill ha bra kommunal service, mötas av trevlig och duktig personal när man behöver och i övrigt få sköta sina liv själva i så stor utsträckning som möjligt. Hur sedan kommunen är organiserad eller uppdelat är av betydligt mindre intresse."

Detta är vårt perspektiv på hela frågan, och varje systemförändring måste, tycker vi, prövas väldigt noga i och med att varje förändring i sig ställer en massa saker på högkant.

Vidare skriver vi i vår text att det är angeläget att skapa stor uppslutning i organisationen bakom eventuella förändringar. Omfattande organisationsförändringar skapar osäkerhet i tjänstemannaorganisationen, medför kostnader och innebär att medborgarnas möjligheter att nå såväl tjänstemän som politiker med sina åsikter försvåras.

Då blir det extra intressant att studera remissvarssammanställningen, som vi fick inför kvällens SPO-ärende. Jag förstår nu, Leif, att ni behöver mer tid för förhandlingarna om SPO del 2 och del 3, eftersom huvudintrycket är att Miljöpartiet för sin del inser att det finns problem med att driva igenom stora förändringar som får effekt ungefär ett år före nästa val.

Tre exempel på det är att man skriver, i Hägersten: "Utredningen föreslår en hel rad med utökat ansvar. Men klarar stadsdelarna detta? Orkar man som fritidspolitiker få så mycket mycket på sitt ansvar?" Spånga-Tensta: "Det är inte bra att stora,

genomgripande förändringar genomförs i så snabb takt. Förändringarna bör inte komma så tätt att medborgarna blir villrådiga om vad som gäller.” Och i Kista vill man betona vikten av att stora förändringar som de som föreslås införs långsammare än den tidsplan som anges i SPO-utredningens rapport.

Intrycket blir sammantaget att Miljöpartiet nu sätter press på de övriga majoritetspartierna att söka breda lösningar och göra ett bra medskick inför fortsättningen, nu när halva mandatperioden har gått.

Mitt råd till Leif Rönngren är: Ta väldigt god tid på dig för det här ärendet, gärna två år till, och lyssna noga på Miljöpartiet.

Jag yrkar så länge bifall till det moderata förslaget.

Anförande nr 231

F r e d r i k W a l l é n (kd): Ordförande, fullmäktigeledamöter! Det finns ju delar i det här där det råder enighet, och från Kristdemokraternas sida gäller det i synnerhet ledningssystemen. Det är viktigt att staden håller fast vid och förstärker det integrerade ledningssystemet och det kvalitetssystem som nu tagit form.

Annars saknar vi genomgående i SPO-utredningen, som vi ju ska ta i omgångar nu under hösten, att medborgarperspektivet har kommit på skam. Det handlar mer om att förstärka de politiska institutionerna som sådana, och då tappar man medborgarperspektivet. Vi från Kristdemokraterna har ingenting emot en stadsdelsnämndsorganisation, till exempel, men det ska hela tiden vara med medborgarperspektivet i fokus. Medborgarna ska styra, inte få ytterligare styrning från politiskt håll.

Det är därför viktigt att utgångspunkten för en förbättring av stadens politiska och administrativa organisation måste vara just att skapa en bättre överblick och enkelhet och en tydligare styrning. Den politiska och administrativa organisationen ska uppmuntra medborgarna till delaktighet, den ska vara transparent och inriktningen bör, anser vi kristdemokrater, vara att stadsdelsnämnderna ska ges en så heltäckande möjlighet som möjligt att ta ansvar för all kommunal service som direkt berör medborgarna i respektive stadsdelsnämndsområde.

Herr ordförande! Bifall till den gemensamma reservationen från Kristdemokraterna, Moderaterna och Folkpartiet, med ett särskilt uppmärksammande av Kristdemokraternas särskilda uttalande!

Anförande nr 232

C h r i s t e r Ö h g r e n (mp): Herr ordförande! Den här delen av SPO-utredningens förslag behandlar huvudsakligen styrningen i verksamheterna och – en väldigt viktig fråga – uppföljningen av de viktiga verksamheter som vi ägnar oss åt i kommunen.

Efter att ha haft diskussioner – det har varit en lång och intressant väg fram till det förslag som så småningom hamnade på allas våra bord och nu ligger framför oss –

kan jag nu säga att vi tycker att man har tagit viktiga principer, som uppfylls i det här dokumentet.

Jag vill ändå speciellt uppmärksamma en del som kanske har varit lite skev tidigare och som vi behöver arbeta vidare med och förbättra, och det är det integrerade lednings- och styrsystemets miljödel. Att förbättra miljökompetensen i det avseendet känns som en viktig arbetsuppgift inför framtiden.

Miljöprogrammets betydelse måste uppvärderas kraftigt, eftersom vi i miljöprogrammet har en rad övergripande mål. Det här har man också uppmärksammat när det gäller till exempel integrationsfrågor och sådana saker.

Det känns bra, tycker jag, och det känns som att vi har fått ganska bra skrivningar i det här dokumentet, som ger en god möjlighet till framtida god kommunal verksamhet och att vi också kan följa upp de beslut som fattas på ett bra sätt.

När det gäller de andra delarna i SPO-utredningen får vi anledning att återkomma vid ett senare tillfälle. Med det, herr ordförande, ber jag att få yrka bifall till kommunstyrelsens förslag.

Anförande nr 233

R o l f K ö n b e r g (m): Ja, jag är helt övertygad om att vi får anledning att återkomma till de här frågorna, men jag måste ändå fråga dig redan i kväll, Christer. Du bor ju i Akalla, som är en del av Kista stadsdelsnämnd. Din lokalrepresentant, Thomas Beer – även om han är indirekt vald är han ändå din representant i Akalla, som ligger i Kista – skriver: ”Vi vill betona vikten av att stora förändringar som de som föreslås införs långsammare än den tidsplan som anges i SPO-utredningens rapport. Vi är skeptiska till att förändringen, ifall den nu skall genomföras, kan genomföras inom denna mandatperiod.”

Nu undrar jag om du, Christer, håller med din lokale, om än indirekt valde, representant om detta.

Anförande nr 234

C h r i s t e r Ö h g r e n (mp): Jag vill uttrycka mig så kryptiskt som att jag är en del av Kistas stadsdelsförening.

Skämt åsido, det är klart att vi har synpunkter på hur snabbt man bör gå fram. Men det finns inget skäl att debattera det på den här delen utan vi får väl återkomma och se vad det är för förslag som kommer fram så småningom.

Visst är det bra med breda lösningar – det vill jag gärna stryka ett streck under, och det tror jag att hela majoriteten gör dessutom.

Anförande nr 235

Borgarrådet R ö n n g r e n (s): Ordförande, fullmäktige! Timmen är ju sen, så jag ska inte köra i gång någon lång debatt nu. Jag vill bara säga att det finns mycket att

säga om remissinstansernas synpunkter som har inkommit, och de rör ju framför allt de andra delarna, som vi återkommer till. Därför berör jag dem inte så mycket här nu.

Jag tycker ändå att det finns en vits med att poängtera att det faktiskt inte finns tid när det gäller just det här blocket. Man kan raljera om att vi skulle ta ännu mer tid på oss, men det är faktiskt oerhört avgörande att vi får styrsystemen på plats och att vi har ett integrerat ledningssystem som fungerar och en kvalitetsstrategi som är implementerad i ledningssystemet.

Jag tänker ta upp ett citat som har dykt upp under utredningen. Flera har hört det, men det visar hur allvarligt det är att vi politiker har gått ifrån att styra och följa upp utan i stället tvingats in i att hantera detaljer. Det är det vi allt som oftast ägnar stor kraft och mycket tid åt; det visar inte minst dagens debatter under fullmäktige, tycker jag. Sedan kan man självklart ha olika åsikter om det:

Ett år innan val så stannar verksamheterna av. Politikerna får beslutsångest. Ingen kliver fram och tar ansvar. Jobbiga beslut skjuts på framtiden. Sedan är det val. Och efter majoritetsskiftet fungerar ingenting. Allt börjar om på noll och det tar minst ett år innan saker faller på plats igen.

Det här är den bild som kom fram i utredningsarbetet, och det visar att vi har ett gemensamt problem, om vi vill vara förtroendevalda politiker och styra verksamheten utifrån våra ideologiska utgångspunkter och utifrån de givna förutsättningar som finns.

Om vi vill att politiken ska få genomslag, om vi vill att våra politiska prioriteringar ska märkas och synas ute i verksamheterna, måste det finnas en grund och principer för styrning som vi är överens om mellan partierna och över blockgränserna, som håller över tid. Annars är det inte vi som styr, utan då är det tjänstemännen som styr – och då blir det inte utifrån det som vi har sagt som förtroendevalda. Och vem ska då ställas till svars i valrörelserna?